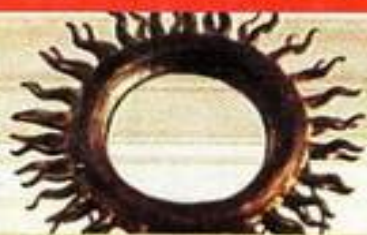

Етиан Брагшоу

HERMES

**Наследницата
на
Монмоя**

ЕМИЛИ БРАДШОУ НАСЛЕДНИЦАТА НА МОНТОЯ

Превод: Ангелина Василева, Живка Дойчева

chitanka.info

Животът на пленителната танцьорка Маги Монтоя неочаквано се преобразява от изумителното разкритие, че е потомка на знатен испански род от Ню Мексико. За да възвърне титлата и богатството си, Маги трябва да се омъжи за граф Кристофър Талбът и да му предостави правото да разполага с имота ѝ както намери за добре. Събрани от брак по сметка, двамата не подозират, че пламналата в сърцата им любов ще осуети първоначалните им намерения и ще застраши живота на Маги, която попада в капана на върл противник на мъжа ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

Ако Магдалена Тереза Мария Монтоя имаше наистина свой ангел хранител, както често твърдеше, то той навярно спеше дълбоко в онази студена ноемврийска нощ на хиляда осемстотин осемдесет и втора година. Нощта не предвещаваше нищо хубаво. Вледеняващ вятър нахлуваше от прерията, метеше калните улици на Денвър, брулеше малкото останали сухи листа по клоните на дърветата и ги завихряше високо над земята. На запад планините, се криеха зад дебела стена от ниски облаци, готови всеки миг да стоварят върху града първата истинска зимна буря за тази година.

— Боя се, че това не е най-разумното, което можем да направим, Магдалена. — Луиза Гутиерез загърна още по-плътно вълненото наметало около раменете си и проследи с изпълнен със съжаление поглед отминаващия конен трамвай, от който двете току-що бяха слезли.

— Не трябваше да идваш! Мога да се справя и сама!

— Правилно... Убедена си, че с всичко можеш да се справиш сама.

— И досега винаги съм успявала, нали така? — С дяволитата усмивка, която се появи върху лицето ѝ, Маги изглеждаше много по-млада дори от своите двадесет години.

Луиза скептично сбърчи чедо.

— Аз, разбира се, високо ценя твоята компания — подчерта Маги.

По-възрастната жена изсумтя.

— Ти си мой капитал, момиче. Щом държиш да се хвърлиш в тази глупава авантюра, трябва да се погрижа да не си счупиш главата.

— Както кажеш. — Маги доволно погледна придружителката си. — Да не си помисля, че си се размекнала случайно. — Строгото изражение на Луиза я разсмя. — Хайде! Имаме на разположение само час и половина. Ако закъснея за работа, ще ми отрежеш надницата.

— Бъди сигурна, че ще го направя!

Двете жени се отправиха през калта към тротоара. Магдалена вдигна поглед към табелата името на улицата. „Грант Стрийт“. Никога не бе идвала в тази изискана част на Денвър. Хора като Магдалена Монтоя си седяха в търговската част на града, част от която бяха те самите. Но тя не възнамеряваше да остане там завинаги. Един ден. Маги щеше да носи копринени дрехи и да се вози в модна карета, точно като онази, която в този миг преминаваше покрай тях по улицата. Гърбовете на добре гледаните коне блестяха на светлината на уличната лампа. Маги си представи как зад спуснатите перденца в каретата седи благородна дама в коприна и дантели, с диамантени огърлица и гривни и със златни пръстени.

— Ако спираш и се заплесваш по всяка карета, изобщо няма да свършим онова, за което сме тръгнали — заяви троснато Луиза.

— Не се заплесвам. — Маги побърза да настигне придружителката си. — Просто разсъждавах каква карета ще имам аз самата един ден, когато стана най-прочутата красавица на сцената в Сан Франциско. Или не, може би в Ню Йорк... Чувала съм прекрасни неща за Ню Йорк!

— Съмнявам се, че изобщо знаеш къде се намира Ню Йорк.

— Знам, разбира се. Ню Йорк е на изток. Не съм чак толкова тъпа!

Продължиха да вървят, докато стигнаха до внушителна двуетажна тухлена къща с желязна ограда.

— Дали е тази? — почуди се Луиза.

— Номер шестстотин осемдесет и две... Тази трябва да е!

Стъпалата отвеждаха до обширна веранда. Изкусно подредена като пейзаж градина красеше основата ѝ и обграждаше страните на къщата.

Маги си пое дълбоко въздух, отвори желязната порта, качи се по стъпалата и почука на голямата дъбова врата с прозорчета от скъпо цветно стъкло. Прошепна молитва към ангела хранител, който я спасяваше в промеждията на младостта ѝ.

Ключалката изтрака и вратата се плъзна по грижливо смазаните панти. Появи се жена в черна рокля с колосана бяла престилка и сърдито изражение на лицето.

— Да?

— Идваме при господин Стоун — заяви Маги смело.

Жената огледа Маги и Луиза с неприкрито презрение.

— За кого да предам?

— Две негови познати, които желаят да разговарят по делови въпрос. — Маги се опитваше да гледа жената колкото е възможно по-отвисоко, но при положение че носът ѝ стигаше едва до нейната ключица, това се оказа доста трудна задача.

Колосана като престилката си черната „гарга“ явно изобщо не се впечатли от погледа на Маги.

— Ще проверя дали господин Стоун си е у дома — отвърна тя.

— У дома си е... — Вратата се затвори пред лицето на Маги. Тя изсумтя. — Сигурно все още не е изтрезнял от миналата седмица. Мили боже! Не съм виждала друг човек, който да е толкова отвратителен, когато се напие!

— Говориш за един от най-добрите ни клиенти, момиче — смъмри я Луиза и пестеливо се усмихна.

— Въпреки това е отвратителен!

Вратата се отвори рязко. Появи се зачервеното лице на Арнолд Стоун.

— Маги?! По дяволите... Луиза, и ти ли си с нея? Какво правите тук, за бога?

Маги мразеше името, с което я наричаха всички, с изключение на Луиза. На Маги липсваше драматичността, необходима на артиста, за да бъде забелязан. Но точно сега тя нямаше намерение да спори с Арнолд по този въпрос. В ума ѝ имаше много по-неотложни неща.

— Дойдохме да си поговорим...

Арнолд бързо въведе двете посетителки в къщата, колкото е възможно по-далече от входа.

— ... по работа — завърши тя, докато той ги набутваше в една тъмна стая в другия край на вестибюла.

— Какво си мислите вие, дявол да ви вземе? Как може да идвате тук по този начин? — Той запали лампите. Меката светлина на газената лампа разкри тежко дъбово бюро, стенна библиотека с прашасали книги и огромна камина с мраморна полица. Над нея бяха окачени две пушки. — Та аз имам репутация! Не мога да си позволя две проститутки да почукат на вратата ми и да нахлуят в моя дом, сякаш специално съм ги поканил...

Луиза го измери със смразяващ поглед.

— Ние не сме проститутки, Арнолд, и ти много добре знаеш това. Неведнъж, се е налагало да те отпращам насила от моя салон, защото ри допускат тази грешка... Както Магдалена обясни, тя е дошла при теб по работа, а аз съм тук, за да я подкрепя.

Стоун хлъцна и от устата му се разнесоха алкохолни изпарения.

— Дължиш ми пет долара — напомни му Маги. — Измина седмица, откакто танцувах пред цяла стая твои приятелчета, а ти все още не си ми платил!

— Значи си дошла за петте скапани долара? — изръмжа Арнолд.

— Парите ми трябва. — Маги не се поддаде на уловката му. — Необходими са ми в момента. Имам си мои дела за уреждане, както можеш да предположиш.

— Казах ти, че ще ти платя следващия път, когато дойда в „Лейди, Лак“!

— Искam парите си сега, моля!

Лицето на Стоун потъмня от гняв. Той си наля уиски от бутилка, която извади от бюрото.

— Я каква безстрашна била малката Маги! Как си позволяваш да дойдеш в дома ми и да искаш парите си, мръсна кръчмарска танцьорке?

Маги даде воля на пламенния си темперамент.

— По-добре да съм кръчмарска танцьорка, отколкото лигав пияница, известен с това, че пребива курвите, когато се напие... или мошеник, който не плаща дълговете си!

— Ах, ти, малка мръснице! — Стоун гаврътна още една чаша. — Коя си ти, че ще ме наричаш с разни имена? Махай се от къщата ми, преди да съм те изхвърлил по задник!

— Няма да си тръгна, преди да ми дадеш парите!

— Ще си ги получиш тогава, когато аз реша да ти ги дам!

— Я престанете и двамата! — Луиза опита да се намеси в разговора, но гласът и потъна в дуета от крясъци, в който се развихряха буйните натури на Маги и Стоун.

В надвикването, което последва, Маги не отстъпваше на опонента си. Тя съзнаваше, че трябва да се примири със загубата и бързо да се оттегли. Арнолд Стоун беше пьян и съответно глух за каквито и да било разумни доводи. Но разумът нямаше нищо общо с причините, които я караха да продължава разпратата с него. „Мръсница“

и „проститутка“ бяха епитети, които винаги възпламеняваха нейния темперамент, а Арнолд Стоун ги употребяваше доста често. Маги щеше да му покаже, че умее да обижда не по-зле от най-долния мулестар в града и да е зла като бездомен пес в Денвър! Арнолд Стоун щеше да разбере, че не бива да се заяжда с Магдалена Монтоя, и при това нямаше да е първият мъж, получил такъв урок!

Луиза отново понечи да се намеси в разправията.

— Арнолд Стоун, съседите ти ще помислят, че тук убиват някого! Млъкни, Магдалена!... Разфучала си се като котка!

— Ти стой настрана! — предупредиха я двете воюващи страни.

— За последен път ти казвам да се махаш отук — заплаши Стоун. — Щети платя, когато ми е кеф! Една евтина кръчмарска пачавра не може да се перчи в дома ми и да ми иска пари!

— Дай ми онова, което ми дължиш, и ще си отида, пиян подлецо!

— Някой трябва да те научи добре къде е мястото ти! Дявол да го вземе! Трябваше да го направя още първия път, когато пъкна задника си в лицето ми, а после взе да разправяш, че не бил за продан...

Той протегна ръце, за да я хване. Изненадана от внезапното му преминаване от думи към дела, Маги закъсна да отреагира! Месестите ръце на Стоун стиснаха врата ѝ и го извиха.

— Пусни ме! — изхриптя тя. Изрита го в пицялите и заби коляно в слабините му.

Стоун изквича от болка, но продължи да я държи за гърлото, издишвайки срещу лицето и алкохолна воня. Устата му се разтвори и оголи пожълтелите му зъби. Зачервеното му лице лъщеше от пот. Той стисна гърлото на Маги още по-силно, без да обръща внимание на ноктите ѝ, които се забиха в ръцете му.

Маги усети, че дробовете ѝ ще се пръснат от болка. Зави ѝ се свят. Едва дочуваше виковете на Луиза.

Натискът върху гърлото ѝ внезапно изчезна. В дробовете ѝ нахлу свеж въздух.

— Магдалена! Добре ли си?

Маги откри с изненада, че лежи на пода, а Луиза се е навела над нея. Изкашля се в отговорни разтри врата си. И тогава погледът ѝ попадна на Арнолд Стоун.

— Господи! Луиза, какво си му направила?

— Ударих го с ръжена.

— Мили боже... — Маги припълзля към мястото, където лежеше той. Половината му лице беше в алена кръв.

— Умрял ли е?

— Не знам. — Маги предпазливо докосна пулса му. — Умрял е.

Луиза мълчеше с бледо и сериозно лице.

— Той щеше да ме убие...

— И ти нямаше да си първото момиче, което е убил в пианството си.

Очите на Маги се разшириха от изненада.

— Кари — миналата пролет във „Флауър Гардън“... Тя не умря от това, че е била паднала по стълбата. Умря, защото клиентът ѝ я преби. Законът си затваря очите, когато някой богат господин се самозабрави...

— Сега какво ще правим?

— Трябва да се махнем оттук. Още сега! Хайде да вървим!

— Слугите ни видяха...

— Те не знаят имената ни. — Със сурово изражение на лицето Луиза помогна на Маги да се изправи на крака. — Както те предупреждавах, това не беше много добра идея.

Кръчмата „Лейди Лак“ беше едно от малкото заведения на Маркет Стрийт, които не бяха публични домове. Собственицата, Луиза Гутиерез, предлагаше напитки и забавления, карти, крупиета за хазартни игри и храна за онези посетители, които желаеха да си поръчат. Стаите на втория етаж бяха недостъпни за клиентите, а жените, които работеха в бара, поднасяха само питиета. Ако някой мъж искаше да прекара вечерта с „жена за развлечение“, имаше достатъчно места на Маркет Стрийт, където можеше да направи това, но не и в кръчмата на Луиза Гутиерез.

От една година „Лейди Лак“ беше дом и за Магдалена Монтоя. Принудена да си пробива сама път в живота от четиринадесетгодишна възраст, Маги бе търкала, подове, почиствала спални, мила съдове, прала дрехи в почти всички публични домове на Маркет Стрийт. Един път я повишиха от чистачка в готвачка, но това продължи само до мига, в който „дамите от заведението“ опитаха нейните прилични на тухли бисквити, баклави тиганици и бифтеци, твърди като подметки. Проститутките, за които работеше, я бяха увещавали неведнъж да се

заеме с „професията“. Но Маги не желаше да изкарва прехраната си като лека жена, дори това да означаваше осигурена храна и място за спане. Вярваше, че животът може да ѝ предложи нещо повече и беше решила да открие какво е то.

Преди една година светът започна да разтваря нови хоризонти пред нея. Беше се уговорила да поднася питиета на клиентите в „Лейди Лак“. Съдържателката на заведението откри, че Маги умее да танцува — не грубото подскачане и въртене на задници, което представяха танцорките в кръчмите, а неподправения испански танц, съчетание на грациозност, драматизъм и съблазън. Майка ѝ я беше научила да танцува още когато прохождаше. Танцът се бе превърнал в нейно любимо занимание, упражнение на ума и на тялото, което прогонваше всичките ѝ проблеми. Единствено танцуването и носеше наслада, преди Луиза Гутиерез да я наеме за три представления на вечер в „Лейди Лак“, а в петъчните и съботни дни — за четири. Собственицата на заведението вдигна надницата ѝ, даде ѝ легло в един склад в дъното на кръчмата и се грижеше за нейното благосъстояние като за своя собственост.

Клиентите на „Лейди Лак“ обичаха Маги. Когато тя танцуваше, разговорите стихваха, наддаванията в покера спираха и чашите оставаха недокоснати върху масите. Маги се опиваше от хвалбите и дръзваше да мечтае как един ден ще танцува на много по-люксови места. Сцената на Гранд операта в Денвър, притежание на Тейбър, можеше да свърши работа на първо време, но след нея щяха да дойдат екзотични градове — като Сан Франциско и Ню Йорк, и копринени рокли.

Щеше да има собствена карета и страхотен външен вид, който щеше да показва на всички, че тя е върхът на артистичния свят...

Между тези мечти Маги просто обичаше да танцува. Винаги бе изпитвала удоволствие от танците, но сега те се превърнаха в смисъл на живота ѝ. Нямахме миг, в който да не ѝ се танцува.

Тази вечер Маги за пръв път нямаше желание да танцува. Не искаше да се изправи пред тълпата в кръчмата, защото миризмата на алкохол щеше да ѝ напомни за случилото се с Арнолд Стоун. Не желаше да вижда пиянските лица и похотливите погледи, които следяха всяка нейна стъпка. Те щяха да съзрат следите по шията ѝ, почервениялото ѝ лице ѝ вината ѝ.

На вратата се почука и Луиза тихо попита дали може да влезе.

— Влез — покани я Маги.

— Да ти помогна ли да се закопчееш?

Очите на Луиза говореха много повече от думите ѝ. Маги се чудеше как съдържателката може да е толкова спокойна след случилото се.

Маги се завъртя и застана с черните копчета към Луиза.

— Не ми се танцува.

— Често се налага да вършим неща, които не ни се ще да правим. — Луиза направи пауза. — Джак Морли е в бара.

— Ясно. — Джак Морли беше причината Маги да поиска парите си от Арнолд Стоун. Преди три седмици той и бе платил в аванс огромната сума от десет долара, за да му прави компания в любимия му игрален салон на Ларимър Стрийт. В уречената вечер се опита да ѝ наложи по-интимни задължения от това тя да седи до него на игралната маса и да му носи късмет, каквато бе уговорката. Маги отказа да го последва в стаята на втория етаж и Морли поиска обратно парите си. Но тя вече бе успяла да ги похарчи. Оттогава той я преследваше. — Имам само два долара.

— Мога да ти дам пари назаем. — Луиза закопча последното копче.

— Не мога да взема парите ти, за да ги дам на това копеле. Господ знае кога ще мога да ти ги върна. — Тя приглади назад гъстите си къдрави коси и закрепил на върха на главата си сребърна баретка — едно от малкото неща, останали от майка ѝ. Направих това, за което ми беше платил. Не виждам изобщо защо трябва да му връщам някакви пари.

— Ами защото ще продължава да прави живота ти черен, докато не му ги дадеш!

— Ти нали имаше едно такова правило: „Първо се грижи за себе си, след това за другите“? — Маги се усмихна лукаво на по-възрастната жена. — Май тази вечер забравяш за него, Луиза!

— Ако ти дам аванс от десет долара срещу заплатата, няма да обеднея.

— Не говоря за десетте долара!

Луиза упорито стисна устни.

— Питам те, ще вземеш ли парите или не?

— И да разочаровам Джак Морли? По дяволите, в никакъв случай! На него му е много по-приятно да ме преследва за парите, отколкото да ги получи обратно!

— Внимавай с този човек, Магдалена! С такъв като него по-добре да не се разправяш... И преди те предупреждавах, но ти не ме послуша...

— Наистина не ми се танцува тази вечер.

Въпреки това тя танцува. Както обикновено, димът от пурите ѝ миризмата на пот, тракането на чашите, жужащите разговори и изблиците на дебелашки смях престанаха да съществуват за нея. Акордите на китарата на Хермано Галего я обгърнаха и тялото ѝ им отговори, краката ѝ се задвижиха в ритъма, ръцете ѝ гордо се издигнаха, тялото ѝ се изви в невинна чувственост. Изминаха няколко мига и салонът притихна. Разговорите секнаха и всички очи се обърнаха към нея. Музиката стана бърза. Светлите поли се извиваха около глезените ѝ и се разтваряха като фунии, за да покажат добре оформените прасци и бедра. Единствено звуците на китарата нарушаваха почти благоговейната тишина.

Маги се опитваше да се отдаде изцяло на танца, но въпреки желанието си, погледът ѝ бе привлечен от Джак Морли, който седеше на маса до бара. Намръщеният му вид беше достатъчен, за да я накара да обърка стъпките. Проклетникът беше истинска напасть! Та нали бе направила всичко, за което я бе наел — поне онова, което тя мислеше, че трябва да свърши. Ако Джак не беше с такъв ужасен характер, щеше да го прати по дяволите с неговите десет долара.

Погледът ѝ се отмести от намръщеното лице на Морли, за да разгледа посетителите. В дима от пури и цигари познатите и новите лица се смесваха. Един непознат мъж улова погледа ѝ тъкмо когато приключи серия от грациозни завъртания. Той седеше на маса в дъното на салона, но въпреки това се открояваше сред грубата тълпа като самотен бор, извисяващ се сред шубраците по склона на някой хълм. Гладко избръснат, с грижливо ѝ стилно оформена черна коса, той имаше класически черти. По изражението на лицето му не можеше да се каже дали е харесал нейния танц. Устните му образуваха безизразна линия. Но това, че следеше изпълнението на Маги, показваше известен интерес към нея.

Тя реши, че ще е по-безопасно да насочи вниманието си към непознатия, а не към Джак Морли. Изтри от съзнанието си всички други лица в залата и затанцува само за изискания господин с черните коси. Музиката ги отделяше от целия свят. Нейната усмивка, ръцете ѝ, чувственият език на тялото ѝ стигаха единствено до джентълмена, когото си бе избрала. Когато музиката стана още по-забързана и танцът ѝ достигна връхната си точка, Маги би представи как строгата линия на стиснатите му устни се отпуска и леко повдигнатата вежда показва известен мъжки интерес. Представи си как вихреците ей поли около босите ѝ стъпала и глезени улавят погледа му и сърцето му започва да бие бързо; как устните му се извиват в усмивка на възхищение. Дали това беше само игра на въображението ѝ, или внимателното и безстрастно лице на непознатия наистина се бе смекчила, питаше се Маги.

Тя се бе отдавала на тази игра и друг път, когато се случваше да се разсее по време на танца. Съсредоточаваше вниманието си върху един мъж и го примамваше във властта си. Това ѝ помагаше да се концентрира отново ѝ да танцува без усилие. Сега Джак Морли и Арнолд Стоун изчезнаха от реалността. Магдалена Монтоя се превъплъти в първичната жена стихия — горда, жизнена, тя танцуваше не на малката сцена в мръсната кръчма, а в центъра на вселената и целият свят я гледаше. Докато изпълняваше трите финални завъртания, струваше ѝ се, че самата земя тупти с ритъма на нейния танц. Разнесе се последният чувствен акорд на китарата. Маги се отпусна грациозно върху грубия дъсчен под. Танцът беше приключил и действителният свят се натрапи на съзнанието ѝ отново, когато аплодисментите и тропането с крака в знак на одобрение избухнаха около нея и разтърсиха паянтовата сцена. Тя се изправи с усмивка и се поклони, без изобщо да погледне към Джак Морли.

Маги седеше в малката си спалня и попиваше потта от шията, лицето и ръцете си. На вратата се почука.

— Влез!

Луиза пристъпи в стаята. Маги леко се усмихна. Никой друг, освен собственичката на заведението не си правеше труда да почука на вратата ѝ, преди да влезе. В края на краищата стаята беше склад, освен спалня на Маги, а тя самата не беше персона, за която се предполагаше, че може да има личен живот.

— Харесаха те тази вечер! — възкликна Луиза. — Всъщност онази сган там винаги те е харесвала.

— Ти как си? — Маги усещаше напрежението в гласа на Луиза.

— Добре съм, разбира се.

Не беше нужно да споменават на глас онова, от което и двете трепереха.

— Луиза...

— Той щеше да те убие — промълви Луиза.

Маги удари с юмрук по тоалетната си масичка, направена от стари дървени щайги.

— Ако не бях... ако не бях тъй дяволски глупава, това изобщо нямаше да се случи. Понякога ми се струва, че каквото и да направя, все е лошо.

— Един клиент желае да се види с теб — побърза да смени темата Луиза.

Измина цяла минута, докато Маги успее да изтръгне мислите си от тазвечерното злощастно приключение.

— Морли ли? — попита тя накрая. — Ще разговарям с него тогава, когато имам парите, не преди да съм готова... Не желая да слушам повече заплахите му!

— Не е Джак Морли. Един джентълмен, когото виждам за пръв път. Имам предвид истински джентълмен. Изглежда така, сякаш има повече пари от Хорас Тейбър, ако такова нещо е възможно.

Маги учудено се вгледа в своята работодателка.

— Нали знаеш, че аз не спя с клиенти?

— Според мен той не си търси лека жена.

— Защо мислиш така?

Луиза сви рамене.

— Съдя по вида му. Не вярвам такъв мъж да си търси жена на Маркет Стрийт. Такива като него могат да си позволят нещо по-добро.

Когато двете влязоха в кръчмата и Луиза показа на Маги господина. Тя бе принудена да се съгласи с мнението на съдържателката. Това бе мъжът, когото бе избрала от тълпата, докато танцуваше тази вечер. Той определено не би взел някоя евтина проститутка. Навярно можеше да си позволи удоволствията в „Къщата с огледалата“ на Джени Роджърс — най-елегантният салон между Сан Франциско и Сейнт Луис, гордостта на жените за развлечение, които

работеха в него. Маги предположи, че той е забелязал вниманието ѝ към него по време на танца и го е приел като покана за среща.

— Не каза ли какво иска?

— Ще трябва сама да узнаеш това от него.

— Добре — съгласи се Маги, — но нека Големия Джон ни държи под око. Въпреки скъпите си дрехи, този господин не изглежда като човек, който би приел отказ за каквото и да било. — Беше живяла години из улиците на Денвър и познаваше от пръв поглед трудния клиент.

Когато Луиза представи Маги, мъжът стана. Това бе учтивост, с която рядко удостоверяваха една кръчмарска танцьорка. Вторият мъж на масата също се изправи. Луиза се усмихна окуражително на девойката и ги остави.

Когато по време на танца бе съзряла чернокосия мъж, Маги не бе забелязала, че той не е сам на масата. Обикновено беше понаблюдателна. Другият мъж беше забележителен почти колкото приятеля си, макар да бе по-възрастен и по-слаб. И двамата носеха строги скъпи костюми по поръчка, които изглеждаха прекалено хубави за обстановката в кръчмата. По-възрастният мъж се усмихна на Маги за поздрав и бръчиците около очите му също се засмяха. И чернокосият господин се усмихна, но усмивката не стигна до очите му. Той я разглеждаше с критичен поглед и Маги се почувства като кон за продан, на който всеки миг ще му намерят някакъв недостатък.

— Благодарим ви, че дойдохте при нас, госпожице Монтоя — каза по-възрастният мъж, след като Луиза си отиде, и смушка с лакът чернокосия господин, който се намръщи.

— Маги Монтоя, нали така се казвате?

— Магдалена! Предпочитам да ме наричат Магдалена.

Чернокосият се прокашля. Очите му, както забеляза Маги, бяха тъмни почти колкото косата му. Гъсти черни вежди се извиваха над тях в саркастична дъга. Ноздрите на тесния аристократичен нос леко се разширяваха, сякаш отвратени от вонята на мръсните тела, която се смесваше с дима и миризмата на застоял алкохол. Грижливо изваяните устни стояха като безупречна права линия на лицето, което изглеждаше непривикнало да се усмихва.

— Моля, седнете, госпожице Монтоя — покани я той. Акцентът му беше странен.

Маги седна. Господата я последваха. След около две минути тя дойде до заключение, че те искат просто да я гледат. Реши, че има правото да си позволи същата грубост спрямо, тях и започна да ги оглежда. Въпреки скъпите си дрехи, добре оформената коса и чистите ръце, младият мъж беше човек, когото не би желала да разсърди ненужно. Хубавото сако криеше широки рамене и силен гръден кош. Известна твърдост бе оставила отпечатък върху чертите му и влизаше в противоречие със светския му външен вид. Той считаше за даденост силата — реши Маги — както физическата, така и онази, която се дължи на парите и на произхода на човека. Навярно се възползваше от нея най-ефективно и в двата варианта.

Приятелят на чернокосия господин изглеждаше с по-мека душа. С посивели коси, слаб, но с добро телосложение, той можеше да бъде на четиридесет и пет, както и на шестдесетте години. Лицето му ѝ напомни кукумявка — кръгло, любопитно и интелигентно. В пъстрите му очи проблясваше интерес, а на тънките му устни през цялото време играеше доволна усмивчица.

Изведнъж Маги се почувства недодялана. Обикновено не се замисляше много за външния си вид. Знаеше, че лицето и формите ѝ не отговарят на модната представа за красота. Ежедневната битка за прехрана беше направила фигурата ѝ много слаба и жилава. Ръцете ѝ бяха загрубели от годините, прекарани в търкане на подове и миене на чинии, а естественият прасковен цвят отдавна си бе отишъл от лицето ѝ под въздействието на студения зимен вятър, горещото лято слънце, дима и мръсотията в кръчмите и бордеите, където бе работила. Не беше водила правилен начин на живот и това се виждаше. Единственото нещо в нея, за което можеше да се каже, че е красиво, беше гъстата черна естествено къдрава коса, която се спускаше по раменете и гърба ѝ. Очите ѝ също не бяха лоши. Всъщност веднъж един мъж ги бе оприличил на две звезди, светещи в непрогледна нощ — но тогава той беше пиян и навярно изобщо не знаеше какво приказва.

— Извинете ни за грубото поведение, госпожице Монтоя — наруши тишината чернокосият господин. — Чакаме тук, отдавна, за да се срещнем с вас, и... искам да кажа, вие и вашият танц правите впечатление, което е... доста поразяващо. — По усмивката на възрастния мъж личеше, че се забавлява.

— Казвам се Кристофър Бъроуз Талбът — каза чернокосият. — Моят придружител е господин Питър Скарбъроу.

— Щастлив съм да се запозная с вас, почитаема госпожице. — Скарбъроу говореше със същия акцент.

— Луиза ми каза, че желаете да разговаряте с мен, но още сега искам да ви предупредя, че не спя с клиенти. Ако желаете нещо такова, наоколо има достатъчно места, където можете да оставите парите си и да си изберете каквото желаете. Аз не съм за забавление!

Талбът повдигна вежда многозначително.

— Това е утешително — заяви той.

— Драга моя, мажете да бъдете сигурна, че нямаме непочтени намерения спрямо вас — засмя се Скарбъроу.

— Има ли тук някакво място, където бихме могли да разговаряме насаме? — Талбът огледа намръщено претъпканата кръчма.

— Няма такова място! — За каква ме вземат тези, запита се Маги. Може би за някаква наивна госпожичка, която ще захапе въдицата? — Вижте какво, господа, ако ще си приказваме за нещо, хайде изплюйте камъчето и толкова! Не мога да стоя тук цяла вечер!

— Да го изплюем ли? — Устата на Талбът се изви в язвителна усмивка.

— Така де! Хайде започвайте!

Талбът поклати глава. Изражението му беше едновременно тъжно и доволно.

— Мисля, че за вас ще е действително от полза да чуете онова, което искаме да ви кажем. А това не е подходящо място за нашия разговор. Бъдете сигурна, че нямаме никакви намерения спрямо вас, искам да кажа спрямо частните ви услуги... С нас ще бъдете в безопасност.

— Можем да разговаряме тук.

— Наистина, госпожице Монтоя...

Останалата част от думите му премина покрай ушите ѝ, защото в този миг тя съзря Джак Морли, който си пробиваше към тяхната маса. Гадният навлек беше опасен! Маги се бе надявала, че ще я остави на мира няколко дни, докато успее да събере поне част от парите, които му дължеше. Но ето че той идваше, наежен като пес с вирната опашка.

Маги се изправи толкова бързо, че столът ѝ едва не се прекатури.

— Да вървим! — подкани тя Талбът.

— Какво?

— Нали искахте да отидем някъде? Хайде да тръгваме!

Мъжете станаха, видимо озадачени от неочакваната промяна на решението ѝ.

— Имате ли нещо за намятане?

— Какво да имам?

— Наметало или някакъв шал? Нощем е студено.

— Не. — Маги тръгна към вратата. Морли беше вече съвсем наблизо.

— Така ще замръзнете. Можем да ви почакаме, докато си вземете нещо, за да се загърнете.

Маги сграбчи двамата мъже под ръка и ги затегли към вратата, зад която ги очакваше мразовитата ноемврийска нощ.

— Не се тревожете за мен! Аз съм издръжлива.

— Така и предположих — каза Талбът двусмислено.

Маги беше премного заета, за да усети студа. Тримата забързаха по калната улица и се отправиха към търговската част на града. Един поглед назад я увери, че Джак не ги е последвал. Сега тя трябваше да се отърве от двамата чужденци. Ако отсъстваше за следващото представление, Луиза щеше да ѝ ореже надницата, независимо от приятелството им. А и много щеше да се разтревожи, когато разбере, че Маги е излязла от кръчмата. Луиза знаеше, че тя може да се погрижи за себе си в почти всякаква ситуация, но тази нощ всичко беше много необичайно.

Преди Маги да успее да измисли благовидно извинение, за да се върне, тримата стигнаха до мястото, закъдето се бяха запътили. Намираше се на съвсем късо разстояние от Маркет Стрийт, но ги разделяха светове. Това бе луксозният хотел „Уиндзор“. Когато влязоха през двойната врата на централния вход, Маги не успя да се сдържи и направо зяпна от удивление. Краката ѝ потънаха в червения плюшен килим. Мебелите изглеждаха твърде прекрасни, за да се седи по тях. Върху облепените с тапети стени имаше огледала с рамки от диамантен прах. През една леко откrehната двойна врата тя успя да зърне част от балната зала с кристалните полилеи и блестящия паркет на пода.

В разкошното фойе посетителите бяха изискани като мебелите. На едно канапенце внушителен господин четеше „Роки Маунтин

Нюз“. Малко по-настрана от него стоеше дама във вечерен тоалет и играеше нетърпеливо с ръкавиците си, докато придружителят и търкаше някакво петънце върху сакото си. Още няколко мъже и жени с впечатляващо облекло и безупречни прически стояха или седяха във фоайето, отдадени на елегантността си.

— Мили боже! — Това беше единственото, което Маги можа да измисли, за да изрази своята почуда.

— Да вървим! — Кристофър Талбът я побутна напред.

Когато Маги и нейните придружители влязоха във фоайето, всички очи се обърнаха към тях. Дамата с ръкавиците повдигна ръка към устата си, сякаш да се предпази от някаква неприятна миризма.

— Бих искал да ви кажа нещо, господине. — Служителят на рецепцията се постара лицето му да остане безизразно, докато даваше ключа на Кристофър. — Тъъ... лорд Талбът...

Лорд Талбът? Маги премигна от изненада. Нима той беше истински лорд? В какво се беше забъркала този път?

— Тъъ... младата дама едва ли е подходяща... — Той млъкна, защото Кристофър му хвърли унищожителен поглед, достоен за истински лорд. — Ние мислим за нашата репутация, господине — продължи служителят. — Този хотел е изискан. Не можем да позволим тук да влиза кой да е...

Маги не дочу отговора на Кристофър, но служителят пребледня и кимна почтително след тях, когато се отправиха към стълбите.

Два етажа по-горе придружителите на Маги я въведоха в стая, която беше поне десет пъти по-голяма от нейната спалня. Мебелите бяха луксозни, както онези във фоайето.

— Господи! — възкликна Маги. — Само двамата ли спите в тази огромна стая?

— Това е моята стая — отвърна Кристофър. — Спалнята на господин Скарбъроу е съседната. — Той посочи междинната врата.

— Какво разточителство на площ, нали?

Кристофър въздъхна. Питър Скарбъроу изглеждаше угрижен.

— Вие истински лорд ли сте?

— Титлата на лорд Кристофър е по наследство, а не по закон — обясни й Скарбъроу. — Неговият баща е пер. По-точно той е херцог Торингтън. Но Кристофър е съвсем обикновен човек, като вас самата.

— Не мисля, че бих стигнал дотам! — срязва го Кристофър.

— Какво означава „пер“?

— Благородник, драга моя. — Гласът на Скарбъроу беше търпелив, за разлика от изражението на Кристофър.

— На коя страна?

— Англия, госпожице Монтоя. Знаете ли къде се намира Англия?

— В думите на Кристофър прозвуча съмнение.

— Знам, разбира се! — Маги имаше известна представа. Англия беше по-далеч от Ню Йорк.

Скарбъроу тревожно сбърчи чело и погледна Кристофър.

— Не знам дали нямаше да е по-уместно да разговаряме на друго място, момчето ми. Не мисля, че най-разумното нещо е една неомъжена девица да бъде заведена в стаята на мъж.

Кристофър се засмя.

— Не вярвам репутацията на госпожица Монтоя да пострада чак толкова много...

— Аз имам добра репутация! — Маги не хареса начина, по който той произнесе това, сякаш й се подиграваше.

— В това съм сигурен! — Кристофър си наля бренди от бутилката, поставена върху нощното шкафче.

Маги отново не хареса тона му. Всъщност започваше вече да мисли, чене харесва него самия. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ето, аз съм тук. По-уединено кътче от това не можете да намерите. По какъв въпрос искате да говорим?

Английският лорд отпи от брендито и с бавно движение постави чашата на масата. След това удостои Маги с един от онези преценяващи погледи, които я бяха стреснали в кръчмата.

— Точно така, госпожице Монтоя. Време е да се захванем с работата, заради която сме тук.

ВТОРА ГЛАВА

Маги седеше настръхнала на тапицирания с дамаска стол. Последна издънка на знатен испански род, тя определено не отговаряше на положението и потеклото си. Кристофър не би повярвал, че това е тя, ако не бе чел лично документите.

Той въздъхна и започна да се разхожда пред нея.

— И така, да дойдем на въпроса, госпожице Монтоя. Оказва се, че ви нося добри новини. Едно задълбочено проучване от страна на господин Скарбъроу и мен самия показва, че вие сте единствената наследница на значителен участък земя на територията на Ню Мексико — петстотин хиляди акра, ако искаме да бъдем съвсем точни. Оказва се също така, че аз проявявам интерес към тази земя и за мен ще е от полза да ви помогна да потърсите законните си права над нея.

Момичето пребледня и се вцепени от изненада, но само след миг отново възвърна естествения си цвят. Тя вирна глава и изгледа Кристофър косо. Ъгълчетата на устата ѝ се извиха в неуместна дяволитост.

— И вие очаквате да ви повярвам?!

— Нямам навика да разправям лъжи, госпожице! Естествено очаквам да ми вярвате.

Усмивката ѝ прерасна в невъздържан смях. Кристофър почувства надигащата се него вълна на гняв. Малката палавница изобщо не се страхуваше от него. Мъжете се впечатляваха от ръста му, а жените — от неговата титла. Американците смятаха, че титлата пред името прави човек роднина на Господ. Но това не се отнасяше за тази малка опърпана американка. Тя дори имаше нахалството да му се присмива!

— Намирате нещо забавно в моите думи, така ли?

— Намирам, че вие сте забавен! — Тя доста добре изимитира акцента му. — Новаците и чужденците обикновено са странни, но вие направо сте луд като куче, болно от бяс. — Изправи се рязко. — Беше ми приятно, господа. Но имам още едно представление тази вечер.

— Моля ви, госпожице Монтоя! — Питър Скарбъроу се намеси в разговора с убедителен глас. — Беше ни много трудно да ви открием. Вие наистина сте единствената жива наследница на една от най-големите територии, дадени с декрет като дарения в Ню Мексико.

— Ама разбира се! — възкликна момичето, сложило ръка върху дръжката на вратата. — Освен това аз съм братовчедка на английската кралица. Вижте какво, ваши светлости, тази вечер е достатъчно тежка и без вас. Защо не вървите да досаждате на някой друг? Градът е пълен с момичета, на които вашата играчка би им харесала.

— Това съвсем не е игра! — На Кристофър изведнъж му се прииска да можеха наистина да изберат друга жена. Маги Монтоя не отговаряше на очакванията му. Представял си я бе по най-различни начини — кротка стара мома; млада съпруга с куп дечица, увиснали по полите ѝ; проститутка с разбит живот ѝ пристрастена към опиума. В действителност тя не беше нито кротка, нито с разбит живот, а единственото нещо, което „висеше“ по шарените ѝ поли, бяха похотливите погледи на посетителите в „Лейди Лак“. — Седни, момиче!

За удоволствие на Кристофър, тя подскочи при командата, която той излая, но отново впери сърдит поглед в него.

— Седни. Седни на стол!

Маги пусна дръжката на вратата и предпазливо седна на близкия стол.

— Повярвайте ми, госпожице Монтоя, вие съвсем не отговаряте на идеалната ми представа за наследница, но за нещастие сте единствената потомка на фамилията Монтоя, която успяхме да открием.

— Тук има много Монтоя...

— Права сте. Но вие сте единствената Монтоя, потомка на Алберто Монтоя и Кармен Естада. Майка ви е била също кръчмарска танцьорка, нали така?

Това привлече вниманието ѝ.

— Магдалена Тереза Мария Монтоя. — Благородническото име беше твърде дълго за слабичкото девойче. — Казват ви Маги, нали така?

Очите ѝ го стрелнаха гневно, а малката волева брадичка се вирна предизвикателно.

— Името ми е Магдалена, а не Маги!

Явно доволен от нейното раздразнение, Кристофър се усмихна снизходително.

— Маги ви подхожда повече.

Тя погледна към вратата, но Питър вече бе застанал пред нея и преграждаше спасителния изход. Малкото ѝ лице се обърна отново към Кристофър. Тъмните ѝ очи сякаш преценяваха мотивите му.

— Значи вие знаете моето име и кои са били родителите ми. Но това не доказва нищо.

— Така ли? — Веждите на Кристофър се повдигнаха.

— Точно така. — Маги изви изписаните си вежди и великолепно изимитира неговата мимика.

Кристофър трябваше да положи усилия, за да сдържи усмивката си.

— А вие какво знаете за вашето семейство, Маги? — Нарочно наблегна на името, за да предизвика гневния блясък в очите ѝ.

— Знам достатъчно!

Кристофър се усмихна.

Тя го изглежда подозрително.

— Питър — каза той, — мисля, че госпожица Монтоя би искала да чуе цялата история; Тъй като ти проведе по-голямата част от проучването, не би ли ни разказал за нейното забележително семейство?

Литър взе сноп документи от нощното шкафче и набързо ги прелисти:

— Да видим какво има тук... Свидетелства за раждане, семейно дърво, свидетелски показания, прокламация на губернатора... Резюмето трябва да е тук някъде... — Придърпа стола и седна срещу заинтригуваното момиче. — Както виждате, ние разполагаме с цяла документация, госпожице. Можете да я прегледате, ако желаете.

Тя погледна документите и се изчерви.

— Не умея да чета много добре. Тези думи са много дълги...

Питър се усмихна разбиращо.

— Добре, тогава аз просто ще обобща нещата. Земята е дадена със специален указ на вашия дядо, дон Рамон Батиста де Монтоя, пряк потомък на втория испански губернатор на Ню Мексико — дон Педро де Пералта. Вашият дядо е бил доверено лице и приятел на последния

губернатор на Ню Мексико — Мануел Армийо, фамилия Монтоя била получила вече няколко поземлени дарения от Испанската корона, а Армийо дал на Рамон още земя, с което тяхната собственост в пасищата на Ляно Естакадо възлязла на петстотин хиляди акра.

— Къде е Ляно Ест... Естадо?

— Ляно Естакадо — помогна й услужливо Кристофър. — Оградената равнина. Там са едни от най-добрите пасбища в страната.

— Семейство Монтоя никога не са се занимавали с тази земя — продължи Питър разказа си. — Те били военни и се интересували предимно от набезите на индианците и борбата срещу тях; Това се отнася и за вашия дядо. Той починал в Санта Фе малко след като Ню Мексико станало притежание на Съединените щати. Вдовицата му се върнала в Мексико Сити заедно с децата си, едно, от които бил Алберто, вашият баща.

Лицето на момичето стана безизразно. Кристофър подозираше, че голяма част от семейната история е новост за нея.

— През хиляда осемстотин петдесет и девета година — обясняваше Питър — Алберто се завърнал в САЩ, за да види семейните поземлени дарения, както и някои други земи, които го интересували. Минал през наскоро създадения град Денвър и там бил поразен от една кръчмарска танцорка на име Кармен Естада. Двамата се оженили. Предполагаме, че семейството изолирало Алберто по причина на неподходящата женитба, защото двамата живели в бедност. Вие сте родена през 1862 година, а дванадесет месеца по-късно Алберто умрял при неизяснени обстоятелства...

— Кръчмарска разпра — промълви момичето с горчивина. — Майка ми казваше, че са го промушили с нож в кръчмарска разпра...

Питър се изчерви от притеснение.

— Да. Точно така. За майка ви не можахме да открием нищо друго, освен това, че е починала в едно ранчо недалеч оттук.

— Ранчото на Тони Алварез! Тя беше негова любовница четири години, а аз си изкарвах хляба, като вършех там какво ли не — от пасенето на кравите до търкането на подове.

— Когато тя починала — продължи Питър, — вие сте били на четиринадесет години. Избягали сте от ранчото.

— Дявол да го вземе, точно така беше. Дъртият Алварез мислеше да смени майка ми с мен...

— Не открихме какво се е случило с вас. Предположихме, че сте се върнали в Денвър, затова дойдохме да ви търсим тук. За щастие името ви е доста известно сред мъжете, които често посещават... въъ... заведенията на улица „Ларимър“ и „Маркет Стрийт“.

Кристофър изучаваше внимателно реакциите на момичето. То бе добавило нови елементи към откъслечните части на разказа, без да се двоуми или срамува, едва ли не с предизвикателство в гласа. Брадичката и продължаваше да е високо вирната, погледът ѝ беше спокоен и пряк — в него липсваше присъщата на жените мекушавост. Крачето ѝ потрепваше нетърпеливо по килима. Маги Монтоя ще е дяволски трудна за опитомяване и още по-трудна за контролиране, реши Кристофър.

— И така моето семейство получило тази земя... Вие какъв интерес проявявате към нея... и към мен?

— Въпросът е в това, че в момента вашето семейство не притежава земята. — Кристофър се облегна на една от колоните на леглото с балдахин и скръсти ръце на гърдите си. — Голяма част от нея — сто хиляди акра се използваше като ферма за добитък от моя брат Стивън. Миналата година един комарджия на име Теодор Харли се домогна до неговото приятелство и след това му отне фермата на игра на карти. Желанието ми е да изгоня господин Харли от земята, с която се е сдобил по нечестен път.

— И намерихте мен, за да изритам този човек от моята земя? Такава сметка ли сте си направили? — запита тя направо. — Целият този труд — само защото бедничкият *homme*^[1] изиграл вашия брат на карти? Мили боже, ако всички преследваха добрите картоиграчи по този начин, половината мъже оттук до Сан Франциско щяха да стоят гладни и без работа.

— Два месеца след като загуби фермата на карти от Теодор Харли, брат ми Стивън насочи пистолет към слепоочието си — добави Кристофър.

— О! — възкликна Маги, без да отпрати обичайните думи на съчувствие. — И как ще си възвърна цялата тази земя? — продължи да разпитва тя внимателно.

— Съгласно договорите на САЩ с Мексико, испанските и мексиканските поземлени дарения се признават от американското правителство. Действайки от името на моето семейство, господин

Скарбъроу е събрал повече от достатъчно документи за възстановяване на вашата собственост над поземленото дарение на фамилия Монтоя.

Тя беше изпълнена със съмнения.

— Ако Харли трябва да ми върне земята то как тогава ще я даде на вас? Тя ще бъде моя!

Сега Кристофър трябваше да действа много внимателно. Сякаш обикаляше на пръсти около диво животно, което не желаше да подплаши.

— Не е необходимо да подчертавам, че няма да се задоволя единствено да видя как Харли губи земята.

— Ако това ви задоволява, навярно сте по-глупав, отколкото изглеждате.

Кристофър повдигна вежди.

— Предполагам, ще имате възможност да разберете, че не съм глупак, госпожице Монтоя. Освен това се грижа добре за хората, които ми служат.

Устата ѝ се изкриви в скептична усмивка.

— А как точно искате да ви служа аз?

— Искам да се научите да се държите като дама, която да мога да представя убедително за наследница на знатна испанска фамилия. След това искам да влезете във владение на земята и да изхвърлите Харли от нея.

— И после?

Макар и с неохота, Кристофър трябваше да признае, че Маги умее да говори. Беше развлечена, груба, необразована и горда, но умееше да говори.

Подробностите можем да обсъдим по-късно — отвърна той.

— Както и сега.

— Да видим първо как ще напредвате, Маги. Утре заминавам, за да представя тези документи в канцеларията на губернаторския инспектор в Санта Фе. Вие ще останете тук с господин Скарбъроу и за няколко месеца ще научите онова, което други дами усвояват в продължение на години. Това ще ангажира времето ви, предполагам.

Тя не знаеше как да постъпи. Кристофър видя за пръв път страх в очите ѝ.

— Тук ли трябва да стоя?

— Господин Скарбъроу ще наеме къща. — За най-голяма изненада на Кристофър, тя не желаше да се завърне в кръчмата. Той реши да изиграе големия си коз и да заложи на нейното сътрудничество. — Отсега нататък — продължи изкусително — вие можете да бъдете знатна дама. Никой няма да знае, че сте били танцьорка. Щом станете наследничката Магдалена Монтоя, Маги Монтоя, която е обикаляла по задните улички на Денвър, ще изчезне завинаги.

Тя присви замислено очи и заяви:

— Ще ми е необходима придружителка!

— Това може да се уреди, предполагам. — Кристофър не показва изненадата си.

— Луиза Гутиерез! — Тя произнесе името като човек, който казва последната си дума в пазарлъка.

— А коя е тази Луиза Гутиерез?

— Една моя приятелка.

— Драга моя — намеси се Питър, — не бих казал, че една кръчмарска танцьорка е подходяща придружителка за вас, макар да съм напълно съгласен, че е съвсем редно да имате по-възрастна жена за компаньонка.

— Луиза не е танцьорка. Не е и проститутка, ако това мислите. Тя е вдовица, много възрастна и почтена!

Кристофър забеляза хитрата извивка на устните ѝ. Малката беше комарджийка, която знаеше много добре кога държи печелившата карта. Той пък беше мъж, който знаеше кога да не се забърква в подробности.

— Чудесно! Ще ми кажете ли къде мога да открия това съкровище?

— Вие вече се запознахте с нея. Тя е съдържателката на „Лейди Лак“. Кажете ѝ, че трябва да я видя и тя ще дойде.

— Ще изпратя госпожата тук, ако пожелае — съгласи се той. — Така няма да се страхуваме за вашата добродетел, нали, Маги?

Кристофър взе палтото и шапката си от поставката до вратата.

Питър, приятелю, оставям госпожица Монтоя изцяло на твоите грижи, докато се завърна от Санта Фе. Постарай се да направиш от нея човек, който да не превърне живота ми в ад... Обещаващ, нали?

Той затвори вратата след себе си и се спаси от опасните стрели в очите и. Ще е истинско удоволствие да укротява тази опърничава жена, помисли си графът със задоволство.

— Огънят в камината на библиотеката беше почти ненужен в топлия мартенски ден. Но Питър настояваше той да гори. Англичаните бяха особени в много отношения, установи Маги преди няколко седмици. Една от особеностите им беше, че много обичат огньовете и камините. Навярно Англия беше много студена страна. И много суета.

Суетност. Суетен. Маги беше научила тази дума предишния ден. Харесваше ѝ как звучи и сигурно много добре прилягаше на страната, за която Питър ѝ разказваше, че била пълна със замъци и големи претенциозни имения. Според Маги къщата, която наеха на Четиринадесета улица, беше много голяма, но Питър я наричаше къщурка. Бе я напълнил с цяла армия от прислужници, но се оплакваше, че нямало „приличен домашен персонал“. Какво искаше той, за бога? Имаха на разположение готвачка, градинар, кочияш за луксозната карета, която стоеше под, специалния навес, коняр, кухненска помощница, жена, която чистеше първия етаж, още една за втория, както и жена, чиято задача беше да следи дали всички изпълняват задълженията си както трябва. В допълнение към тях Питър се бе опитал да наеме камериерка, която да помага на Магия Луиза при обличането и да им прави прически, но и двете бързо се бяха противопоставили на тази идея.

— Магдалена, вие де внимавате!

— Какво? — Маги премигна и откъсна поглед от прозореца. Питър въздъхна и леко я смъмри:

— Четенето ви се подобри значително, но по отношение на дисциплината и вниманието ви има още много да се желае. И така, да продължим ли с декламация?

Маги направи гримаса. Обичате да четете, макар че все още трябваше да отгатва значението на някои от думите. Четенето я въведе в един свят, за който тя изобщо не знаеше, че съществува. Но „Оливър Туист“ беше безнадеждна битка, убийствено тъпо четиво, съвсем различно от вълнуващите томчета в библиотеката на къщата, която бяха наели. Маги беше изчала „Том Сойер“ и „Бен Хури“ на един дъх. Удиви я фактът, че авторът на втората книга, Лю Уолис, е бил губернатор на Ню Мексико. Съвсем наскоро бе приключила

„Женичките“ и някои разкази на Брет Харт, от които най-много ѝ бе харесал „Късметът на скитащия лагер“. Тези истории бяха много по-забавни от сухите английски произведения, които Питър я караше да чете.

— Можете да започнете от началото на пета глава.

Питър слушаше отегченото четене на Маги, поправяше произношението ѝ от време на време и ѝ помагаше за думите, които не знаеше. Беше удивен колко умно, но трудно е това момиче. Маги прогони всички наети учители. Първият си отиде, след като тя използва речника, който той ѝ преподаваше, за да скалъпи изключително обидно описание на неговия интелект. Беше наранила най-жестоко втория преподавател, след като той ѝ бе направил неприлично предложение. Питър не оправдаваше неговото недостойно поведение, но, от друга страна, не можеше да приеме, че дамата трябва да поеме случая в собствените си ръце — при това по доста невъздържан начин, — вместо да помоли за мъжка намеса, както редно.

След инцидента, Маги не желаше никакви други учители. Наложил се Питър да изпълнява ролята на настойник, медицинска сестра, учител, а в някои случаи — дори на тъмничар. Опитът му на пледиращ адвокат, както и някогашното му хоби да търси приключения не бяха го подготвили за тези задачи. Беше истински благодарен, че момичето доведе госпожа Гутиерез, защото „придружителката“ в някои случаи беше единственият човек, който имаше достатъчно влияние, за да контролира малката хитруша.

Той плъзна, поглед към Луиза, която четеше върху перваза на прозореца. Усмивка смекчи чертите му; когато си припомни как Маги бе описала своята компаньонка в началото. Много възрастна и почтена. Луиза беше много по-почтена, отколкото можеше да се очаква от притежателка на кръчма, но Питър не би казал, че е възрастна. Маги свърши параграфа и спря да чете.

— Не можем ли да правим нещо друго?

— Както желаете. — Питър съсредоточи отново вниманието си върху своята ученичка. — Четете отлично, Магдалена. Горд съм, че речникът и произношението ви се подобриха толкова много. Сега бихме могли да продължим нашата дискусия за ценностите и правилата на поведение.

Маги завъртя очи.

— Защо всички дяволски правила на поведение се отнасят до жените, а не до мъжете?

— Моля ви, престанете да употребявате тази дума, Магдалена. Крайно неподходяща е.

— Коя дума? — Очите ѝ блестяха закачливо.

— Много добре знаете коя! — Питър се опитваше да бъде строг. Хитрушата си имаше начин да го накара да ѝ се усмихне, но за нейно добро той не биваше да поощрява грубиянските ѝ наклонности, като показва, че му е забавно. — Що се отнася до въпроса ви — както мъжете, така и жените трябва да съблюдават определени правила на поведение, но тъй като вторите са много по-уязвими и деликатни създания и са отговорни за раждането и възпитанието на следващото поколение, тяхното държане трябва да е за пример.

— Жените не са по-деликатни от мъжете — възрази Маги. — Истината е, че според мен ние се грижим много по-добре за себе си.

— Естествено е вие да сте в такава заблуда. Имали сте труден живот и ви се е налагало да имате способности, неприсъщи за жената. Но в едно добро общество мъжете защитават жените. Те нямат грижа за неща като пари, собственост и политика и могат да съсредоточат усилията си върху достойната цел да възпитават децата си и да създават домашен уют за съпрузите си.

Луиза вдигна поглед от четивото си. Върху обикновено строгите ѝ устни се появи лека усмивка.

— Жените въздигат морално обществото — продължи Питър самоуверено. — Те правят света по-нежен, по-чист, по-невинен, като изграждат своята добродетелност, чистота и невинност. Жената в обществото е слаба. Тя не се самоизтъква и не се натрапва по въпроси, по които не е компетентна. Тя следва съветите на своя баща, съпруг, брат или друг мъж — наставник. Жената пази поведение и по този начин съхранява високите стандарти на нашата цивилизация за своето поколение, както и за онова, което ще дойде след него.

— Ама наистина ли? — Маги вдигна вежди в закачливо недоверие. Питър усещаше как смехът бълбука под фалшивата ѝ сериозност и се показва на повърхността в танцуващите светлини в очите ѝ. Здравно стиснатите устни не позволяваха на непочтителния смях да се изплъзне от устата ѝ.

— Наистина, Магдалена! Светът изглежда така, освен в онези ниски слоеве на обществото, където сте имали злощастieto да бъдете захвърлена. Но тъй като сега вие явно нямате настроение за сериозен разговор, бихме могли да преминем към урока по танци.

Маги разцъфтя.

— Вие искате да се научите да танцувате?!

Питър усети как търпението му се изчерпва.

— Не аз, вие трябва да се научите да танцувате.

— Аз знам да танцувам!

— Не става въпрос за танците по кръчмите. Вие трябва да научите общоприетите танци, които дамите и господата изпълняват, когато се събират на обществени места.

— Испанският танц също е общоприет!

— Сега ще ви покажа! — Той я отведе в слънчевата стая с излъскан дъбов под. След като премести мебелите до стената, внимателно взе дясната ѝ ръка в своята лява и постави другата си ръка на кръста ѝ. — Пристъпвайте и бройте: едно, две, три, назад, встрани, а сега заедно! — Тананикайки фалшиво валсова мелодия, той я поведе непохватно.

Маги полагаше усилия да хване ритъма. Той беше болезнено различен от онзи, в който искаше да се движи тялото ѝ. Танцът беше тромав и скучен — съвършено подходящ за скованите англичани с техните превзети представи за добродетелността и благоприличието.

Кракът ѝ стъпи точно върху неговия. Питър изтърпя това стоически.

— Извинете — измънка тя.

— Няма нищо... Не забравяйте да броят! Едно, две, три... ох!

— Извинете...

Гласът на Луиза наруши танца.

— Магдалена, да не си решила да осакатиш бедния господин Скарбъроу? Не мога да повярвам, че ти, която така грациозно танцуваш фламенко, можеш да си толкова тромава!

Това не е танц, а погребален марш!

— Валсът е красив танц, скъпа. Може би господин Скарбъроу ще се съгласи двамата да ти го покажем? — Луиза дойде на тяхната импровизирана танцовална площадка и подаде ръка на англичанина.

— Много сте любезна, госпожо.

Лицето на Питър стана аленочервено, отбеляза Маги с интерес. Тя се отпусна на един от столовете до стената и започна да ги наблюдава.

Този път акомпанираше гласът на Луиза.

— Ах, Щраус...

Питър и Луиза се понесоха в танц, който нямаше нищо общо с тромавото препъване на Маги. Отдадени на ритъма, те се движеха като едно същество. Телата им бяха толкова близо едно до друго, че гърдите ѝ докосваха ризата му. Гласът на Луиза се извиси в страстен контраалт, който пулсираше от жизненост, и бръчиците около очите на англичанина засияха във възторжена усмивка.

Те внезапно спряха, олюлявайки се в тромав завършек, сякаш едва сега разбираха, че са преминали границата на своите далечни до този момент отношения. Лицето на Луиза се изчерви от момичешки свян, а Питър се прокашля и отмести поглед от нея.

— Да — смотолеви той. — Ето така трябва да се... ъъ... танцува валс! Благодаря ви за демонстрацията, госпожо Гутиерез!

— Моля, господин Скарбъроу! За мен това беше удоволствие. Когато бях момиче в Ню Мексико, обичах да танцувам валс. Магдалена, ти наистина трябва да положиш усилия и, да научиш, валса! Този танц е прекрасен!

Маги неочаквано си представи, че танцува валс с Кристофър Талбът — ръката му я привлича към него и телата им леко се докосват, докато двамата се движат плавно и грациозно.

Тя сбърчи чело и прогони видението, но пристъпи на импровизирания дансинг с по-голямо желание от преди.

— Съгласна съм, Питър. Научете ме да танцувам валс!

Дните минаваха еднообразно. Маги се бореше с „Оливър Туист“ и „Памела“ и бързо напредваше с приключенските романи и книгите с поезия в библиотеката. Понасяше лекциите на Питър по етикет и порядъчност; рисуваше по малко с молив и бои — ненужни упражнения, които англичанинът смяташе за необходими в скоростното ѝ обучение; отегчаваше се над бродерията, на която я учеше Луиза. Нейната приятелка и бивша работодателка притежаваше таланти, за които Маги дори не бе подозирала, но на любопитните ѝ

въпроси отговаряше само с препоръка да се съсредоточи върху урока. Понякога на Маги ѝ се струваше, че Луиза е толкова ужасна, колкото самият Питър.

Мястото ѝ в света вече не беше сигурно, а и самият свят не беше онзи, който познаваше — в него имаше невъобразимо много и различни места, населявани от странни хора с още по-странни идеи. Старите ѝ представи за доброто и злото, за важното и ненужното се рушаха. Объркване прогони нейната самоувереност, а това не ѝ се нравеше. Искаше ѝ се Кристофър Талбът да се завърне и да направят необходимото, за да възвърне земята си и той да си отмъсти. След това тя щеше да бъде отново самата себе си.

Маги не можеше да каже кога точно планът на чужденците се наложи в съзнанието ѝ като, нещо повече от възможност двете с Луиза да се скрият след смъртта на Арнолд Стоун, През изминалите месеци, докато се трудеше над уроците и слушаше съобщенията на Питър за делата на английския лорд в Санта Фе, семейството, за което ѝ бяха разказали, земята в Ню Мексико и сегашният собственик, спечелил ранчото на комар, се превръщаха в реалност. Кристофър Талбът и усилията му да отмъсти за брат си станаха за нея нещо повече от извинение да се махне от Денвър.

Да, Кристофър Талбът. Беше го срещнала само веднъж, при това само за няколко часа, но той бе заел в мислите ѝ много по-голямо място, отколкото заслужаваше. Като цяло Маги бе запомнила, че Кристофър Талбът е груб и високомерен, арогантен и общо взето — неприятен човек. По време на разговора им в хотел „Уиндзор“ в един момент се бе отнесъл към нея така, сякаш бе отрепка от улицата. Въпреки това понякога се усещаше, че мисли за непознатия мъж, която бе нахлул в живота ѝ, променяйки го изцяло.

Дните минаваха и въпросителните се трупаха в мислите на Маги, а несигурността на промяната я ядеше отвътре, докато дойде моментът, в който тя вече не можеше да се удържи на едно място.

— Хайде да отидем на разходка — предложи тя на Луиза в една необичайно хубава мартенска привечер.

Луиза остави книгата си и погледна през прозореца. Слънцето бе залязло наполовина зад планината и обикновено свистящият мартенски вятър се бе укротил.

— Къде искаш да се разходим?

Маги повдигна рамене неопределено.

— Мисля, че и за двете ни ще бъде добре да подишаме чист въздух.

— Ти и без мен ще излезеш, нали така?

Маги се подсмихна.

— Е, може би поне ще те предпазя от някои неприятности.

Вечерта беше приятна и свежа. Дърветата по Четиринадесета улица бяха отрупани със зелените пъпки на новия живот и за пръв път от месеци насам замръзналите следи от коли започваха да се размразяват и да се превръщат в кал. Докато се разхождаха пред обширните градини и огромните тухлени къщи, Маги внезапно почувства носталгия по тесните улички и мръсните сгради на Маркет Стрийт.

— Хайде да отидем в „Лейди Лак“ и да видим дали Джон Трейвис не те мами — предложи тя на Луиза.

— Трейвис не ме мами. И навярно ръководи заведението.

— Не ти ли липсва кръчмата? — попита Маги с глас, изпълнен с тъга и копнеж.

— Не. Изобщо не ми липсва. С кръчмата изкарвам прехраната си. Тя е единственото ценно нещо, което ми остана от моя мъж след двадесет години брак. Но не мога да твърдя, че ми е приятно да се занимавам с пияници, комарджии и развратници всяка вечер, с мъже като Джак Морли и...

Луиза не довърши изречението, но Маги знаеше името, което остана непроизнесено. В деня след онази ужасна нощ всички вестници в Денвър — „Нюз“, „Таймс“, „Трибюн“ — бяха публикували историята за „тайнственото убийство“. Луиза прочете на Маги написаното в „Роки Маунтин Нюз“ — особено потресаващ разказ, в който се казваше, че според икономката отвратителното престъпление е извършено от две жени. За беда на полицията заподозрените били с наметала и качулки. Икономката можела да даде само неясно описание.

Те прекосиха Бродуей и продължиха на запад към центъра на града. Тухлените къщи дадоха път на магазинчета и кантори и при приближаването им към Маркет Стрийт Маги изпитваше нарастващо желание да види отново скандалната улица с лоша репутация, на която бе прекарала голяма част от младостта си.

— Магдалена, наистина трябва да се връщаме вече! Госпожа Колби ще сервира вечерята и господин Скарбъроу ще се чуди къде сме.

— Да вървят по дяволите! За Питър Скарбъроу ще е добре да научи, че ние не сме постоянно на негово разположение. Я виж! Стигнахме до хлебарницата на стария Сандовал. Не ти ли се хапва вкусна кифличка?

— Нямаме пукната пара, Магдалена.

Маги се разсмя.

— Кога е могло да ме спре нещо такова? Освен това миналото лято Сандовал ми причини куп неприятности в кръчмата. Спомняш си, нали? Той ми дължи много повече от една кифличка!

— Магдалена!

Маги изобщо не чу предупреждението на Луиза. Дяволчето в душата ѝ се бе отскубнало от каишката и сега се развихряше. Беше го потискала твърде дълго.

— Хайде! — Маги надникна през прозореца в хлебарницата. — Сандовал е в задната стаичка!

— Магдалена...

Маги влезе на пръсти в магазинчето и вдъхна миризмата на токущо изпечените вкуснотии. На двете стени бяха изложени тави с курабийки, кифлички и хлябове. За момент Маги се обърка — не знаеше какво да избере. Чуваше как Сандовал се движи тежко в задната стаичка.

— Ей сега идвам! — извика той.

— Магдалена, веднага излизай оттам — настоя Луиза.

Ще бъде кифличка, реши Маги. Пресегна се и грабна една в мига, в който ниският тантурест хлебар излезе от задната стаичка. Очите ѝ се разшириха от мигновено удоволствие, което изпита от страха. Хукна, доволно засмяна от успешната кражба.

— Ей, ти там — извика Сандовал. — Върни се!

С кифлата в ръка Маги се затича по улицата. Сандовал се спусна да я гони, пуфтейки като парен локомотив по нанагорнище. Маги спря за миг и му махна с ръка.

— Дължиш ми я, Сандовал!

— Маги Монтоя, скитнице такава! — Сандовал спря, за да си поеме дъх и размаха юмрук след нея. — Ако те видя в хлебарницата отново, ще ти...

Маги не чу докрай заплахите му. Хлебарят си бе отдъхнал и отново я подгони. С радостен подскок тя хукна напред. Преди. Сандовал да набере скорост, Маги сви по Ларимър Стрийт, където в този час почтените хора в Тейбър Блок приключваха работния ден, а хазартните капанчета по улицата започваха да се оживяват. Тя внезапно зави в уличката между два от най-шумните хазартни салона. Предполагаше, че Сандовал се е отказал от преследването. Но не беше зле да си намери укритие, каза си тя.

Маги се облегна на стената и отхапа от откраднатата кифличка. Дори мисълта, че трябва да се изправи пред вбесената Луиза и навярно пред още по-вбесения Питър Скарбъроу, не намаляваше удоволствието ѝ.

Маги се готвеше да отхапе повторно от кифлата, когато шум от боричкане и сърдити гласове я накараха да се скрие отново в сянката. В уличката се появиха двама мъже.

— Ще те науча аз теб как се подреждат картите, мръсно копеле такова!

Шумът от удар е юмрук беше последван от стенание.

Маги се притисна плътно към стената, но сянката не беше достатъчна, за да я прикрие. Единият от мъжете се изправи, като остави осакатената си жертва да се валя в мръсотията.

— Я да видим кой е тук?

В здрача Маги не видя ясно лицето на мъжа, но разпозна гласа му. Беше Джак Морли.

[1] Човек (исп.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Кристофър слезе от наетата карета и провери два пъти адреса на къщата пред себе си.

— Тва е, Ваше благородие!

— Да, това е. — Талбът плати на файтонджията, отвори портата с решетки и се отправи по пътеката към входната веранда. Позлатена дърворезба красеше стрехите, капаците на прозорците и прилежащата шестоъгълна кула, която започваше на нивото на градината и се извисяваше над покрива на къщата.

Пълна жена с посребрени коси отговори на почукването му.

— Да, господине?

— Аз съм...

— Кристофър! Ти се завърна — приветства го от коридора гласът на Питър. — Великолепно! Тъкмо се чудех да не си налетял на някакви бандити, индианци или друга напасть!

Кристофър подаде шапката и палтото си на икономката.

— Мислех да ти пиша, че се връщам, но доколкото познавам тази страна, прецених, че ще пристигна по-бързо от писмото.

— Заповядай в салона! Къщата не е кой знае какво, но все пак е приемлива. Това е най-доброто, което можах да направя за съжаление. Как мина пътуването ти?

Кристофър се огледа наоколо. В помещението бяха струпани безразборно тежки мебели от орех, ориенталски килими и драперии, маслени картини със съмнително качество, огледало с долнопробна рамка и тежък кристален полилей.

— Предполагам, че си я наел мебелирана.

Питър направи гримаса.

— Това е видно. Седни и ми разкажи какво успя да откриеш! Искаш ли нещо за пиене? Вечерята ще е готова след тридесет минути.

— Благодаря, ще почакам. — Кристофър избра най-малко неудобния на пръв поглед стол и седна на него. Новините са добри. Тази страна е узряла за инвестиции. Необходими са само средства.

Огледах земи в Орегон и Северна Калифорния, както и в Ню Мексико. Човек, който има капитал, може да направи цяло състояние тук не само със скотовъдство, но и с дърводобив, земеделие, внос и износ на стоки. Съществуват стотици възможности. Ако брат ми не беше такъв развейпрах... — Болката, която го измъчваше вече цяла година, му попречи да продължи.

Кристофър видя отражението на емоциите си върху лицето на Питър. Адвокатът беше приятел и съдружник на семейство Талбът от години и всъщност бе много по-близък със Стивън, отколкото Кристофър.

— Тъй като стана въпрос за Стивън — продължи той, — аз внесох иск за наследството на семейство Монтоя в канцеларията на Главния инспектор в Санта Фе. Случаят е съвсем ясен и категоричен, но без съмнение ще мине известно време, докато се произнесат по него. Казаха ми, че някои дела лежали в папки от години, без да бъдат уредени. Но служителят, с когото разговарях обстойно, ми даде да разбера, че документацията към нашия иск е много по-пълна, отколкото другите. Както винаги, ти си свършил работата си похвално задълбочено. Ако използваш таланта си в своята професия, навярно ще забогатееш много бързо.

Питър поклати глава и се усмихна.

— Да се занимаваш със законите е приятно, но да си адвокат е ужасно тъпо.

Кристофър повдигна вежди учудено.

— Работата ти тук по-интересна ли с?

— Понякога.

— Как е нашата малка наследница? — Кристофър направо се боеше да подхване тази тема. Маги Монтоя можеше да накара всеки мъж да се запита дали Господ е постъпил разумно, като е създал противоположния пол. Дори само кратката среща с нея бе накарала Кристофър да съзре някаква затрогваща прелъстителност под грубата и външност, а тази привлекателност можеше да се окаже по-опасна от острите страни на характера ѝ. Беше истински срам, че двамата с Питър трябваше да превърнат малкото необработено късче самородно злато в знатна дама, защото нямаше съмнение, че тя щеше да стане скучна като всички благороднички, които той познаваше.

— Госпожица Монтоя напредва добре — каза Питър. — Предполагам, че това ще те изненада приятно, момчето ми. Тя е много умна. Справи се толкова бързо с четенето и писането, че ми беше трудно да повярвам. По-бавно се справя със смятането, но и там напредва доста добре. Що се отнася до светските маниери...

Питър спря замит и Кристофър се приготви да чуе неприятни новини.

— Тя е едно добросърдечно и почтено момиче — продължи Питър, като внимателно подбираще думите си. — Убеден съм, че с времето ще започне да разбира тънкостите на доброто държане. За съжаление, макар че притежава някои чудесни качества, има склонност към упорство, забележително за жена. Понякога се забравя и изпада в непочтителност и немирство.

Кристофър въздъхна.

— Боях се, че ще кажеш нещо такова...

— Трябва да се има предвид обаче, че не е получила системно възпитание, а само допреди седем месеца е живяла при най-долни условия.

— А има една теория, че произходът на човека си личал... Две поколения назад Монтоя са били една от най-аристократичните испански фамилии в Мексико. Е, предполагам, че госпожица Монтоя и аз ще можем да се изтърпим един друг поне няколко месеца.

Питър го погледна загрижено.

— Кристофър, момчето ми, сигурен ли си, че си обмислил добре всичко? Както изглежда, правиш голяма жертва, но помислил ли си какви ще са последствията за госпожица Монтоя? Тя може да се откаже, когато разбере какво искаш в действителност от нея.

Кристофър разтри с ръка челото си.

— Разбирам опасенията ти, Питър, но в случая не става въпрос само за семейната чест. Впрочем не е ли странно, че „чест“ много често е синоним на отмъщение? Финансовото състояние на моето семейство изисква тази драстична стъпка. Както ти е известно, кризата в земеделието ни удари лошо.

— Ами госпожица Монтоя?

— Госпожица Монтоя е улична котка, която вече е опитала вкуса на сметаната. Тя никога няма да се върне в кръчмата или да върши каквато и да било мръсна работа, с която е била принудена да изкарва

прехраната си преди. Считам, че не е нужно да се тревожиш за нея. — Той погледна към стълбите. — Говорим за малката Маги, но къде всъщност е това девойче сега?

— Най-вероятно в стаята си или разговаря някъде с госпожа Гутиерез. — Изражението на Питър се смекчи. — Между другото госпожа Гутиерез се оказа неизмеримо ценна. Надявам се, че ще намериш начин да я възнаградиш за това.

— Аз се грижа за хората, които ми служат. Би трябвало да знаеш добре това, Питър.

— Просто реших да ти напомня — усмихна се Питър.

Той позвъни за икономката, която се появи така бързо, сякаш бе стояла през цялото време зад вратата:

— Госпожо Колби, бихте ли довели госпожица Монтоя, моля. Кажете ѝ, че лорд Кристофър се е завърнал и желае да разговаря с нея.

— Госпожицата я няма, господине. С госпожа Гутиерез излязоха на разходка преди време.

Питър беше озадачен.

— Преди колко време излязоха, госпожо Колби?

Жената вдигна рамене.

— Преди час. Може да е и повече. Госпожа Гутиерез рече, че ще си дойдат за вечерята. Аз вече съм я сервирала, Ваша милост.

Питър въздъхна, след като икономката затвори вратата зад себе си.

— Бих искал дамите да ми бяха съобщили, че излизат... Впрочем сигурен съм, че нищо лошо не им се е случило. Колкото и грубиянски да е този град, тук дори най-невъзпитаните елементи се отнасят с уважение към добродетелната жена.

— Това може да е вярно за добродетелните жени. — Кристофър излезе с бързи крачки в коридора и грабна палтото и шапката си. Имаше лошо предчувствие. — Онова, което забравяш, приятелю, е, че жената, за която говорим, едва ли би могла да се нарече добродетелна.

— Здравсти, Джак. — Маги се стараеше да не гледа тялото в калта.

— Маги! Малката танцьорка Маги! Мислих, че си офейкала от града, без да ми дадеш парите. Къде беше, малката?

Маги смело го погледна в очите.

— Това не е твоя работа. Ще получиш парите си, когато мога да ти ги върна.

— Не съм сигурен, че твоето държане ми харесва, малка Маги.

Обичайното вечерно оживление по главната улица се чуваше само на някакви изкусително близки двайсетина метра. Ако Маги успееше да изтича достатъчно бързо...

— Чуваш ли ме, Маги? Казах, че не ми харесва твоето коравосърдечно държане.

Той се приближи до нея и блокира и най-малката възможност тя да избяга. Маги долови миризма на алкохол. Джак не залиташе, но походката му беше достатъчно несигурна, за да ѝ стане ясно, че е пил. Това беше лошо.

Маги се притисна към стената.

— Само смей да ме удариш, Джак, и никога няма да видиш проклетите си пари!

— Няма да ти направя нищо, Маги, момичето ми. Просто си помислих, че ако ти е трудно да намериш парите, можеш да ми ги върнеш в натура. Аз съм разбран човек в края на краищата. Можем да се споразумеем. Ще ми предоставиш онова, за което ти бях платил, и сметките ни ще са приключени.

— Никога не съм обещавала да спя с теб, простако.

— Щом едно момиче се съгласи да ми прави компания на игралната маса, това се подразбира.

— Не и от мен! Познаваш ме много добре и ти е известно, че не се продавам за леглото. А ако го правех, щях да вземам много повече пари от твоите скапани десет долара! Най-вече ако се продавам на теб.

— Не ме вбесявай, Маги. — Той кимна към човека, който лежеше на земята. — Този ме ядоса и виж какво му се случи!

— Разкарай се, копеле такова, или ще се разкрещя така, че ще съжаляваш.

— А дали ще те чуе някой, на когото му пука за теб?

Тя изпищя. Морли подскочи, изненадан, че действително го е направила. Удари я силно, а след това затисна с ръка устата ѝ, преди Маги да успее да му се изплъзне. Заля я воня на алкохол. Свободната му ръка намери едната ѝ гърда и я стисна. Тя впи ожесточено зъби в мръсната длан, която покриваше устата ѝ.

— Мамка ти! — Той се олюля назад. — Малка кучка! Да пукна, ако не те накарам да съжаляваш за това! Ще те чукам до кръв, момиче! А като свърша с теб, ножът ми така ще разкраси лицето ти, че никой мъж няма да те погледне.

Морли успя ловко да избегне коляното ѝ, което се насочи към слабините му. Прикова раменете ѝ към стената и притисна устата ѝ със своята. Маги почувства, че се задушава от вкисналата миризма на алкохол и цигари, която нахлу в устата ѝ. Продължаваше безуспешно да блъска Джак и да го рита. Тъй като това не даде резултати, тя впи нокти в лицето му. Пред очите ѝ заплуваха кръгове и светът започна да се върти...

— Къде ли е отишла малката хитруша? — тревожеше се Кристофър на глас. Вечерните сенки се смесваха с нощта ѝ електрическите лампи по Ларимър Стрийт осветяваха калните улици, затворените магазини и игралните домове, които току-що започваха да се оживяват. Но никъде не се виждаше нито дребна женска фигурка с буйни къдрави коси, нито вбесен хлебар. — Щом я открием, кълна се, че...

Женски писък процепи въздуха и секна, сякаш отрязан с остър нож.

— Насам! — Кристофър се затича към мястото, откъдето идваше викът. Като заобиколи един конен трамвай и успя да се изплъзне от колелата на една карета, той се втурна към тъмната уличка. Предпазливо спря в началото ѝ. Задъхан, Питър застана до него.

Тук модерните електрически лампи не нарушаваха тъмнината. Отначало Кристофър не виждаше нищо. След това се появили тъмни сенки, които очертаха едно кълбо от мятаци се тела. Нещо подсказа на Кристофър, че това е Маги. Внезапна ярост накара кръвта му да кипне.

— Стой тук! — нареди той на Питър.

С удоволствие Кристофър се спусна по уличката. Гневът разпалваше; силите му. Той сграбчи горното тяло от кълбото и го откъсна от жертвата му. Преди да успее да свали мерзавеца с удар, той се изтръгна от ръцете му и изрева като бик. С крайчеца на окото си Кристофър видя как Маги се свлече по стената и тупна по дупе в калта. Тя плюеше и ожесточено търкаше с ръка устата си.

— Ти за какъв се мислиш бе? — изръмжа мъжът. — Досега никой не е посмял да удари Джак Морли!

— Ако си й сторил нещо, мерзавцо, ще направя много повече от това да те ударя.

Морли изпсува й извади нож. Кристофър беше по-бърз от него. Ръката му се стрелна като змия и сграбчи китката на Морли. Двамата се боричкаха. Морли отвори уста в безмълвен вик на болка, защото Кристофър стисна силно ръката му. Костите на китката му не издържаха и дланта му се разтвори. Ножът падна в калта.

— Добре, добре — задъхано рече Морли. — Ти победи. Достатъчно...

Кристофър с презрение изправи Морли на крака.

— Глупак! — С мълниеносно движение на ръката, Морли се опита да го удари в корема.

Кристофър се сви на две, но болката бързо потъна в огнената пелена на гнева му. Успя да се съвземе навреме и нанесе къс лакътен удар тю челюстта на противника си.

Морли се олюля срещу стената на сантиметри от Маги, която се изправи на крака и се присъедини към боричкането, като ритна нападателя си в прасеца.

— Ти, гадно слузесто влечуго! — Юмрукът й нанесе доволно силен и шумен удар в корема му. — Змия! Подлец! Ще биеш жени значи, пес такъв!

Една силна ръка хвана нейната в момента, в който се засилваше да нанесе следващия удар.

— Достатъчно, Маги!

Маги ръмжеше, докато Кристофър я дърпаше от жертвата й. Изви се гневно към него и замръзна на място.

— Вие! — Тя зяпна от изненада.

— Да. Аз съм — отвърна той и кимна към Морли. — Това хлебарят ли е?

— Какво? Как нау...?

— Срецнахме госпожа Гутиерез, която идваше към къщи.

Тя ни каза, че сте откраднали някакви банички и хлебарят хукнал след вас.

— Сандовал ли? О, не, той изостана. Този е Джак Морли.

— А онзи на земята кой е?

— Ами един, дето Джак го наби.

— Чудесни приятели имате, Маги.

Морли се опираше на стената със заплашителен поглед. Направи неуверен опит да се спусне към главната улица, но Кристофър се пресегна и отново го блъсна на стената.

— Стойте там, ако обичате.

В този миг от тъмнината излезе Питър Скарбъроу.

— Чудесно изпълнение, момчето ми! Винаги съм си мислил, че годините в армията ще се окажат от полза за нещо, въпреки мнението на лейди Торингтън.

— Защо не му помогнахте? — попита Маги.

— Драга моя, двама срещу един не е спортменско. Никога не съм се съмнявал, че лорд Кристофър може да се справи сам с един негодник. — Презрително изгледа Морли. — Какво разочарование! А аз вярвах, че дори най-големите простаци без обноси в този град се отнасят с уважение към неприкосновеността на добродетелните жени!

— Той си въобразява, че аз му дължа десет долара, копе... — обясни Маги.

Острият поглед на Кристофър беше достатъчен, за да я накара да млъкне.

— Дължите ли му тези пари? — попита Кристофър студено.

— Не точно. Той просто си мисли...

— Шибаната курва взе пари за нещо, дето не го... Оу! — Лакътят на Кристофър се заби в ребрата на Морли и сложи край на обяснението.

— Мерете приказките си, господин Морли, или ще бъда принуден да ви дам още един урок по добри обноси. — Той се обърна отново към Маги, която се взираше в него с широко разтворени очи. — Колко дължите на този човек?

— Нищо не му дължа! — По непонятна причина Маги не желаше в никакъв случай лорд Кристофър Талбът да повярва, че е проститутка. — Той ми плати десет долара, за да му правя компания на масата, а не в гадното му легло.

Кристофър въздъхна.

— Десет долара? Това ли е всичко?

Той извади от палтото си пачка банкноти, прихванати с щипка, отдели няколко от тях и ги натъпка в джоба на Морли.

— Така въпросът е уреден.

— Не биваше да му давате парите! Той е гадна змия! — възнегодува Маги, но Кристофър не обърна внимание на нейното възражение.

— И така, господин Морли, вие получихте парите си. Ако се опитате отново да безпокоите госпожица Монтоя, уверявам ви, че това ще ви е за последен път. Разбрахме ли се?

Морли се вгледа в англичанина за момент, след това изсумтя:

— Тя не го заслужава.

— Задръжте мнението си за себе си. — Кристофър премести ледения си поглед върху Маги. — Що се отнася до вас, смятам, че щом се окажем на по-подходящо място, трябва да поговорим за някои неща.

— Както виждам, времето и трудът, които господин Скарбъроу посвети на вашето образование, са отишли почти напразно. — Кристофър крачеше напред-назад пред камината в салона с изражение, студено като мраморната полица над нея.

Маги седеше на стол с висока облегалка, от което изглеждаше още по-мъничка. Краката ѝ висяха на сантиметри от персийския килим. С ръце, склучени на скута, и вперен напред поглед тя приличаше на дете, което е извикано пред директора на училището, за да бъде смърено. Но очите ѝ блестяха предизвикателно. Кристофър не разбираше как е възможно малката грешница да не изпитва никакво желание за покаяние.

— Вината не беше моя!

— Отишли сте там, където нямате никаква работа, и не сте виновна? Откраднали сте от магазин и също не сте виновна, така ли?

— О, глупости! Това беше само на шега. Старият Сандовал не ме гонеше на сериозно.

— А защо, след като сте откраднали от магазина му?

— Той знае, че го заслужава. Не му понася уискито и неведнъж съм имала неприятности с него.

— Вие вече не сте кръчмарска танцьорка. Дамите не крадат от продавачите като улични хлапаци. А що се отнася до господин Морли...

— И този път вината не беше моя! Можете да попитате Луиза. Той ме беше наел да му правя компания, докато играе на карти. След това копелето се опита да...

Кристофър повдигна вежди в студено неодобрение. Маги завъртя очи.

— Е, Той е точно такъв! Скапаният мръсен пес се опита да...

— Мога да си представя — увери я Кристофър с леден глас.

Маги сбърчи чело войнствено. Умолителният поглед към нейната придружителка, която седеше на канапето, не и даде очакваната подкрепа. Луиза ѝ отговори със строго порицаващ поглед.

— Талбът, не бъди толкова суров с момичето — намеси се Питър, който се бе облегнал на полицата над камината. — Не можеш да очакваш тази фурия да се превърне в котенце само за една нощ, нито дори за няколко месеца. Вината е отчасти моя. Държах я затворена вкъщи и очаквах да бъде доволна от това, че има подходящи за дама занимания.

— Известно ни е на какво е свикнала госпожица Монтоя — прекъсна го Кристофър.

— Тя е свикнала на по-активен живот — каза Питър любезно. — Дай ѝ шанс и аз смятам, че резултатът ще те изненада приятно.

Кристофър вече бе изненадан от промяната, настъпила у девойката. Когато се прибраха в къщата, той видя, Маги на светло в салона и с изненада откри, че в резултат на добрите грижи грубата кожа на лицето ѝ се е изгладила. Косата, която се спускаше по гърба ѝ в гъсти къдрици, блестеше от чистота. Предизвикателните ѝ очи бяха огромни и сияйни. Лицето ѝ със своята широка уста, решителна брадичка и чипо носле може би не отговаряше на общоприетите стандарти за красота, но определено удивляваше с чистите аристократични черти. Маги Монтоя все още се държеше като кръчмарска танцьорка, но вече не изглеждаше такава.

— Питър, защо позволяваш на девойката да се облича като уличница? В този град няма ли магазини за прилични дрехи?

Мексиканското елече, което момичето носеше, беше твърде предизвикателно за представите на Кристофър. Гладката набрана пола едва стигаше до глезените. Декоративен корсет с дантели отпред, поставен над приличното на риза елече, повдигаше гърдите ѝ и ги

превръщаше в две високи закръглени сфери, които, макар да бяха надеждно прикрити, представляваха покана за мъжките очи.

— Предоставено ѝ е по-подходящо облекло, но тя предпочита този... хм... по-обикновен костюм. Не можах да променя мнението ѝ.

— Питър, приятелю, ти си голям кавалер, а — Кристофър размахна пръст по посока на Маги. — Утре, малка хитрушо, ще се появите в подходящо за дама облекло или аз самият ще махна старите ви дрехи и ще ви облека в новите.

— Не можете! — Тонът на Маги беше самоуверен, но Кристофър видя със задоволство, че в очите ѝ се появи сянка на съмнение.

— Ще видите дали не мога, ако утре се появите в нещо подобно на днешния ви костюм.

За момент те кръстосаха погледи войнствено и на Кристофър му се стори, че потъва в тъмните сияйни очи, които одухотворяваха лицето ѝ. След това гъстите ѝ мигли се спуснаха над тях като було.

— Късно е и според мен всички сме малко поизнервени — обади се Питър. — Да благодарим на съдбата, че госпожа Гутиерез ни намери толкова бързо и ни каза, че Магдалена се нуждае от помощ. Сега навярно ще е най-добре всички да се оттеглим и да продължим дискусиата сутринта!

Кристофър гледаше как Маги и нейната „придружителка“ излизат от салона. Госпожа Гутиерез, която, бе по-високата от двете, се наведе и прошепна нещо в ухото на девойката, за която отговаряше. Явно недоволна от чутото, Маги се стегна и изправи гръб. Кипяща от наранено достойнство, тя изостави по-възрастната жена и се изкачи по стълбите с походка на кралица.

Кристофър учудено сбърчи чело и поклати глава.

— Как да се справи човек с жена, която в един момент се държи като проститутката в следващия — като кралица!

След като размишлява един час дали е разумно да предизвиква Кристофър, на следващата сутрин Маги се появи на закуска във възможно най-прилична рокля от зелена коприна, украсена с черни панделки. Силно прилепналото елече преминаваше в шпиц на кръста ѝ, което подчертаваше колко е слабичка. Полата беше широка ѝ прибрана назад с панделка над малък приповдигнат турнюр. Скромният шлейф се влачеше зад нея като оловна тежест.

Маги се чувстваше потисната, закарфичена и скована в роклята. Собствените ѝ дрехи — тя не считаше, че дрехите, които Питър и Луиза бяха избрали, са нейни — бяха много по-удобни, но мисълта как Кристофър Талбът смъква от нея старите ѝ неща и ѝ навлича нови беше особено неприятна. Когато Маги седна на масата, Кристофър огледа тоалета ѝ с одобрение. Луиза се усмихна разбиращо. Беше понасяла цял час писъците, мърморенето и ругатните на девойката, докато пристягаше корсета, благодарение на който тя изглеждаше чудесно в новите си дрехи.

— Изглеждаш много добре, Магдалена — направи ѝ комплимент Луиза.

— Много привлекателна сте! — допълни Питър към похвалата на Луиза. — Не си ли съгласен с мен, Кристофър?

Кристофър се усмихна. Маги почувства, че я обзема топлина, докато очите му я оглеждаха собственически.

— Определено изглежда по-добре — отвърна той. — Ако я вържем на верижка и запушим устата ѝ; може би ще успеем да я представим за истинска дама.

Ножът, с който Маги режеше шунката, задра по дъното на чинията ѝ.

— Както виждам, дамите са единствените, от които се изисква да имат добри маниери в обществото — срязва го тя. — Ясно е, че това не се отнася за господата.

— Моля ви Магдалена! — намеси се Питър. — Разговаряли сме и преди за вашия прекалено открит начин на изразяване. А ти, Кристофър, не гледай така сърдито, момчето ми. Това е прекрасен повод да видим как госпожица Монтоя ще се държи в обществото.

— Наистина.

На Маги не ѝ се понрави саркастичната нотка в отговора на Кристофър. Тя нямаше никакво желание да му показва каквото и да било. По време на отсъствието му бе очаквала с нетърпение завръщането му, за да види каква дама е станала. А сега, поради една невинна лудория, той се отнасяше с нея като с жена от улицата.

— Сенатор Тейбър се е завърнал от Вашингтон е новата си съпруга — Елизабет Макорт Доу — продължи Питър.

— Хм, да. — Кристофър изглеждаше слабо заинтересован. — Чух за това. Голям скандал, доколкото разбирам.

— Доколкото разбирам, американците имат склонност към скандали.

— Не повече от англичаните, предполагам. Ние просто не сме толкова открити в подобни случаи.

— О, да. Тейбър дава бал, за да отпразнува своето завръщане и аз вече потвърдих поканите, които ви изпратиха. Сенаторът е разбрал, че в Денвър се намира син на херцог и настоява много да присъстваш.

Маги престана да се мръщи.

— Бейби Доу? Значи Хорас Тейбър най-послед се е оженил за Бейби Доу?! Колко романтично!

— По-голямата част от обществото в Денвър определено не мисли така. — Кристофър отпи от кафето си. — Въпреки това предполагам, че всички ще бъдат на бала.

— Разбира се, че ще бъдат — съгласи се Питър. — Какъв подобър случай за нашата млада дама да провери своите умения в светското общество на този град? В края на краищата тя едва ли ще може да види нещо по-изискано. Може би изобщо няма да присъства на Сезона в Лондон.

— О, аз бих искала да отида! — Маги едва успя да се удържи да не се разскача на стола. — Там ще видя Бейби Доу и Хорас Тейбър, и всички останали! Ще се държа най-прилично, обещавам! — Перспективата за това вълнуващо приключение изтри последната частица от гнева ѝ. Беше слушала истории за Бейби Доу от проститутките в бордеите на Маркет Стрийт, от посетители на „Лейди Лак“, от продавачи на Ларимър Стрийт. Почти всички в Денвър казваха за Елизабет Макорт Доу, че е курва, но Маги намираще историята по-скоро романтична, а не отвратителна. Най-красивата жена в Колорадо, изоставена от съпруга си, беше спечелила любовта на богатия Крал на среброто — самият той хванат в капана на брак без любов със сурова съпруга, която презираше неговия разточителен начин на живот. Маги не можеше да нарече Бейби Доу курва поради това, че се е влюбила, нито да я обвини, че позволява на любовника си да пръска пари по нея в „Уиндзор“. Те най-послед се бяха оженили — един триумф на любовта над грозната житейска действителност. Маги беше изпълнена с възторг.

Кристофър я прониза с поглед изпод вдигнатите си вежди.

— Ако отидем, Маги вие ще правите само онова, което аз ви казвам през цялото време. Без да ми задавате въпроси.

— Разбира се!

Подозрителният англичанин, изглежда, не й вярваше.

— Наистина ще го направя — обеща Маги.

— Недей да очакваш кой знае какво от бала, Маги. Не бих искала да се разочароваш. — Луиза закопча последното копче на корсета с банели и Маги послушно издиша.

— Това е глупаво!

— Не, мила, това е модно.

— Надявам се, че усилията ще си заслужават — засмя се Маги. — Ако предполагам, че Негова всемогъща светлост ще ме заведе на грандиозно събитие като това, щях да обръщам повече внимание, на уроците. Мислех, че ще ходим само до някакво ранчо в Ню Мексико.

— Опитай се да не изглеждаш твърде впечатлена. Хората от обществото са като теб и мен. Всъщност на някои от тях дори не бих позволила да прекратят прага на „Лейди Лак“.

Луиза повдигна вечерната рокля над главата на Маги. Искрящата синя коприна се плъзна над стегнатия корсет и многопластовата фуста. Ниското деколте беше гарнирано с кожа. Буфан ръкавите се диплеха в горната част на ръцете ѝ в пленителни гънки. Турнюрът, по-голям от този на дневните рокли, караше Маги да се чувства тромава като патица.

— Бих искала и ти да дойдеш с нас! Господин Скарбъроу каза, че ще ни кавалерства.

— Нямам никакво желание да се срещам със снобите, мила. Достатъчно съм го правила в Мексико Сити, когато бях млада. По-скоро бих се разправяла с пияниците в „Лейди Лак“. Те поне си признават кои са и откъде са дошли.

Очите на Маги заблестяха. Усмивката ѝ стана дяволита.

— Превръщаш се в цинична старица, Луиза.

— Не цинична, а разумна.

— Е, аз пък изобщо не съм разумна! Винаги съм искала да знам как се забавляват богатите дами и господа. Сега ще пообщувам с най-добрите от тях!

— Ако се държиш добре и правиш онова, което ти казва лорд Кристофър, самата ти може би ще бъдеш богата един ден.

— И тогава ще мога да правя всичко, което пожелаю! — Маги се засмя и разпери ръце. — Изглеждам ли представителна?

— Ще хванеш окото на всички мъже там.

— Така ли?

— И гнева на съпругите им.

Луиза се оказа права. Маги наистина привлече вниманието на почти всички мъже в пищната бална зала на хотел „Уиндзор“. Съпругите им я стрелкаха с остри като ками погледи, но Маги не беше техният главен прицел. Бейби Доу Тейбър, великолепно с червеникаво златистите си къдрави коси, с рокля по последна мода, навярно щеше да бъде цялата в рани и кръв, ако погледите притежаваха физическа сила. Съпругите на денвърското елитно общество не ѝ бяха простили незаконната връзка с Краля на среброто.

Вечерята беше най-разточителното нещо, което Маги бе виждала и опитвала през живота си. Годиците на нищета я бяха научили, че такова изобилие не бива да се прехосва, ако ѝ се предложи отнякъде. Седнал до нея на масата, Кристофър гледаше с удивление как тя се спуска на всяко блюдо, независимо какво има в него, Маги усети, че навярно такъв голям апетит е едно от многото неща в света, които не прилягат на дама. Вече започваше да мисли, че всичко, свързано с удоволствието и радостта, е неподходящо за порядъчна жена.

Да се клюкарства обаче беше определено подобаващо за дами — поне доколкото Маги можеше да прецени от разговорите, които се водеха наоколо. Жените на масата не обръщаха внимание на своите съпрузи, които обсъждаха много разгорещено шансовете на сенатор Тейбър да се кандидатира за президент на Съединените щати. Тема на дамските разговори беше Бейби Доу как курвата последвала Тейбър от Пидвил в Денвър, когато той станал заместник на губернатор Питкин; как убедила Тейбър да предприеме пътуване до Дуранго, за да получи незаконен развод от жена си Аугуста; как сключили граждански брак в Сейнт Луис; как унижената и плачеща Аугуста, изправена пред факта, че съпругът ѝ е двуженец, най-после била принудена да поиска

официален развод и със сълзи на очи заявила в съда пред всички, че не би се развела никога по собствено желание.

Когато танците започнаха, Маги откри, че самата тя е обект на изучаващи погледи от страна на същите злобни клюкарки. Те любезничеха с Кристофър, сякаш британският акцент и титлата пред името му го извисяваха над останалите простосмъртни. Но неговият златен ореол не достигаше до Маги.

— Не съм ви виждала друг път, драга моя — каза една матрона и вдигна лорнета си, за да разгледа Маги по-подробно.

— Семейството на госпожица Монтоя е от Ню Мексико — обясни Кристофър спокойно. — Тя живее у техни приятели в Денвър, но те не се появяват много в обществото. За мое щастие ние се срещнахме чрез брат ми, когато той закупи правата за ползване на голяма поземлена собственост близо до Санта Роса.

Вниманието на матроната се пренесе върху Кристофър.

— Чудесно е, че сте сред нас, Ваша светлост! Какви се струва нашият град? За човек, свикнал с Лондон, ние сигурно сме много скучни.

— В никакъв случай, госпожо! Страната ви е възхитителна. Надявам се да се запозная с нея още по-добре.

Дамата се засмя превзето.

— Най-вече дамите са възхитителни.

— О, Ваша светлост, вие ни ласкаете!

Маги успя да сподави смеха си, когато Кристофър я поведе към дансинга, за да танцуват.

— Цял куп глупости! Защо приказвате такива неща?

— Светските разговори си имат определена формула, Маги. Особено с жените. Честността и истината нямат нищо общо с онова, което човек казва. Тъй като всеки знае, че останалите лицемерят, то не вреди на никого.

— Струва ми се ужасно сложно.

— Между другото вие танцувате много добре.

— Отново светско лице... лице...

— Лицемерие.

— Точно така беше! Още едно от тях, нали?

— Не. Всъщност моят комплимент за вашето танцуване беше искрен.

Лицето ѝ почервения.

— Краката на господин Скарбъроу все още не са оздравели от първия урок, който ми даде. Свикнала съм да танцувам сама, а не с друг човек.

— Правите го много добре.

— Да танцуваш с някого всъщност не е чак толкова трудно — призна Маги.

Не беше трудно, но бе силно смущаващо — по-смущаващо, отколкото си бе представяла. Усещаше прекалено силно топлината на тялото му. Близостта му я разсейваше и тя се спъва няколко пъти. Най-лошото беше, че не знаеше накъде да гледа — лицето му изпълваше съзнанието ѝ.

Музиката спря. Кристофър се усмихна без обичайната саркастична извивка. Неочаквана топлина заля сърцето на Маги.

— Наистина изглеждате прекрасна тази вечер.

Маги видя преценката на мъжа в очите му и разбра, че това не е светско лицемерие. Сега той не мислеше, че тя е евтина уличница, установи Маги. Съзнанието за това и даде чувство за сила.

Кристофър Талбът беше нещо специално. Желанията му бяха толкова прикрити, че тя можеше единствено да се досеща за тях. Самообладанието и контролът му я изкушаваха да проникне през неговата резервираност и да го съблазни. Тази вечер гардът му беше снижен достатъчно, за да покаже, че и той има същите желания като останалите мъже.

— Би ли желала по време на следващия танц да поседнем? — попита я той. — Ще донеса нещо за пиене.

— Да, моля.

— Ще се върна след минутка.

Маги се запъти към редицата столове край стената. Модните обувки стискаха краката ѝ, а от копринените чорапи ѝ беше горещо. Колко добре би било да може да събуе обувките си и да походи боса по хладния паркет! Но предполагаше, че такова поведение би било действително неприлично за една дама.

Все още бе твърдо решена да се държи добре, когато усети полъх на хладен свеж въздух в задушната бална зала. Огледа се. Някой току-що беше влязъл в помещението, но не през фоайето. Едва сега тя

забеляза стъклените двойни врати по продължение на едната от стените. Зад тях се виждаха някакви растения.

Обхваната от любопитство, Маги прекоси залата и надникна във вътрешната градина. Виждаше част от полянка сред малки цъфнали дървета: Отвори стъклената врата. Ухание на черешов цвят нахлу заедно със свежия хладен въздух. Пролетни треви подаваха нежни листа над кафява зимна шума Маги огледа залата за Кристофър: Той явно се бе отклонил от задачата си да донесе нещо за пиене и бе потънал в разговор със самия Хорас Тейбър. Тя погледна с копнеж към градината: Обувките я убиваха, краката я боляха. Капка пот се стичаше по гърба ѝ изпод тежките ѝ коси. Прохладният уханен въздух от градината витаеше примамливо около нея; Не можеше да има нищо лошо в това да си отдъхне за момент от задухата в препълнения с хора салон, реши Маги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маги се промъкна през стъклената врата и я затвори след себе си. Без да се колебае, свали обувките и чорапите си. Вечерта бе топла за ранния април и нежната новопоникнала трева направо я подканваше да стъпи върху нея. С обувките в една ръка и е чорапите в другата, тя тръгна с леки стъпки по поляната. Въздъхна от удоволствие, когато хладните тревички обгърнаха нозете ѝ и погалиха глезените ѝ. Изведнъж се почувства много изморена. Седна радостно на земята и зарови пръстите на краката си между листата на тревата. Една-единствена лампа осветяваше малката градина и Маги бе сигурна, че никой от балната зала не може да я съзре сред сенките. За момент изпита жал към лорд Талбът. Той навярно никога не бе изпитвал удоволствието да стъпи с боси крака в младата трева.

Но въпреки колосаната си достопочтеност, режещия език и странното си чувство за хумор, Кристофър Талбът не беше толкова лош. През цялата вечер се бе държал забележително учтиво и неведнъж я бе удостоявал с топли усмивки, от които тя цялата изтръпваше. Маги започваше все повече да го харесва.

Разбира се, тя не вярваше на Кристофър Талбът. Но проклета да съм, ако не е привлекателен в някои отношения, призна си Маги. Спомни си как я бе отървал от Джак Морли. За пръв път ѝ се случваше някой да ѝ се притече на помощ. А докато танцуваше с него тази вечер, чувстваше се изящна, женствена и склонна да положи глава върху широката му гръд, доверявайки му се напълно. Това беше ново усещане и Маги реши да му се наслади поне за малко, преди да признае колко смешно и опасно ето.

— Я кой бил тук! Госпожица Монтоя, ако не се лъжа?

Маги стреснато погледна младия мъж, който излезе иззад едно от черешовите дръвчета, фракът му беше раздърпан, а панталоните — полузакопчани. Макар че не беше близо до нея, Маги усети миризма на алкохол и на повръщано в дъха му. Тя лекичко се усмихна.

Джентълменът от денвърското общество явно се бе облекчил в храстите.

Тя придърпа босите си крака под полата.

— О, не се притеснявайте от мен. Имате чудесни крачета! — изпелтечи той.

— Пийнали сте малко повече? — попита приятелски тя и моментално съжали за думите си. Знаеше, че дамите не задават такива въпроси, а се обиждат жестоко, ако някой мъж се появи в такъв вид пред тях.

— Само... само малко попрекавих. — Без да чака покана, той се стовари до нея на тревата. — Чудничко е да поседне човек. Идеята ви е прекрасна! Може и аз да си сваля обувките. — Мъжът хълцукна — Там е горещо като в ада. Главата ми се върти...

Въпреки слабата светлина, Маги видя, че лицето му позеленява.

— Дишайте дълбоко! — посъветва го тя и му повя с ръка.

Той вдъхна дълбоко въздух.

— Точно така. Сега по-добре ли сте?

— Аха. Знаете ли, вие сте страхотна! Повечето дами или припадат, или изпадат в истерия, ако човек се оригне, да не говорим какво става, ако се избълва в полите им.

— Е, аз съм дама отскоро — отвърна Маги съвсем откровено.

— Не може да бъде! — захили се пияният. — Справяте се чудесно. Хванали сте този англичанин, по който си падат всички жени в Денвър. — Той се взря в нея продължително. — Разбира се, като ви види отблизо, човек може да разбере защо приятелчето си е загубило ума.

— Какво?

— Не се правете, че не разбирате. — Той отново изхълца. — Говоря за вашето високопоставено фиансе с титла пред името.

— Моето фи-ан-се? — Маги не знаеше какво означава тази дума.

— Ами да! Всички го знаят! Или се предполага, че това е някаква тайна? Ако е така, Негова светлост не е трябвало да го казва на Милисънт Потсдам. Тя е дъртото маце в розово. Човек не може да я сбърка — дамата е на шейсет, а се опитва да изглежда на шестнайсет. Хобито ѝ е да разпространява тайните на другите хора.

Нима Кристофър бе казал на онази жена за техните планове относно Ню Мексико, запита се Маги:

— Какво значи фи...?

— Маги!

Върху тревата падна сянката на мъж. Маги вдигна поглед и видя Кристофър, който бе застанал срещу светлината на лампата. Изглеждаше като гръмотевичен облак, който всеки миг ще затрепти и засвятка.

— Говорехме за вълка, а той в кошарата — каза пияният и повърна.

Кристофър едва се сдържа да не избухне гневно, когато Маги го погледна нерешителна усмивка. Очите му се взряха в небрежно захвърлените в тревата обувки и чорапи и в босите й крака, които се подаваха изпод измачканата пола, а накрая се спряха върху раздърпания мъж до нея. — Махнете се оттук, докато все още сте в състояние, да го направите — каза той на пияния с равен заплашителен глас.

Мъжът не беше чак толкова пиян, че да не разпознае надвисналата заплаха. Изправи се с усилие на краката си и клатушкайки се, тръгна към вратата на балната зала.

Маги се ядоса.

— Не беше нужно да бъдете толкова груб. Той не е лош човек.

— Обзалагам се, че е така. Както изглежда, тази вечер сте решили да изкарате някоя пара допълнително?

Очите й се разшириха от изненада. Лицето й пребледня.

— Какво казахте?

— Добре чухте какво казах. — Нейното предателство — да, според Кристофър това беше точно предателство — беше още по-болезнено, защото тази вечер Маги бе показала, че може да играе ролята на дама.

Кристофър протегна ръка, за да я изправи на крака. Тя го отблъсна. Той сграбчи раменете й и я повдигна.

— Имахме уговорка, Маги Монтоя! Щях да ви помогна да станете богата, а вие в замяна трябваше да се научите да играете ролята на дама.

— Пуснете ме!

Той я избута в сянката, защото не искаше някой от присъстващите да ги види.

— Аз се уча да бъда дама! — заяви тя.

— Дамите не крадат, не познават разбойници, които биха ги убили за някакви десет долара, не напускат балната зала, за да се разхождат боси в тъмната градина, и не лежат в тревата с пияни господа, чиито панталони са удобно разкопчани.

— Аз не...

— Цената ви все още ли е десет долара? — Кристофър усети, че губи самообладание.

— Глупак такъв! — изсъска тя срещу него. — Вие ревнувате! — Сякаш се съживи от тази мисъл. — Затова сте побеснели.

— Попитах дали цената ви все още е десет долара. — Гласът му беше дрезгав.

— Моята цена? — възмутено възкликна тя. — Цената ми е повече отколкото можете да си представите, скапано ко...

Той покри устата ѝ със своята и спря ругатнята. Безмилостно разтвори устните ѝ. Стреснатото ѝ подчинение го насърчи. Той задълбочи целувката, като притисна Маги срещу черешовото дърво, в чиято сянка бяха скрити. Когато Кристофър се отдели, за да си поеме въздух, тя остана за миг като прикована, след което го заблъска яростно по гърдите.

— Мирувайте! — нареди ѝ и отново сведе устни към нейните, този път по-нежно. Тя му се подчини. Приличаше на неподвижно късче лед, което се топи под устните му. Едната половина на Кристофър желаше да я вземе на ръце и да се погрижи за нея, а другата искаше да вдигне полите ѝ, да разкопчае панталона му и да довърши делото, започнато от пияния мръсник.

Мисълта за Маги, седнала в тревата със смърдящия пияница, изстуди желанието му. Той се отдръпна от нея, но продължи да я държи здраво за раменете.

— Това можете да го впишете в сметката ми — подразни я той.

Тя остана като попарена.

— Отсега нататък, Маги, когато ви се прииска да се върнете към старата си професия, ще трябва да се ограничавате само с един клиент — мен. Както виждам, никога няма да се научите да бъдете дама. Но поне бихте могли да не доказвате на останалия свят какво представлявате в действителност.

Тя не отговори. За пръв път Кристофър я бе накарал да онемее.

— А сега се обуйте, за да се сбогуваме с домакините. Мисля, че за една вечер видяхме достатъчно много от уменията ви да се държите в обществото.

Маги профуча гневно по стълбите и влетя като буреносен облак в салона. Луиза бързаше след нея, безпомощно кършейки ръце. Едва успя да се промъкне през двойната врата, която Маги затръшна зад гърба си.

— Известно ли ви е какво означава думата „фиансе“? — попита Маги. Кристофър и Питър, отдадени на четене в слънчевата утрин, вдигнаха погледи към нея. Питър почервения. Лицето на Кристофър прие безизразна маска.

— Луиза току-що ми каза. Фиансе означава годеница! — Маги направо крещеше. След като предната вечер Кристофър я бе прибрал вкъщи със скандал и тя бе прекарала цялата нощ и сутринта, фучейки в стаята си, Маги най-после се бе сетила да попита Луиза за значението на странната дума — Значи щяло да има сватба, така ли? Вие никога не сте ми казвали, че това е част от сделката!

Кристофър изглеждаше невъзмутим.

— Ако си спомням правилно, аз ви казах, че за подробностите по нашата сделка ще разговаряме по-нататък. Тогава вие изглеждахте удовлетворена от този подход.

— И кога по-точно смятахте да ми съобщите това? Отвратителен, лъжлив и долен гадняр — това сте вие!

— Тъй като явно някой е споменал нещо по този въпрос на бала у Тейбър, смятам да ви обясня всичко сега.

— Да, добре би било да го направите — отвърна Маги саркастично. — С най-малките подробности, които до този момент криете от мен!

— Бих искал да обсъдим въпроса насаме — предложи Кристофър.

Питър тръгна към вратата с явно облекчение, но Маги дръпна Луиза към себе си и се вкопчи в ръката ѝ.

— Не. Аз искам всички да чуят онова, което имате да ми кажете.

— Магдалена, недей да се горещиш — опита се да я успокои Луиза. — Убедена съм, че лорд Талбът не е възнамерявал да те мами.

— В действителност аз направих точно това. — Кристофър стана от мястото си и отиде до прозореца. Остана там няколко мига, загледан в прекрасното утро навън. Когато се обърна и срещна погледа ѝ, тя с възмущение забеляза, че той не изглежда ни най-малко виновен. — Когато ви открихме, Маги, аз нямах представа дали проектът ми е действително изпълним. Възможно бе властите в Санта Фе да отхвърлят иска за земята или пък вие да се окажете абсолютно неподходяща. Освен това ако още първата вечер ви бях казал, че възнамерявам да се оженя за вас, с цел да запазя земята на брат ми Стивън за фамилия Талбът, вие щяхте да ме помислите за луд.

— Аз и сега мисля, че сте луд — каза Маги навъсено.

Кристофър се усмихна снисходително.

— Изобщо не съм луд. В моята страна браковете, с цел да се получи земя са доста чести. Предполагам, че и във вашата те са повече, отколкото си мислите.

— За какво ви е земята на Магдалена? — попита го Луиза. — Не мога да си представя, че един английски лорд, син на херцог, има нужда от някакво незначително парче земя с ранчо в Ню Мексико.

— Тъкмо обратното, госпожо Гутиерез. По икономически причини семейството, ни се нуждае от нови източници на доходи. Това бе една от причините, поради които моят по-малък брат, Стивън, дойде в страната ви. Земята на Маги е една от най-плодородните в Ню Мексико, а пазарът на добитък тук е добър и се разраства. Доходите от тази земя могат да се инвестират разумно в друга поземлена собственост. Ако човек е достатъчно проницателен, би могъл да си изгради цяла империя, като започне от едно голямо ранчо в Ню Мексико.

— Моето ранчо — напомни му Маги.

— Ранчото, за което вие нямаше никога да узнаете, ако не бях аз. И което никога няма да можете да си вземете без помощта ми.

— Значи отмъщението не е вашата единствена цел!

— Да отмъстя за честта на семейството ми е съществена част от моите планове.

— Ваша светлост е самият пример, че семейството ви е безчестно! Беше хубаво, че за известно време не ми се налагаше да се изтрепвам от работа, за да преживявам, но дори аз имам някаква

гордост. Каквото и да си мислите за мен, никога не съм се продавала на улицата, в бордея или в публичния дом и не се продавам за парче земя!

Питър побърза да се намеси в спора.

Магдалена, не бива да мислите, че се продавате. Не е чудно, че сте толкова разстроена, щом разсъждавате за нещата в толкова черни краски. Женитбата е само една формалност. Вие ще бъдете осигурена до края на живота си. Ще имате достойно име, хубав дом...

— Предполагам, вие също ще намажете нещо от това?

— Лорд Кристофър ми заплаща за услугите, които извършвам.

— С какво? И вие ли ще получите жена от сделката?

Питър почервения и Маги на мига съжали, че го е обидила открито. Той се бе отнасял към нея винаги с внимание.

— Извинете ме, Питър. Не исках да ви обидя.

— Маги, успокойте се. — Кристофър й говореше като на непокорно дете. — Да се сдобия с жена определено не е моята цел в това начинание. Обстоятелствата продиктуваха необходимостта от женитба, а не моите собствени желания. С вас ще трябва да се изтраем един друг само няколко месеца. След това ще се върна в Англия, а вие ще останете в Ню Мексико и ще можете да правите каквото пожелаете. Не бива да мислите, че съм направил всички тези планове само за да ви заведа пред олтара.

— Разбира се, че не сте — каза тя язвително. — Вие се жертвате за проклетата ви семейна чест и смятате, че сте твърде благороден, за да се ожените за... за... — Не можеше да се нарече курва, не и след като в продължение на години бе успяла да избегне този капан. — Е, добре тогава, опаковайте вашата семейна чест в куфарите си и я върнете в Англия. По-скоро ще заживея отново на улицата в Денвър, отколкото с вас!

— Именно там ще ви отведе вашето глупаво упорство! — заяви Кристофър.

— Глупавото упорство навярно е също във вашия списък на неподходящите неща за една дама? — Маги му обърна гръб и тръгна решително към вратата Луиза погледна Питър, поклати леко глава и я последва.

— За нещастие — заключи Кристофър, след като вратата се затвори зад тях — глупавата упоритост, изглежда, е присъщо качество на всички жени.

Питър се отпусна тежко на стола.

— Е, приятелю, ти се справи с нещата с обичайната си тактичност... Почти едногодишен труд отиде на вятъра заради един пристъп на женски гняв.

— Това момиче е трудно.

— Ти, разбира се, не би си направил и труда да я поухажваш малко.

— Да я ухажвам ли? Ако го направя, тя ще има право наистина да ме нарече измамник. Това не е любовен романс, Питър, а само уреждане на делови отношения.

— Само една курва ще скочи в леглото на мъж заради уреждане на делови отношения. Повечето жени искат мъжът поне да се престори, че ги харесва, ако не може да ги обича.

Кристофър мълчеше. Питър го изгледа подозрително.

— Какво се случи снощи на бала у Тейбър? Чух как крачеше из спалнята в малките часове тази сутрин.

— Нищо не се случи — заяви Кристофър. — Твоята ученичка просто потвърди, че е великолепна артистка.

— Да, разбирам.

— Съмнявам се, че ме разбираш, Питър. Имаш прекалено добро сърце. Но не бива да се тревожим за наранените чувства на Маги. След като поругае и посъска известно време, за да спаси честта си, нашата малка хитруша ще се върне при нас. Достатъчно умна е, за да разбере, че тази женитба е изгодна за нея толкова, колкото и за мен.

— Повечето жени искат любов, освен изгодата.

— Ти си бил по-голям идеалист, отколкото предполагах — засмя се Кристофър.

— Мисля, че у Маги те интересува и нещо друго, освен нейната земя! Забелязал съм как я гледаш, момчето ми.

— Тя е дяволски привлекателна жена! Как очакваш да я гледа един нормален мъж?

— Защо не й кажеш, че е привлекателна?

— В този брак няма място за подобни неща. Защо да я карам да очаква любовен романс, който не съм подготвен дай дам? Би било нечестно спрямо нея. Мислиш ли, че ще мога да я вземате мен в Лондон? Представяш ли си какво бедствие би било това и за двама ни?

Питър сви рамене. В бръчиците около очите и в крайчеца на устните му се долавяше лека усмивка.

— Странно, момчето ми. Познавам те почти от пелени, но никога не съм те виждал, така развълнуван от жена. Питам се какво ли има нашата малка Маги в повече в сравнение с другите жени?

Кристофър го изгледа мрачно, но не отговори. Не възнамеряваше да признае, че през цялата безсънна нощ си бе задавал този въпрос.

Междувременно в спалнята на втория етаж Луиза поучаваше Маги по подобен начин.

— Успокой се, Магдалена. Никога не съм си представяла, че си толкова глупава. Вместо да крещиш, опитай се да разговаряш разумно.

— Разумно ли? Глупости! Този човек е невъзможен!

— Мъжете често стават невъзможни. Би трябвало досега да си свикнала е това.

— Можеш ли да си представиш, аз почти бях започнала да му вярвам?... Мислех, че от всички мъже, които познавам, Кристофър Талбът е най-... най-...

— Най какъв? — попита я Луиза с многозначителна усмивка.

— Той е... той е най-гадният и лъжлив тип, когото съм срещала.

— А ти самата си била винаги честна с него, така ли?

— Бях!... Бях, до известна степен само. Не съм му казала за Стоун.

Изпитателният поглед на Луиза беше безмилостен.

— Добре де. Понякога се държа зле с господин Скарбъроу... Онази вечер в града допуснах някоя и друга грешка и причиних големи неприятности. — Маги сви лице в гримаса. — Предполагам, че снощи също не биваше да седя с боси крака на тревата до пиян и почти разсъблечен мъж.

— Разкажи ми всичко.

— Но това не дава право на Негова светлост да ми наговори тези отвратителни неща! Нито пък да ме целува.

Луиза сбърчи чело от изненада.

— Става все по-интересно — отбеляза тя.

— Никак не е интересно! Отвратително е! Той първо ми изнесе урок по морал, а после има нахалството да ме сграбчи и да ме целува

на място, където всеки може да ни види. Представяш лиси? Държи се с мен така, сякаш не знача нищо!

— Според мен означаваш много повече за лорд Кристофър, отколкото си мислиш.

— За него означавам няколко акра земя и отмъщение на онзи човек Харли. При това според уговорката той получава и жена, която да го топли в леглото... Добра сделка, няма що!

— Не разбирам защо си разстроена, Магдалена. Отблъснал ли те е лорд Кристофър?

Маги се опита да придаде на лицето си безразличен вид. Не можеше да признае, че понякога намира това безгръбначно нищожество за привлекателно, а отвратителната му целувка я бе накарала направо да се разтопи в ръцете му.

— Или го харесваш малко повече?

— Разбира се, че не го харесвам!

— Може би нямаше да се разстроиш толкова много, ако лордът ти беше казал, че си станала прекрасна и изискана дама и иска ти да бъдеш неговата единствена любов?!

— Това са глупости!

— Така ли?

— Той е един скапан чужденец! — А Маги обичаше начина, по който Кристофър говореше... — Негоден за нищо новак, който злослови и ме мисли за лека жена.

— Скоро ще разбере, че не си такава.

Маги се замисли върху забележката на Луиза и се изчерви.

— Не ме интересува какво мисли той. Аз ще си остана такава, каквато съм. Свободна...

— Бедна — напомни ѝ Луиза. — Неомъжена. Беззащитна — продължи да изброява по-възрастната жена. — Магдалена, ти просто не мислиш с главата си. Без Кристофър Талбът нямаш никакво бъдеще.

— Ще танцувам в Сан Франциско и в Ню Йорк! Това е бъдеще!

— Това е детска мечта. Без пари и без име ще танцуваш от седем часа до среднощ в „Лейди Лак“, докато на мъжете представлението им омръзне и аз се принудя да им намеря някакво друго забавление. Какво ще правиш тогава? Ще се предадеш и ще станеш проститутка? Или ще имаш късмет да се омъжиш за някой миньор, който ще те вземе в

колибата си в планината да переш мръсните му дрехи и да му народиш една дузина дечица?

Маги сведе очи. Луиза беше описала достатъчно красноречиво нейните собствени кошмари — тъмните мисли, които така я плашеха, че не смееше да ги признае.

— Магдалена, има причини, поради които не можеш да се върнеш към твоя предишен живот — напомни ѝ Луиза.

— Да, знам това.

Луиза не спомена за Арнолд Стоун, но и двете разбираха, че той ги принуждава да поемат посоки, които изобщо не биха избрали, ако не беше случилото се през онази ужасна ноемврийска нощ.

— Май нямам голям избор — промълви Маги. Принудена беше да отдаде живота и сърцето си на студенокръвния англичанин, който разсъждаваше за нея единствено като за цената, която трябваше да плати, за да си възвърне земите на своя брат. Той ръководеше действията си с правила, които изземваха радостта от живота, и очакваше Маги да направи същото. Животът с този мъж обещавахе да бъде нещо като разходка на бос крак по килим от кактуси.

— Недей да гледаш на нещата така трагично, Маги. На Маркет Стрийт има много момичета, които с радост биха заели твоето място. Все пак господинът няма брадавици или лош дъх.

— Наистина няма. — За Маги май щеше да е по-лесно, ако ги имаше.

Само след седмица Маги се сбогува с Денвър. Душата ѝ се разкъсваше от противоречиви чувства, докато Кристофър ѝ подаваше ръка, за да се качи в частния вагон на Хорас Тейбър, с който той настоя да пътуват до Санта Фе. С изключение на три години, тя бе прекарала целия си живот в Денвър, който невинаги беше мил с нея, но проблемите и опасностите бяха стари и познати неприятели. Животът, който я очакваше в Ню Мексико, беше една неизвестност.

— Отлично! — обяви Кристофър, когато я последва във вагона. — Както изглежда, поне пътуването ни ще бъде удобно.

Питър помогна на Луиза да влезе, изкачи стълбичката след нея и хлъцна от изненада.

— Приятелчетата с мините знаят как да пътуват! Само не разказвай това на Роджър, Кристофър, защото малкият ти брат веднага ще пожелае и той да има такъв вагон.

Маги бавно се огледа, възхитена от обкръжаващия я лукс. Вагонът приличаше на екзотичните картини, които бе разглеждала в библиотеката в къщата на Четиринадесета улица. Имаше запаси от питиета, карти и книги. Плюшените тапицирани столове и кушетки можеха да превърнат й най-дългото пътуване в радост.

— Прилича на стая в Къщата е огледалата! — възкликна тя.

Три чифта вежди се вдигнаха учудено нагоре.

— Не съм ходила там, но съм чувала хората да разказват. Смята се, че това е най-великолепният публичен дом.

— Точно така — отбеляза Кристофър ехидно.

— Да, разбирам. Дамите не трябва дори да знаят за съществуването на такива места.

Погледът, с който Маги удостои Кристофър, беше по-скоро дяволит, а не извинителен. Преди седмица, когато спокойно бе съобщила, че е съгласна да му стане жена, се бе заклела, че няма да му позволи да я държи в страх. Ако желаете земята й, той трябваше да вземе Маги такава, каквата е. Нямаше изход от капана, в който бе попаднала, така че реши поне да се възползва възможно най-добре от ситуацията.

— Вие, английските джентълмени, навярно умеете много добре да пазите тайна от изтънчените си съпруги, за да не познават истинския свят — отбеляза Маги.

— Както виждам, това няма да е проблем за вашия брак — отбеляза Питър.

Кристофър го изглежда гневно. Маги се засмя. Колкото повече опознаваше Питър Скарбъроу, толкова повече го харесваше.

Кристофър беше мълчалив по време на едnodневното пътуване, макар че от време на време Маги го улавяше да я поглежда замислено, което беше в противоречие с подчертаното му безразличие към нея. През последната седмица двамата направо се състезаваха кой от тях ще изглежда по-недостижим. През последните няколко дни играеха ролята на щастливи годеници на обществени места. След като годежът им бе официално обявен и планове им да отпътуват бяха разгласени, поканите направо заваляха върху тях. Маги се държеше възможно най-изтънчено, а Кристофър се правеше на галантен и загрижен рицар.

Но когато оставаха сами, между тях се възцаряваше тишина. Маги откри определена радост в това да поставя на пътя на Кристофър

малки предизвикателства. Появяваше се боса в салона или ходеше в старите си дрехи из къщата. Той, от своя страна, не пропускаше да ѝ напомни за дяволската им уговорка. Безмълвното му преценяване на всяка страна на обноските и поведението ѝ я дразнеше и той добре знаеше това.

За нейно успокоение, нямаше повече целувки, нито балове, на които се изисква двамата да танцуват заедно.

Що се отнася до различните страни на нейния нов живот, Маги се страхуваше най-много от мъжкото привличане на Кристофър. След бала го наблюдаваше внимателно в продължение на цяла седмица. Изучаваше силните страни и слабостите му като индианец — беглец, който следи преследващата го кавалерия. Ревнуваше спокойните усмивки, които той отправяше към Луиза, и се учудваше на учтивото му отношение към прислугата.

Движеха се все на юг. Отдясно се издигаха планини, а отляво равнините се разстилаха като бежови и кафяви килими. С времето песента на колелетата стана приспивна. Маги се прозя и остави книгата „Бен Хур“, която четеше за втори път.

— Неясна ли е книгата? — Луиза, която бе прекарала по-голямата част от пътуването в разговори с Питър Скарбъроу, седна до Маги на покритото с дамаска канапе.

— Какво? — Маги не я бе разбрала.

— На челото ти се е появила бръчка от мислене. Книгата ли тълкуваш?

Маги направи гримаса.

— Не чета. Мислех си за... — Погледна към Кристофър, който бе забил нос във вестника. — ... мъжете.

— За кой мъж по-специално?

— Според мен всички са еднакво досадни.

— Хъм.

— Станала си голяма приятелка с господин Скарбъроу.

— Така ли? — Луиза се усмихна сдържано.

Маги знаеше, че не бива да продължава с въпросите. Когато стиснеше устни по този начин, Луиза нямаше да каже нито дума дори индианци да изтръгнеха ноктите ѝ.

— Радвам се, че идваш с нас — каза Маги на приятелката си. — Щях да се чувствам самотна без теб.

Луиза се усмихна.

— Не вярвам, че ще останеш още дълго самотна, мила. Нали скоро ще бъдеш младоженка!

Маги изсумтя презрително.

— Той ще дойде при теб — увери я Луиза, сочейки с очи Кристофър. — Ти просто го изплаши, като му каза „да“. Мъжете обикновено се държат като магарета, когато са уплашени.

— Аз ли съм го уплашила? Всичко това е негова идея, както ти е известно.

— Има още много неща да научиш за мъжете, Магдалена.

Маги се намръщи.

— Знам достатъчно много за мъжете. Не съм сигурна дали бих искала да узная още нещо.

— Съвсем не знаеш всичко за мъжете, глупаво момиче! Но не се бой, щом се омъжиш, ще се научиш. Както всички жени.

Песента на колелетата изведнъж прозвуча като подигравателен смях. Маги по-скоро усети, а не видя как Кристофър надникна над вестника си и я погледна със загадъчен интерес. Тя въздъхна и си каза, че животът става все по-сложен с всеки изминат ден.

ПЕТА ГЛАВА

Санта Фе се оказа много по-различен от очакванията на Маги. За разлика от Денвър, който беше нов и все още недооформен, Санта Фе имаше зад гърба си почти три столетия история. Разположен във висока котловина, оградена от разработени поля, покрити с борови гори, планини и високата пустиня, този град беше предмет на спор между достопочтеното старо и крещящото ново.

Четиримата наеха карета от гарата и докато пътуваха, Маги се възхищаваше на устремното ново и на затрогващата традиция. Старата капела „Св. Мигел“ съжителстваше с новата катедрала „Св. Франсис“, която, на свой ред, бе построена върху старата испанска църква „Ла Парока“. Губернаторската резиденция, непретенциозна едноетажна сграда, беше приютявала управниците на Ню Мексико от началото на седемнадесети век, а канторите, магазините и хотелите по „Плаца“ изглеждаха така, сякаш се намираха там от времето, когато страната е била завладяна от испанците. Навсякъде из града големи викториански къщи и търговски сгради никнеха безцеремонно сред внушителната испанска архитектура. Наименованията на много от фирмите също бяха доказателство за това, че като много други сравнително нови градове в Америка Санта Фе представлява конгломерат от различни култури. Английските, немските, еврейските и американските наименования по табелите бяха почти толкова, колкото испанските и макар че най-влиятелната църква в града беше католическата катедрала „Св. Франсис“, епископалната, методистката, баптистката и презвитерианската също бяха добре представени.

Кристофър даде указания на файтонджията как да стигнат до една широко разгъната жилищна сграда на изток от търговската част на града. Къщата беше построена на върха на покрит с хвойни хълм, който се спускаше към реката Санта Фе и имаше великолепен изглед към планините на север и изток и към високата пустиня на юг и на запад. Маги още в първия миг беше очарована от трите керамични камбанки, който висяха от покрива на верандата и звъняха нежно при

всеки полъх на вятъра. Кристофър наблюдаваше как тя докосва с пръст една от тях, при което се разнесе ясен звън.

— Прави ги един човек, който живее нагоре по пътя — обясни Кристофър и се запита как е възможно да изпитва удоволствие от детинската ѝ радост.

Маги се стресна, когато масивната дъбова врата се отвори и снажна мексиканка с посивели коси направи почтителен реверанс.

— О, здравейте! — Маги поздрави икономката прекалено фамилиарно. — Събудихме ли ви? Извинете.

Кристофър сподави усмивката си.

— Буенос ночес^[1], сеньорита. — Икономката, добре обучена домашна прислужница, която бе служила във висшите класи почти през целия си живот, се обърна към Маги със съответстваща резервираност. — Ние очаквахме вашето пристигане, не сме си лягали.

— Буенос ночес, Изабел. — Британският акцент на Кристофър се смесваше странно с испанския.

— Сеньор! — Тя отново направи реверанс. — Получихме писмото, с което ни съобщавате, че пристигате тази вечер. Хуан е готов да сервира вечерята, щом пожелаете.

— Благодаря ви, Изабел. Педро тук ли е?

— Да, в кухнята.

— Моля, кажете му да внесе куфарите ни от каретата.

— Да, сеньор. — Изабел погледна с любопитство новата си господарка, кимна и отиде да изпълни нареждането.

Маги пристъпи в просторната стая, която служеше едновременно за вестибюл и салон. Бавно се завъртя, за да я разгледа. Чисто бели стени и черно дърво. Единствено огромните прозорци, затворени с капаци за през нощта, нарушаваха строгата линия. На светлината на газената лампа лъснатият под блестеше в оголените пространства между килимите и рогозките.

— В това крило има четири стаи — обясни Кристофър. — Тази стая, библиотека, трапезария и стая за закуска. От другата страна на вътрешния двор има четири спални.

— Май няма много мебели — отбеляза Питър.

— Спалните са обзаведени, макар и спартански. Помислих си, че Маги може би ще пожелае да подреди къщата по свой вкус. Смятам да

я купя. Ще ние необходимо място, което да бъде по-близо до цивилизацията от ранчото.

— Аз ще трябва да я обзаведа по моя вкус?! — Маги изглеждаше като дете, което току-що е получило подарък. Очите ѝ грееха. — Но аз не притежавам вкус! Единственото обзавеждане, което съм правила, беше да си да си избира легло в склада, в който спях.

Кристофър беше прекалено изкушен да се усмихне на нахалството на малката хитруша.

— Сигурен съм, че притежавате някакъв вкус, Маги. Просто досега не сте го открили. Госпожа Гутиерез ще ви помогне да го направите.

— А вие имате ли достатъчно пари? Казахте, че семейството ви е в затруднено положение.

— Убеден съм, че имаме достатъчно пари, за да обзаведем малка къща като тази.

— Кажете, че тази къща е малка?! — Маги се завъртя с широко разперени ръце.

— Достатъчно малка е.

Кристофър гледаше как Маги тича от прозорец на прозорец. На първия разтвори капациите и вдъхна хладния въздух, като се възхити гласно на свежия полъх от реката. На втория се спря, за да погледа навън и да се усмихне на луната.

— Онази врата — показа ѝ той — води към вътрешен двор, който местните хора наричат липито. Къщата е построена около него. Крилото със спалните е от другата му страна.

Маги отвори вратата и възкликна от удоволствие при вида на малкия фонтан, дърветата и храстите в неголемия вътрешен двор. След това се обърна към салона и го измери с поглед. Кристофър си представи как умът ѝ кипи от идеи как да изхарчи парите му за килимчета, висулки по стените, маси, столове и кушетки. Горещо се надяваше, че когато тя приключи, къщата няма да заприлича на бордей. Но всъщност това нямаше значение за него, утеши се Кристофър. Маги щеше да живее в къщата много по-дълго от него, така че важното беше тя да се чувства удобно в нея. Щом веднъж нещата тръгнаха гладко и той се върнесе в Англия, нямаше да е необходимо повече, да се безпокои за маниерите, вкусовете и

нахалството на Маги, както и за фамилиарното ѝ отношение с прислугата.

Кристофър изпита известно съжаление и това го изненада. Задачата му щеше да бъде много по-лесна, ако Маги се бе оказала неприятна, грозна или дори посредствена хубавица. Кристофър намираше красивите жени за отегчителни. Те мислеха твърде много за външния си вид ѝ прекалено малко за света около тях.

Но Маги Монтоя не приличаше на нито една от жените, които той познаваше. Въпреки синята ѝ кръв, в нея нямаше фалшива изтънченост. Беше дяволски непредсказуема, ексцентрична, понякога груба, често с лоши маниери и явно небрежна към вида и облеклото си. Привлекателна по начини, които варираха от дяволитост до открита сексапилност — в зависимост от настроението ѝ. Аристократичните ѝ предци я бяха белязали с хубави черти, удивителна интелигентност и гордост, която направо не се побираше в границите на разумното.

Вечеряха набързо в кухнята — единственото помещение, в което имаше маса. Въпреки лукса в частния вагон, пътуването от Денвър до Санта Фе се оказа изморително. Бяха тръгнали рано сутринта и пристигнаха късно вечерта. Четиримата хапнаха студено телешко, сирене и зеленчуци почти без да разговарят. Кристофър отпрати Изабел и Хуан да си легнат веднага след като сервираха храната.

След вечеря той показа на Маги и Луиза спалнята — обзаведена в неговия собствен спартански стил, — която двете жени щяха да споделят до венчавката след една седмица. За Питър имаше стая в противоположния край на крилото със спалните, а в името на благоприличието Кристофър щеше да живее до венчавката в хотел „Ексчейндж“. Той не желаше някой в Санта Фе да се усъмни в коректността на намеренията му. Дори най-малката сянка върху честта на Магдалена можеше да навреди на благосклонното отношение към иска за нейната поземлена собственост. Предвид това, след като показа на Маги спалнята ѝ, Кристофър учтиво я помоли да поговорят насаме в салона.

— Защо ще отседнете в хотел? — попита го тя с неподходяща за дама директност.

— Да живея тук преди венчавката ще бъде крайно неблагоприятно.

— Питър ще живее тук.

— Питър няма да се жени. Освен това той ще спи в противоположния край на къщата.

— Вие можете да спите при него.

— Маги, благоприличието изисква да спя на друго място и това е всичко. След венчавката с вас ще се нанесем в голямата спалня и всичко ще бъде благопристойно.

— Ще бъдем благоприлични във всяко отношение!

Въпреки дяволитата ѝ усмивка, Маги му се стори малко притеснена от факта, че двамата ще спят в едно легло. Кой знае какви грубости е трябвало да изтърпи в предишния си ужасен живот, каза си Кристофър. Но колкото и да бе странно, усети, че изпитва съжаление към нея.

Бих искал да поговоря с вас точно за благоприличието, Маги.

Тя въздъхна.

— Моля да ме изтърпите за малко. Вече съм изоставил всякаква надежда, че ще се научите да се държите като дама, отгледана в добро общество. Беше неблагоприятно от моя страна да очаквам това от вас.

— Аз мога да се правя на дама не по-зле от всяка друга!

— Няма съмнение. Вие сте талантлива артистка. Но не ви е присърце да бъдете дама, нали?

Маги сви рамене.

— Според мен е глупаво по цял ден да се разнасям в модни корсети и турнюри и да лицемеря. Както и да водя светски разговори и да се преструвам, че само защото съм дама, не знам неща, които са ясни за всеки човек с очи и уши... Но вие не се безпокойте! Аз ще направя каквото се иска от мен.

— Не се съмнявам, че ще се опитате да го сторите, Маги. Онова, което бих искал да запомните, е, че до момента, в който, бъде разрешен вашият иск, трябва да положите всички усилия, за да живеете така, както изисква името на вашето семейство. Искаме никой да не се усъмни в това, че вие сте истинска внучка на Рамон Батиста де Монтоя.

— Аз не се срамувам от себе си. — Лицето на Маги придоби замислен вид. Тревожна бръчка раздели веждите ѝ и припомни на Кристофър за първия ден, в който я среща. Беше я примамил да се спазарят с обещанието, че кръчмарската танцьорка от „Лейди Лак“ ще

си отиде завинаги и никой няма да знае, че жената, която той ще отведе в Ню Мексико, някога е вирила крака в денвърски бар.

— Не става въпрос да се срамувате — отвърна той, като се опитваше да успокои тревогите ѝ. — Играем много опасна игра, Маги, и не бихме искали да дадем каквото и да било преимущество на противниковата страна.

— Каква противникова страна?

— Сигурен съм, че Харли ще направи всичко възможно, за да запази земята, която взе от брат ми.

Тя мълчеше.

— Аз ще разглася, че след смъртта на вашата майка сте живели при приятели в Денвър. Това не е самата истина, но е много близко до нея.

— А Луиза?

— Далечна братовчедка, която е ваша компаньонка.

Лукава усмивка за миг озари лицето на Маги и не остави дори сянка от притеснение.

— Знаете ли, Кристофър, въпреки всички ваши приказки за чест, морал и прочие, вие сте същият като мен.

Тонът ѝ беше по-скоро похвален, а не осъдителен. Все така усмихната, тя се обърна и тръгна към вратата с валсова стъпка, като си тананикаше тихичко.

Кристофър я изпрати с недоумяващ поглед.

Венчавката щеше да се състои на шестнадесети април в Епископалната църква. Маги почти нямаше време да мисли за предстоящото събитие. Трябваше да избере венчална рокля, след което следваше проба, проба и пак проба. Трябваше да обзавежда къщата, а това означаваше ходене по магазините, избиране по каталог на столове, маси, кушетки, бюфети, пердета, килими и картини. Кристофър с готовност одобряваше всичко, което тя пожелаеше да купи. Отначало Маги беше поласкана от факта, че той ѝ се доверява, но скоро ѝ стана ясно, че това изобщо не го интересува. Светлата слънчева къща с огромни прозорци, уютният вътрешен двор и скалистите, покрити с хвойна околности, които се спускаха към река Санта Фе, никога нямаше да се превърнат в дом за Кристофър.

Неговият дом беше Англия — място, претъпкано с красиви замъци и благородни дами и господа с добри обноски.

Два дни преди венчавката губернаторът на територия Ню Мексико даде прием в чест на сина на английския херцог и бъдещата му съпруга в губернаторската резиденция. Тя беше достоен пример за смесването на различните култури в Санта Фе. Построена от испанските завоеватели в началото на седемнадесети век, нейната обикновена фасада беше осъвременена с портик, чиято гордост бяха обърнатите колони и балюстрада във викториански стил.

— Този път не си събувайте обувките! — предупреди Кристофър своята годеница, когато каретата, купена от него предния ден, спря на „Плаца“ и те слязоха.

При спомена за бала на Тейбър в Денвър Маги изпита страх, че и тази вечер почтените матрони от доброто общество ще се втурнат да ласкаят Кристофър, а нея ще гледат като дивачка.

— Не се тревожете, Ваша светлост. Тази вечер е твърде студено, за да ходя боса.

— Надявам се също така, че няма да се търкаляте по тревата!

Тя долови в гласа му остра нотка, която я накара да се запита дали и той не изпитва неудобство, когато мисли за това как я бе целунал боса на тревата.

— Впрочем, тъй като след два дни ще се оженим, би трябвало да започнете да ме наричате по име.

— Да, Ваша премогъща светлост!

— Маги!

— Да... Кристофър. — Беше й приятно, че успява да го извади от равновесие поне за малко. Когато това се случеше, той не изглеждаше толкова страшен. — Всички дами ви ласкаят заради титлата. Помислих си, че и аз трябва да правя същото.

— Дръж се прилично, хитрушо!

Губернатор Лайънъл Шелдън ги посрещна лично. Сърдечно се здрависа с тях и пренебрегна всякакви формалности.

— Кристофър, радвам се, че сте сред нас. Толкова много хора искат да ви видят! — Той се обърна към Маги с любопитство. — А това навярно е наградата, която от толкова дълго време криете! Госпожице Монтоя, наистина ми е много приятно да се запозная с вас.

Какъв срам — сред нас да се появи такава прекрасна дама и някакъв чужденец веднага да я отвлече.

Трапчинките на Маги засияха в усмивка.

— Вие ме ласкаете, Ваше превъзходителство.

— В никакъв случай! Маги, нали така ви казват? Мога ли да ви наричам Маги?

— Всъщност името ми е Магдалена. Но ще ми бъде приятно, ако ме наричате Маги!

— Ще я открадна за малко от вас, Кристофър. Тук има един господин, който е познавал дядото на Маги, и аз бих желал да я представя. А също така — очите на губернатора блеснаха закачливо — поне една дузина дами очакват с нетърпение да се запознаят с истински английски лорд.

— Моля, вземете я! Много скоро ще имам пълен монопол над нея.

— Такъв е животът. Ще се грижа за нея, обещавам ви! — Губернаторът пое ръката на Маги. — Насам, драга моя! Какъв срам — да живеете в Денвър през всички тези години, без да знаете за семейните ви владения. Ако бяхте в Санта Фе...

Губернаторът отведе Маги и гласът му се изгуби в глъчката.

— Лорд Кристофър, радваме се да ви видим отново в Ню Мексико!

Кристофър се огледа. Госпожа Мануел Кориегас, известна знатна дама в Санта Фе, с която се бе запознал по време на предишното си посещение, беше застанала точно зад него. Усмихваше му се блажено. До нея стоеше дама на средна възраст с прибрани нагоре коси.

— Да ви представя госпожица Консуело Чавез, Ваша светлост. Фамилията Чавез живее в Санта Фе от времето преди революцията през хиляда шестстотин и осемдесета година.

Кристофър се наведе над ръката на дамата.

— Щастлив съм да се запозная с вас, госпожице Чавез. Ако изобщо успея да откъсна годеницата си от губернатора, сигурен съм, че и тя ще пожелае да се запознае с вас. Магдалена също има семейна история, която се простира далеч в миналото на тази страна.

С крайчеца на окото си Кристофър следваше пътя на Магдалена сред поканените, докато самият той разговаряше с госпожа Кориегас, госпожица Чавез и всички други, които се тълпяха наоколо, за да се

запознат с истински английски лорд. Маги беше изключително чаровна, забеляза той с удоволствие. Луиза беше укротила черната коса на момичето, прибирайки я на върха на главата ѝ, откъдето цял водопад от грижливо сресани къдрици се спускаше грациозно. Дамите от тълпата изглеждаха готови да притиснат към гърдите си малката кокетка като своя дъщеря, а мъжете... хъм, в усмивките, който ѝ отправяха, нямаше нищо бащинско. Кристофър си призна, че изпитва ревност. Ако семейство Талбът можеше да види Маги в този миг, то щеше да си помисли, че Кристофър, освен че е възвърнал земята на Стивън, се е сдобил и с идеална съпруга. Но роднините му нямаше дори да подозират какво малко чудовище се криеше зад приятната външност.

В другия край на стаята Маги също беше изненадана, че приемът ѝ харесва. Обществото в Санта Фе, въпреки древното си наследство, беше по-дружелюбно от samozваните аристократи в Денвър. Маги се запозна с мъже и жени, потомци на първите испански колонизатори. Сред тях имаше немски търговци, банкери от Изтока, скотовъдци, пристигнали наскоро от Тексас, и един приятен посредник, който с гордост заяви, че е евреин. Никой не се взираше неодобрително в нея, защото не принадлежала на неговия изключителен клан. Дамите бяха мили и доброжелателно настроени. Господата се отнасяха към нея с галантност, която не можеше да прикрие възхищението им. Караха я да се чувства привлекателна и женствена по начин, много по-различен от онзи, с който беше свикнала сред похотливите посетители на „Лейди Лак“.

— Забавляваш ли се, скъпа моя? — Гласът на Кристофър се намеси в паузата на разговора, който тя водеше с един помощник в канцеларията на губернатора.

Маги дари Кристофър с триумфираща усмивка. Надяваше се той да е забелязал, че хората тук се отнасят към нея с уважение.

— Забавлявам се страхотно, благодаря. — Ако не познаваше добре Кристофър, можеше да си помисли, че блясъкът в очите му се дължи на ревност.

— Отлично!

— Познаваш ли господин Макоски от канцеларията на губернатора?

— Не съм имал удоволствието.

Когато двамата мъже се здрависаха, Маги забеляза, че усмивката на господин Макоски сякаш избледня. Каменното изражение на Кристофър навярно имаше някакво отношение към неудобството, което младият човек изпитваше. Към него трябваше да се прибави и собственически прехвърлената ръка на англичанина през кръста ѝ. Маги едва не подскочи, когато я усети върху себе си. Може би Кристофър не беше толкова безразличен към нея, помисли си тя.

— А, ето го и господин Андерсън! — възкликна Макоски, доволен, че може да отвлече вниманието им. — Той е от канцеларията на главния инспектор.

— Значи отново сте сред нас, Ваша светлост! — Андерсън поздрави Кристофър. — А това може би е госпожица Монтоя?

— Запознайте се е моята годеница, Магдалена Тереза Мария Монтоя.

— Приятно ми е, госпожице Монтоя. Чудесно е, че старата фамилия Монтоя е представена от такава прекрасна дама.

Маги едва успя да се сдържи да не се усмихне победоносно на Кристофър.

— Ваша светлост, хъммм... питам се дали бихте ми обяснили нещо, което ми направи впечатление миналата седмица.

— Стига да мога.

— Преди няколко месеца с вас разговаряхме за това, че единствените хора, които понастоящем обработват част от земята на дарението Монтоя, са семейство Харли — Теодор и неговият син Тод. Но известно ли ви е, че преди време в ранчото, което сега е собственост на Харли, живееше ваш съотечественик?

— Да, известно ми е.

Сърцето на Маги се сви. Планът им беше разкрит! Обществото на Санта Фе щеше да ги изхвърли от Ню Мексико.

— По някакво стечение на обстоятелствата бившият притежател на ранчото се казваше Стивън Талбът. Преди една година той прехвърли правото за ползване на Харли и след това изчезна.

Лицето на Кристофър застина в строга маска. Маги усети как ръката му се стяга около кръста ѝ.

— Стивън Талбът се самоуби, след като загуби тази земя на покер срещу Теодор Харли. Той беше мой по-малък брат.

Андерсън кимна, сякаш признанието на Кристофър потвърждаваше нещо, което отдавна бе подозирал.

— Моите съболезнования, Ваша светлост. Не можех да не се запитам защо един англичанин чужденец в тази страна, изразходва толкова време и усилия, за да открие наследницата на това дарение.

— Семейство Талбът не може да си позволи да остави без отговор такова поражение. Но мотивите за моето разследване не оспорват ни най-малко легитимността на иска от страна на госпожица Монтоя.

— О, аз не виждам никаква причина да оспорвам дали госпожица Монтоя е точно това, което вие и вашата значителна по обем документация твърдите.

Маги въздъхна с облекчение. Не можеше да повярва, че Кристофър е толкова откровен за своята двуличност.

— Всъщност трябва да ви поздравя, господине, че сте намерили такъв хитър начин да си възвърнете онова, което вашият брат е загубил. Малцина са онези, които биха изпитали съжаление към семейство Харли. Тод не е лош човек, предполагам, но мнението на хората за Теодор е ужасно. Дарението Монтоя е една от най-хубавите земи за паша на територията. На другите скотовъдци не им е приятно да виждат как тя се прахосва от човек, който предпочита да пълни дома си с лукс пред това да се грижи за добитъка.

Маги слушаше разговора с растящо удивление. Магдалена Монтоя се бе превърнала в поземлено дарение на два крака Андерсън смяташе, че единствената причина Кристофър да се ожени за нея е ценната земя. Годеникът ѝ не отрече това дори от благоприличие. А което беше още по-лошо — Андерсън, изглежда, се възхищаваше на англичанина за неговия дяволски план.

За свое огромно огорчение, Маги забеляза, че разговорът се слуша от голям брой хора. Изведнъж ѝ се стори, че жените, които преди това я оглеждаха завистливо, сега ѝ съчувстваха. А мъжете — дявол да ги вземе с техните бакалски души! — закимаха одобрително, когато Кристофър призна без никакви заобикалки, че женитбата му не е нищо друго, освен средство да се сдобие със земя. Той можеше да е откровен пред нея за мотивите си, но как смееше да ги споделя с тези хора, които доскоро смятаха, че тя заслужава известно уважение заради самата себе си.

— Кристофър — презрително каза тя, — имам ужасно главоболие. Бих искала да си тръгна.

Той сбърчи чело и я изгледа с мълчалив упрек. Тя присви очи.

— Ако не си тръгнем, ще ми стане много зле.

— В такъв случай — отвърна той студено — ще трябва да се сбогуваме с домакините. Извинете ни, моля. — Стисна ръката ѝ като в менгеме. Докато търсеха губернатора и съпругата му сред гостите, на Маги ѝ се струваше, че всички очи са вторачени в нея. Всички съжаляваха бедното девойче, което беше човешката равностойност на парче земя в Ню Мексико.

Нощта беше черна като душата на дявола и напълно отговаряше на настроението на Маги. Бяха изминали повече от двадесет и четири часа, откакто лорд Талбът разкри пред обществото в Санта Фе, че младоженката е цената, която той трябва да плати, за да се сдобие с едно парче земя. Гневът и унижението на Маги не намаляваха. През целия ден беше сърдита и не излезе от стаята си.

Взря се в овалното огледало до гардероба. Никога не бе мислила много за външността си. Запита се какво в нея е толкова непривлекателно, че лорд Кристофър Талбът — а както изглежда, и всички, с които се бе запознала — смяташе притежанието на земята за най-доброто ѝ качество. Тя се загледа в тъмните би влажни очи, за които винаги бе мислила, че са доста хубави. Устата ѝ беше твърде широка наистина. Вирнатият нос придаваше на лицето ѝ дяволито изражение. Буйната къдрава коса стърчеше безнадеждно, освен в случаите, когато Луиза се заемаше с нея. Но като цяло от врата нагоре тя не беше чак толкова непривлекателна. Бе виждала много по-грозни жени от себе си.

Маги огледа фигурата си в огледалото, завъртя се, за да се види и отзад, след това застана отново с лице към него. Бе понапълняла, откакто бе започнала да се хранило три пъти на ден, и фигурата ѝ не беше в никакъв случай лоша. Набраната пола подчертаваше тънкия ѝ кръст и движението на бедрата ѝ. Свободната памучна блуза падаше грациозно на гърдите ѝ. Не беше надарена като някои от известните проститутки на Маркет Стрийт, но всеки мъж щеше да забележи още в първия миг, че е жена.

Какво се иска от една жена, за да бъде ценена заради самата себе си, питаше се Маги. Тази мисъл предизвика у нея неочаквано болезнен

копнеж. Нима имаше друга причина, освен гордостта, която я караше да желае Кристофър Талбът да я поиска заради самата нея?!

— Няма да се примиря с това! — заяви тя. — Идеята не беше добра от самото начало. Трябваше да си остана в Денвър и да опитам късмета си.

Измъкна пътническата си торба изпод леглото, отвори чекмеджетата на скрина и започна да тъпче в нея ризи, гащи, чорапи и корсети.

„А какво ще стане с Луиза?“ — попита един глас в нея.

Маги отвори гардероба ѝ и започна да вади роклите.

„Какво ще стане с Луиза?“ — настояваше гласът.

Образът на Луиза с ръжен в ръка изплува в съзнанието ѝ. В Денвър приятелката ѝ щеше да бъде в много по-голяма опасност, отколкото тя самата.

— Добре де, дяволите да го вземат! — възкликна Маги, след което отвори торбата, изсипа бельото на кревата и върна роклите в гардероба. Тъмната нощ сякаш я пронизваше през отворения прозорец и ѝ се подиграваше. „Погледни насам! — казваше ѝ тя. — Бъдещето ти е черно и празно като това, което виждаш.“

Сякаш в отговор на тъмнината девойката се приближи към прозореца и облегна ръце на перваза. Нощната бездна бе погълнала хълмовете, дърветата и реката. Маги не виждаше нищо друго, освен тъмнина и отчаяние.

— Луиза може да остане в Санта Фе — каза тя към небето. — На нея ще ѝ бъде добре тук.

Луиза нямаше да се омъжва за човек, който се интересува само от едно парче земя. Това беше проблемът, призна си Маги засрамена. Кристофър Талбът беше пленил глупавото ѝ сърце, което не бе успяла да опази. Ако се омъжеше за него, нямаше да е в състояние да се съпротивлява на магията му. Щеше да подчини любовта си на човек, който не я желае.

— Тръгвам си — заяви Маги пред тъмното небе. — Не искам да бъда вързана за мъж, които си мисли, че съм поземлено дарение. Аз съм жена! Имам таланти, които Кристофър Талбът дори не може да си представи. Без него ще съм по-добре... Луиза ще ме разбере.

Маги натъпка отново бельото си в торбата, извади още една чанта изпод леглото и сложи в нея три рокли, които внимателно отбра

от гардероба си.

„Ти бягаш!“ — обвини я вътрешният глас.

Тя закопча пелерината си, грабна торбите и духна лампата, преди да тръгне към вратата.

„Не бягам — обясни тя. — Но не искам да претърпя и други загуби.“

Стълбището беше тъмно. Маги слезе на пръсти. Часовникът, който тя, и Луиза бяха купили за полицата над камината, удари дванадесет. Всички бяха в леглата си, събираха сили за предстоящата голяма венчавка.

Маги остави торбите до, входната врата и се промъкна в библиотеката. Много лекичко отвори най-горното чекмедже, в което бяха парите за домакинството. Взе двадесет долара, като си каза, че ще ги върне на Кристофър, когато се установи някъде и си намери работа.

„Страхливка“ — обвиняваше я тъмнината.

— Не съм страхливка! — прошепна тя вбесена. — Не се боя от Кристофър Талбът. Просто не желая да се омъжа за този глупак!

„Никога досега не си бягала от нищо“ — продължаваше да настоява гласът.

— Защото не съм познавала Кристофър Талбът — заяви тя.

„Хлапачка!“

Това беше прекалено! Никой никога не я бе наричал така.

— Не съм хлапачка! — изръмжа тя и тръгна към торбите на входа. — Аз съм само... — Погледът ѝ спря върху багажа. Бе обещала да се омъжи за Кристофър Талбът и всеки знатен човек в Санта Фе щеше да отиде сутринта в Епископалната църква, за да види как синът на английския херцог се жени за наследница на петстотин хиляди акра земя в Ню Мексико. Беше обещала... А ето че бягаше. — Хлапачка съм — призна си тя, седна върху торбите и унило облегна брадичка върху дланите си.

„Можеш да го биеш на собствената му игра — предложи ѝ гласът от тъмнината. — Човек, който не признава, че има чувства, често оставя сърцето си незащитено.“

Какво сладко отмъщение за унижението, което ѝ бе причинил! Сърцето му ще бъде безнадеждно завладяно от нейния чар, а тя ще разгласи надлъж и нашир, че се е омъжила за него само за да си вземе земята.

„Маги, ти можеш да го накараш да те обикне! — повтаряше гласът в главата ѝ. — Дори ще му направиш услуга!“

Маги взе торбите и се качи на пръсти по стълбите. Утре е моята венчавка, началото на едно предизвикателство, каза си тя. Кристофър Талбът не знаеше какво го очаква.

[1] Добър вечер (исп.) — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Утрото не беше най-подходящо за венчавка. През нощта в долината бе нахлул студен вятър, който бе донесъл облаци. Те обгръщаха планините и висяха като студена влажна пелена над града.

— Боя се, че до довечера ще завали. — Питър гледаше през прозореца застрашително навъсеното небе.

— Сняг през април? — Кристофър поклати глава. — Тази страна е непредсказуема като хората, които живеят в нея. Би ли нагласил вратовръзката ми, Питър? Тук няма огледало и не мога да се видя.

Бяха дошли в църквата по-рано, за да проверят дали всичко е готово за венчавката. Свещеникът им предложи да използват неговата стая, за да се преоблекат в официалните си дрехи.

— Като заговорихме за непредсказуеми неща, да се надяваме, че госпожа Гутиерез държи Маги здраво в ръцете си — каза Кристофър. — Не може да има венчавка без младоженка.

— Тя ме увери, че Магдалена страда единствено от предсватбена треска — отвърна Питър.

Кристофър изсумтя. Маги беше мистерия. Не му беше продумала изобщо след внезапната промяна на настроението ѝ по време на приема.

— Сигурен ли си, че постъпваш правилно? — попита Питър и се отдалечи от Кристофър, след като пристегна вратовръзката му. — Не изглеждаш много щастлив младоженец.

— Мисля, че изобщо не се чувствам като младоженец. Това е по-скоро сделка, а не венчавка. Разбира се, почти всички бракове са такива.

— Откъде се е взел у теб този цинизъм?

— Не съм циничен, стари приятелю. Реалист съм.

— Тогава защо не изчакаш Маги да получи правото си над земята и тогава да се ожениш за нея? — подкачи го Питър. — Дали твоята реалистична броня не се е пропукала някъде?

Кристофър се засмя.

— Щом пъстървата се хване на въдицата и започне да се мята, най-добре е да я извадиш от водата, преди да се отскубне й да отплува отново.

— Колко романтично!

— Продължаваш да търсиш романтика там, където няма такава, Питър. Не очаквах подобно нещо от заклет ерген като теб.

— А какво ще стане, ако собствеността на Маги не бъде потвърдена?

— От канцеларията на главния инспектор ме увериха, че всичко е наред.

— Добре, момчето ми. Но представи си, че някой опак чиновник вземе друго решение?

Кристофър вдигна рамене.

— В такъв случай нищо няма да помогне, нали така?

Почукване на вратата съобщи за пристигането на преподобния Даниъл Уикъм.

— Извинете, господа, но булката вече пристигна. Всички гости са насядали. Можем да започнем церемонията, щом сте готови.

Питър се усмихна, Кристофър повдигна въпросително вежди. Ако съдеше от настроението на Маги през вчерашния ден, едва ли би могъл да очаква тя да не прояви тук характера си или поне да не се разбунтува по някакъв начин.

— Готови сме да, започнем — каза Кристофър на свещеника.

— Мили боже! Колко много хора!

— Успокойте се, мила! Те няма да ви ухапят.

— Не съм си помислила, че ще ме хапят — троснато отвърна Маги. — Но, за бога, нима ще трябва да нахраним всичкия този народ след венчавката? Кристофър твърдеше, че семейството му било в затруднено положение. Нали той крещеше пред целия свят, че се жени за мен, за да вземе земята ми — напомни тя кисело.

— Опитайте се да му простите, момичето ми! Кристофър никога не би се държал преднамерено зле. Но той знае твърде малко за чувствителността на жените.

— Той знае твърде малко й за много други неща, доколкото ми е известно.

Питър въздъхна — отчасти съчувствено, отчасти защото не знаеше какво да отговори.

— Ако е толкова затруднен, защо просто де отидохме при съдията да ни бракосъчетае, вместо да каним половината град?

— Предполагам, че представата на семейство Талбът за затруднено положение е малко по-различна от вашата, Маги.

— Повече от ясно. — Тя надзърна отново между вратите на преддверието към претъпканата зала. Видя море от развълнувани лица. Само Кристофър, застанал пред олтара до свещеника, изглеждаше като издялан от камък. — Той, изглежда иска целият град да научи, че се чувстваме прекрасно и ще се женим.

— Именно това е идеята. Предполагам, всички вече очакват появата на булката — подметна Питър.

— Е, добре! Да не ги разочароваме!

Питър хвана ръката ѝ. Маги внезапно усети, че я обзема топло чувство към този човек, който се беше съобразявал с нея през последните месеци. Усмихна му се мило.

— Бих искала баща ми да е като вас, Питър.

— Благодаря ви, драга моя. Ако имах дъщеря, умна и хубава като вас, щях да съм много горд с нея.

Те тръгнаха по пътеката между редовете. Гостите се изправиха на крака.

За миг Маги се изкуши да се обърне кръгом и да избяга, но тогава заговори гордостта ѝ. Дявол да ги вземе всички, и Кристофър Талбът заедно с тях, каза си тя. Вирна брадичка и се усмихна широко и доволно, за да покаже на всички, че е кралицата на деня.

Стигнаха до олтара. Питър я предаде на Кристофър. За миг Маги се почувства безпомощна, но отново извика на помощ смелостта си. Наведен към нея, Кристофър се усмихваше изкуствено.

— Мислеше, че ще се откажа, нали? — прошепна тя нежно.

Устните му се извиха учудено и усмивка стопли очите му.

— Никога не съм се съмнявал, че си жена, която държи на думата си.

— Обзалагам се, че съм точно такава. — Маги мислеше за обещанието, което бе дала пред себе си.

— Скъпи мои — започна свещеникът, — събрали сме се тук...

Кристофър нежно стисна ръката ѝ. Маги не беше сигурна дали го прави, за да я успокои, или за да ѝ отправи предупреждение.

— ... Обичайте се и се ценете... — Кристофър не я обичаше, тя също не го обичаше. Какво ли е наказанието за човек, който лъже Бога? — почуди се тя. — В болест и в здраве... В бедност и в богатство... — В момента Маги беше бедна като голата земя, но скоро щеше да стане богата — от земята. Това беше единствената причина Кристофър да я вземе. Свещеникът знаеше това, гостите — също. Господ сигурно също беше разбрал. Какво мислеше той за тази игра? — Ако на някого е известна причина, поради която този мъж и тази жена не могат да бъдат свързани в свещен съюз...

Маги знаеше много причини. Усети как ръката на Кристофър я стисна. Това определено беше предупреждение. Нима той четеше мислите и?

— Вие, Кристофър Бъроуз Талбът, вземате ли тази жена...

Вцепенена, тя чу как Кристофър отговори с уверен и спокоен глас.

— Вие, Магдалена Тереза Мария Монтоя, вземате ли този мъж...

Маги отвори уста, но не издаде никакъв звук. Свещеникът ѝ се усмихна окуражително. Кристофър стисна устни едва забележимо.

„Ще го накарам да почака — каза си Маги. — Нека се поизпоти малко.“

— Госпожице Монтоя? — подкани я свещеникът. Гласът му звучеше леко напрегнато.

— Какво?

— Вземате ли го? — подсказа ѝ той.

— Да — с въздишка отвърна Маги.

Кристофър я изгледа сърдито. Тя се усмихна невинно.

— На основание правото, което ми е дадено... — Свещеникът обяви тържествено, че свързва живота ѝ с Кристофър Талбът завинаги, но Маги не се чувстваше като младоженка, а като глупачка.

Неочаквано дългите пръсти на Кристофър повдигнаха нежно брадичката ѝ. Лицето му се надвеси на сантиметри от нейното и две топли устни се впиха в нейните. Маги усети вкус на бренди, мъжко нетърпение и неочаквана страст. След това се почувства свободна и срещна ехидния поглед на Кристофър. Изведнъж разбра, че се е

спазарила да премине от един несигурен свят в друг, не по-малко опасен.

С настъпването на нощта заплахата от началото на деня се изпълни. Големи тежки снежинки се вихреха в мрака и се трупаха по дърветата на площада, по сградите и стълбовете с газени фенери по улицата. Взирайки се навън през прозореца на хотела, в който бе отседнал Кристофър, Маги потрепери, сякаш студеният вятър се вихреше в сърцето ѝ. Чугунена печка топлеше стаята, но ръцете ѝ бяха ледени, а студена като олово топка в стомаха и пречеше да диша.

Маги най-последно откъсна поглед от зимната картина и дръпна пердетата. От цялата си душа желаше сега Луиза да е при нея, за да ѝ каже как е прието и благоприлично младоженката да посрещне своя съпруг в първата брачна нощ. Но Луиза се намираше на мили от хотела, почти на другия край на света — в къщата край река Санта Фе.

Дали трябва да го посрещне в леглото? Или да го чака, покорно седнала на стола във венчалната си рокля? Дали да се съблече сама, или Кристофър ще се възползва от удоволствието да направи това вместо нея? Трябва ли да облече ефирната си нощница — смешна премяна, която Луиза настоя да купят за първата брачна нощ, — или да чака съпруга си гола под завивките?

Маги въздъхна и започна да разкопчава стегнатия корсаж на роклята. Реши да прати по дяволите всички въпросителни. Роклята беше неудобна, а тя бе стояла с нея през целия ден. Протегна ръце назад, за да достигне копчетата на врата си, но това беше всичко, с което успя да се справи. Илиците бяха много тесни и тя не можеше да продължи надолу.

— Да те вземат мътните! — Прехапа устни в мига, в който ругатнята изскочи от устата ѝ. Ако наистина желаше да спечели съпруга си, трябваше да внимава с тези неща. Дамите не ругаят, многократно ѝ бе повтарял Питър. Но той никога не ѝ каза какво правят, когато са объркани или ядосани. Може би дамите никога не се объркват и ядосват? А ако това им се случи, то не дават израз на чувствата си.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Маги, готова ли си?

Готова съм на всичко, каза си девойката.

— Влез — покани тя Кристофър.

Той влезе в стаята и полека затвори вратата след себе си. Погледна я учудено.

— Аз... предполагам, че искаш да се съблечеш, за да си легнеш.

— Не мога да стигна до копчетата. — Погледна го с жална усмивка. — Ръкавите на дрехата са много неудобни.

Той се прокашля. Маги си помисли, че съпругът ѝ също е неспокоен.

— Да, разбира се! Трябваше да изпратя някой да ти помогне да се съблечеш.

За момент те останаха загледани един в друг в неловко мълчание. Кристофър въздъхна.

— Обърни се с гръб — каза той.

Маги чувстваше как пръстите му сръчно разкопчават копчетата едно по едно. Кристофър определено правеше това не за първи път, отбеляза Маги. Хладният въздух погали кожата ѝ, когато и последното копче на корсажа беше разкопчано. Тя усети топлия дъх на Кристофър във врата си и потрепери.

— Искаш ли да изляза, докато се събличаш?

Ако трябваше да го чака още един час, Маги щеше да загуби напълно кураж.

— Не. Ние сме женени в края на краищата.

— Да, женени сме.

— Ти искаш ли да си сложа нощница?

— Това няма да е необходимо, освен ако ти не желаеш, разбира се. — Гласът му беше безизразен, сякаш обсъждаше с Питър цената на вълната в Англия.

Тя се обърна. Кристофър беше свалил сакото си и вяло разкопчаваше ризата си.

— Искаш ли да загася лампата?

— Не. — Ако тя беше за него цената на земята, която желаше, то Кристофър беше за Маги цената на нейната сигурност. Тя много добре разбираше как стоят нещата. Нел Цигарата, която работеше в Дълд Флауър, веднъж ѝ бе казала, че мъжете обичат жените да ги разсъбличат. Един от нейните клиенти и предложил двойна цена, ако разкопчее панталоните му с уста. Нел твърдеше, че било щото трудно,

но си заслужавало. — Искаш ли да ти помогна? — Маги не изчака отговора на Кристофър. Отстрани пръстите му от копчетата на ризата и сама се зае с тях. Почувства изненадата му, когато ръцете ѝ докоснаха неговата кожа, но единствената му външна реакция беше саркастично извитата вежда. След този бегъл поглед към лицето му Маги не смееше да срещне отново очите му.

След това тя разкопча ръкавелите му и свали скъпата копринена риза. Кожата на Кристофър беше топла и нежна като коприна. Гърдите му бяха широки и се стесняваха към стегнатите мускули на корема. Ивицата от къдрави черни косъмчета също се стесняваше и се губеше под колана на панталоните му.

Маги не поглеждаше нагоре, но усещаше изгарящия му поглед. Той взе ръката ѝ в мига, в който тя посегна към копчетата на панталона му.

— Така ще приключим играта много бързо — дрезгаво промълви той. — Мисля, че е време и аз да ти помогна в събличането, съпруго.

Съпруга! Тази дума прозвуча странно в ушите на Маги — Може би поради ударението, с което Кристофър я произнесе.

Мъчително бавно той свали разкопчания корсаж от раменете на Маги. Камизолата и корсетът ѝ се оказаха незначителна преграда пред изучаващия му поглед. Гърдите ѝ сякаш се издуха и напрегнаха срещу тънката материя. Кристофър захвърли корсажа, сложи ръце на хълбоците си ѝ я прикова с поглед.

Сега беше отново неин ред, реши Маги. Протегна ръка към копчетата на панталоните, но за миг се подвоуми, защото забеляза колко опънат е платът върху слабините му.

Кристофър хвана ръцете ѝ.

— Не още — каза той. — По теб има повече дрехи, отколкото по мен. Пак е мой ред.

Пресегна се зад гърба ѝ, за да развърже панделките на полата ѝ. В резултат на това движение лицето ѝ се оказа само на сантиметри от гърдите му. Хипнотизирана, тя се загледа в твърдите, възбудени мъжки зърна пред очите ѝ.

— Вие, жените, носите два пъти повече фусти, отколкото са ви необходими — оплака се той. Полата на роклята и първата фуста паднаха в краката ѝ. Маги усещаше как пръстите му развързват панделките на втората. Тя внимателно вдигна ръка и очерта с пръст

кръг през гъстите косми, които покриваха гърдите му. Той подскочи и хвана ръката ѝ. — Действаш доста силно на мъжа, така ли?

— Точно това целя — призна тя.

— Свикнала си да бързаш... По-хубаво е, когато изпитваш удоволствие преди това.

Тя нямаше идея за какво ѝ говори Кристофър.

Той се справи набързо с останалите фусти и след малко тя вече стоеше само по камизола, корсет, гащички и чорапи.

Ако изгарящият му поглед можеше да запали истински огън, тези дрешки щяха да изгорят за секунда. Лицето на Маги почервenea.

— Мой ред е! — настоя тя, за да прикрие притеснението си. Този път той не възрази, когато тя протегна треперещите си ръце към копчетата на панталона. Докато го разкопчаваше, дишането му ставаше все по-бързо. Когато Маги най-после свърши, панталоните се свлякоха на коленете му. Кристофър спокойно излезе от тях и ги ритна настрана.

— Това ли е всичко? — попита съпругът ѝ.

Той не носеше обичайните дълги долни гащи, а памучни къси гащи, които стигаха до средата на бедрата му. От тях до чорапите му се разкриваха прави мускулести крака. Тъмните косми по тях бяха буйни като тези на гърдите му.

Ръцете на Маги сякаш се парализираха. Планът ѝ да изкуси открито Кристофър изведнъж попадна в дълбок вир, от който тя не знаеше как да изплува. Но Кристофър вече бе подел нейната игра. Той похотливо взе ръцете ѝ и ги постави върху връзките на гащетата си.

— Да не си позабравила нещо? — Въпросът му прозвуча дрезгаво от възбудата.

Нямаше път назад. Маги дръпна връзките, пхна палци под колана на гащите и прекара ръце надолу по бедрата му. Последната част от облеклото на младия мъж падна в краката му и той е едно подритване се освободи от нея. Стоеше пред Маги в цялото величие на мъжката си голота, без изобщо да се притеснява от нея. А Маги не можеше да се въздържи да не го огледа. Беше вадила от леглата на публичните домове посетители, които не желаеха да си тръгнат добро волно, и имаше повече от бегла представа за мъжката анатомия — била тя възбудена или не.

— Е? — Устата му се изви в усмивка.

— Ъ-ъ...

— Май имаш нужда да ти се помогне за останалите дрехи.

Той бавно развърза корсета ѝ и захвърли настрана стегнатата дреха. Ръцете му се върнаха и обгърнаха гърдите ѝ през тънката материя на камизолата. Палците му леко погалиха възбудените ѝ зърна.

Маги въздъхна. Непозната топлина я обливаше от гърдите до бедрата.

— Това харесва ли ти? — попита я нежно Кристофър.

Тя се усмихна.

— Определено е по-добре човек да си вземе невеста, която не е наплашена и скимтяща девица, нито превзета дама — гласът му беше предрезгавял от страст. — Докосни ме, Маги!

Тя отвори очи и видя желанието, изписано на лицето му.

— Докосни ме! — нареди ѝ той.

Нейният план за прелъстяване вече изглеждаше направо смешен. Нарастващо желание обземаше тялото, ѝ и изтриваше всички кроежи и амбиции от съзнанието ѝ. Кристофър беше магнит, а тя — чиста проба желязо. Протегна ръце към него и опипа стегнатия корем и гладките мускули на задните му части.

— Маги! — прошепна Кристофър. С бързо движение разкъса камизолата и откри гърдите ѝ. — Ще ти купя една дузина нови — обеща той пред смаяния ѝ поглед.

Кристофър остана за миг като втрещен, неспособен да откъсне поглед от гърдите ѝ.

— Ела тук!

Без да се двоуми, тя пристъпи към него. Възбудените ѝ зърна докоснаха гърдите му. Маги нямаше време да се запита какво е следващото нещо, което трябва да направи, защото изведнъж се оказа в ръцете на Кристофър. Той се наведе и покри устата ѝ със своята.

— Целуни ме страстно, Маги!

Тя се подчини. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Друг път това би ѝ се сторило отблъскващо и смешно, но се оказа, че не е нито едното от двете. Маги желаше да се слее с Кристофър и никога повече да не се завръща към студената самотност.

Без да прекъсва целувката, той я вдигна във въздуха.

— Допирът до теб направо ме възпламенява — нежно прошепна Кристофър и я постави върху леглото.

С едно движение свали гащичките ѝ чорапите ѝ. След това се отдръпна назад и започна да я разглежда с потъмнели от страст очи.

Маги внезапно се почувства уязвима и понечи да събере бедрата си, но той се облегна напред с похотлива усмивка. Тялото му беше като бариера между коленете ѝ.

— Тази гледка ми харесва — подразни я той. — Отдавна си представям как лежиш гола в леглото ми.

Той се наведе напред и я целуна страстно.

— О, Маги! — Възбуденият му глас погали нажежените ѝ сетива и той намести бедрата си между краката ѝ. — Мисля, че достатъчно си поиграхме.

Без какъвто и да било увод той проникна в нея. Маги ахна и изкрещя от болка. Забравила обещанието си да се държи като изкусителка, тя опита да го отблъсне; Проститутките не ѝ бяха казали, че боли.

Кристофър спря в недоумение. Не можеше да повярва! Кръчмарската танцьорка, която възбуждаше мъжете със своите съблазнителни танци, страстната малка изкусителка, която току-що го бе накарала почти да загуби контрол, беше девствена.

— По дяволите! — Ядът към самия него се изля върху нея. — Малка вещица! Защо не ми каза?

— Казах ти...

Беше му казала наистина, но той не бе пожелал да я чуе, убеден, че всяка жена, която танцува в кръчма, е проститутка.

— Съжалявам. — Кристофър задържа с ръце бедрата ѝ и навлезе в нея с бързо движение. Тя простена, но тялото му беше извън неговия контрол.

Искаше да ѝ достави удоволствие. Господи, колко силно желаше да види лицето ѝ озарено от огъня, който го изгаряше! Навлезе отново в нея, този път по-силно. Тънките ѝ крака го обвиха и го притиснаха още по-навътре. Той простена блажено.

— О, Маги — Не можеше да се въздържа повече. Леглото танцуваше в ритъма на страстта им. Маги извика — този път не от болка, а от върховно удоволствие. Секунди по-късно той я последва в царството на блаженството.

— Мили боже! — въздъхна тя.

Талбът се отпусна върху нея, изтощен повече от когато и да било в живота си. Тя не реагира на тежестта му.

— Маги!

Не му отговори. Кристофър се надигна на ръце и я погледна. С учудване откри, че е заспала под него.

— Магдалена!

С усмивка на задоволство младата жена леко въздъхна в съня си.

Той нежно свали краката ѝ от кръста си и се отдели от нея.

Беше се оказала девица. А той се бе отнесъл с нея като с лека жена. Кристофър се съпротивляваше на подновяващите се признаци на страст, който странно се примесваха с любов. Отношенията му с тази жена се свеждаха до делова сделка. Бракът трябваше да бъде консумиран, за да се запечатат официално техните отношения. Но да я въвлече в живота си повече, отколкото беше необходимо, би било жестокост; за която не можеше да намери извинение. След половин година щеше да си замине за Англия, а тя да остане тук. Щеше да бъде безотговорно да я натоварва със своята страст и опасността да забременее. Беше прекарал тази нощ с нея, но това повече нямаше да се случи.

Тихо легна до Маги и я покри със завивката. Тя се размърда, въздъхна доволно и се притисна до него. Кристофър изсумтя; Пред него се задаваха няколко месеца, изпълнени с изкушения. Питаше се дали не иска твърде много от своята джентълменска чест.

СЕДМА ГЛАВА

Утринното слънце влезе през пролуката между пердетата и се разпростря в светла линия върху килима на пода в хотелската стая. Тобавно се изкачи върху леглото, мина по възглавницата и заблестя срещу затворените очи на Маги.

— Хъм. — Тя отвори очи, но веднага придърпа завивката над главата си. На устните ѝ се появи усмивка при мисълта за предишната нощ. Искаше да се наслади за миг на невероятния сломен, преди новият ден да нахлуе в мислите ѝ.

— Мм? — Тя се претърколи, но ръката ѝ срещна студеното и празно място до нея. Кристофър го нямаше. Маги отвори очи и сбърчи чело. — Кристофър? — повика го тя. Той не се виждаше в стаята.

На вратата се почука.

— Госпожо Талбът?

— Влезте, моля.

Беше камериерката.

— Господин Талбът ме помоли да проверя дали сте се събудили, госпожо — каза тя.

— Къде е господин Талбът? — попита Маги.

— В трапезарията, госпожо. Каза ми да ви съобща, че е поръчал закуската. Да ви помогна ли да се облечете?

— Не, благодаря ви. — Англичаните явно имаха странни представи за това какво човек може и не може да направи сам. Маги си спомни как се бе мъчила да разкопчае корсажа си предната вечер. — Почакайте. Да, навярно ще ми е необходима помощ за закопчаването.

— Добре, госпожо.

Маги побърза да навлече фустите, камизолата и корсета.

Избра си лека габардинена рокля от дрехите, крито бяха донесени в хотела предния ден. Искаше да остане сама поне за няколко минути, за да може да си спомни с подробности случилото се предишната нощ. Докато камериерката беше в стаята, Маги се притесняваше и не можеше да се отдаде на спомените си.

— Благодаря ви — каза тя на жената, когато и последното копче бе закопчано. — Бих се радвала, ако съобщите на господин Талбът, че слизам веднага.

— Да, госпожо.

Маги се усмихна зад гърба на камериерката. Никога досега не ѝ бяха казвали „госпожо“. Ако прислужницата знаеше коя е тя в действителност и какво бе работила само допреди пет месеца, бедната жена навярно щеше да се просне мъртва в стаята.

Тя разчеса енергично косата си. Бавна усмивка озари лицето ѝ, когато я прибра назад и освободи няколко игриви къдрици. Не намираше никаква разлика в себе си, когато се взираше в огледалото, но се чувстваше по-различна от преди. Харесваше ѝ да се люби с Кристофър Талбът. Дори в най-необузданите си мечти Маги не си бе представяла такова желание, такъв болезнен екстаз, такова пълно удоволствие.

Обгърна раменете си с ръце и се завъртя в пирует. Харесваше ѝ да бъде омъжена жена и да живее с Кристофър. Може би дори го обичаше...

Маги влезе в трапезарията с разтуптяно сърце. Беше нетърпелива да види топлината в очите на Кристофър — мълчаливата връзка на тяхната интимност. След прекараната нощ той сигурно вече мислеше за нея като за нещо повече от парче земя.

Кристофър седеше на масата в ъгъла. Бялата покривка беше в тон със снежнобялата колосана риза, от която кожата му изглеждаше загоряла, а очите му — по-тъмни от когато и да било. Когато Маги се приближи към него, той се изправи учтиво. Лицето му беше безизразно. Липсваше дори забавната непринуденост, която го озаряваше преди сватбата. Очите му бяха тъмни и непроницаеми. Маги усети как сърцето ѝ се свива като пробит балон.

— Добро утро, Маги. — Подаде ѝ стол.

— Добро утро. — Тя седна на стола.

— Добре ли спа? — попита я вежливо.

— Да, благодаря. — Сякаш двамата не бяха лудели в леглото, обхванати от бурна страст! — Спах добре.

— Чудесно. Поръчал съм ти бифтек и яйца.

— Добре.

Възцари се тежко мълчание. Очите ѝ му задаваха въпроси, но неговите не им отговаряха.

— Как е бифтекът ти? — попита я след малко.

— Отличен. — Набоде злобно месото с вилицата си. Можеше да бъде толкова студена като него. Щеше да види той! — А твоят как е?

— Малко суров.

— Това не е хубаво. — Ножът ѝ задра по дъното на чинията.

За щастие закуската скоро приключи. Кристофър събра куфарите си и нейната малка чанта и нае кола, за да ги закара до вкъщи. Мокрият пролетен сняг вече се топеше на слънцето. Маги не се бе радвала никога в живота си така, както когато съзря Луиза. Имаше няколко важни въпроса относно женитбата и съпрузите, които искаше да зададе на по-възрастната си приятелка.

Кристофър се задържа вкъщи само колкото Маги и куфарите. Трябвало да излезе, обясни той, без да каже каква е причината. Отхвърли предложението на Питър да му прави компания.

— Радвайте се, че не сте с него сега — каза тя на Питър, когато влязоха в къщата. — Тази сутрин е като сърдит мечок.

Питър и Луиза си размениха тревожни погледи.

— Нещо... Ъ-ъ... Нещо нередно ли има? — залита Питър деликатно.

— Вие ще ми кажете — отвърна му Маги. — Вие сте мъж и сигурно знаете. — Произнесе думата мъж така, сякаш беше проклетие.

Луиза хвана Маги под ръка и я поведе към големия апартамент, който вече ставаше спалня за нея и Кристофър. Маги гледаше голямото легло с балдахин — брачното ложе, в което щеше да спи отсега нататък със съпруга си. Дали предстоящата нощ щеше да бъде прекрасна като предишната?

— Магдалена, кажи ми какво има! Нарани ли те Кристофър снощи? Може би е бил твърде груб? Мислех си, че точно теб не е нужно да предупреждавам за мъжките страсти, но може би трябваше да поговорим, преди да тръгнете от приема за хотела. Какво се случи?

— Не ме е наранил — отвърна Маги нетърпеливо. — Е, излъгах те, разбира се. — Вдигна вежди многозначително. — Той е достатъчно голям, за да нарани и крава.

— Магдалена!

— Ами... англичаните... този англичанин по-точно не е толкова превзет, колкото си мислех.

— Скъпа моя, мъжът винаги наранява жената, когато това ѝ е за първи път.

— Аз не се оплаквам. — Приятен спомен разведри настроението ѝ. — Да спиш с мъж е — засмя се дяволито — като да ядеш черешов пай, само че още по-хубаво! Много по-хубаво!

Луиза се подсмихна.

— Да, мила. Не съм вдовица толкова отдавна, че да не си спомням.

Настроението на Маги спадна.

— Тогавя сигурно можеш да ми кажеш защо тази сутрин Кристофър се държи като януарска ледена шушулка.

— Той наистина изглеждаше доста официален — съгласи се Луиза замислено.

— След миналата вечер си мислех... Мислех си, че когато жената спи с един мъж, това ги сближава.

Луиза се усмихна съчувствено.

— Магдалена, детето ми, въпреки злините, които си видяла от мъжете, ти все още имаш някакви илюзии. За мъжа сексът е все едно да се почеше там, където го сърби. За него кой го чеше е без значение.

Маги мислеше за пламенните очи на Кристофър, които проникваха до дъното на душата ѝ. Спомни си чувствената му усмивка, нежностите, с които я възбуждаше, гласът, с който ѝ каза, че му харесва.

— Не съм убедена, че е така — възрази тя.

— Трябва да ми повярваш, дете. Ти си омъжена за благороден мъж, който сигурно няма да те бие. Очакваш да получиш голямо богатство и имаш умен съпруг, който ще го управлява вместо теб. Дадено ти е повече, отколкото много други жени получават. Не очаквай чудеса!

Не очаквай любов, така изтълкува думите ѝ Маги. Но откога бе започнала да свързва Кристофър с любовта? Нали едва вчера се зарече пред себе си, че ще накара англичанина да си вземе обратно жестоките думи и ще спаси гордостта си, която той нарани, като заяви на целия свят, че се жени за нея заради земята ѝ? Сега тя искаше нещо повече от реабилитация на гордостта си. Искаше той да я обича.

„Не очаквай чудеса“ — беше казала Луиза. Но чудеса се бяха случвали и преди, припомни си Маги.

Кристофър нареди колата да го закара до „Плаца“. Този ден нямаше конкретна работа в града, затова пък достатъчно задачи го очакваха вкъщи. През последната седмица писмата от неговия адвокат, счетоводител и делови партньор в „Питни енд Талбът оувърсиз фрайт лайн“ се бяха натрупали и чакаха одобрението или отказа му по редица важни въпроси — дали да се поправи, или да се изхвърли един от най-старите и най-незначителни кораби; дали да се продаде собствеността, която бе наследил от чичо си, или да се изчака някакво по-добро предложение; как най-добре да се разреши оплакването на една млада жена, че е била обезчестена от по-малкия му брат Родни.

Амелия Хоторн също му бе писала. Писмото ѝ бе изпълнено с последните клюки и светски новини, които дамите считаха за много важни. Както винаги, тя се тревожеше заради дългото му отсъствие. Ако Амелия беше толкова загрижена за него, защо бе отхвърлила предложението му за женитба преди една година, питаше се Кристофър. Вече не го болеше от отказа ѝ толкова много, колкото когато напусна Лондон, но въпреки това, щом прочете писмото ѝ, усети някаква тежест в сърцето си.

Неприятно беше и писмото от майка му, която се оплакваше от влошаващото се състояние на баща му. Тя се интересуваше от мнението на Кристофър за един млад лекар, с когото той слабо се познаваше. Дали да го наемела за боледуващия херцог? Кристофър знаеше, че в действителност майка му не се интересува толкова от мнението му за компетентността на доктор Холоуей, колкото искаше да му напомни за влошеното здраве на баща му. Цялото му семейство бе съгласно, че мисията му в Америка е необходима, но в същото време майка му искаше той да се завърне в Лондон, за да ѝ помага. Джеймс, по-големият брат на Кристофър и наследник на благородническата титла, беше твърде ангажиран със своите забавления и метреси, за да се занимава със семейните дела, а по-малкият му брат — Родни — се интересуваше само от хазарт и пиене. Сестра му Елизабет беше най-уравновесената от всички, но тъй като беше жена, не можеше да повлияе на другите.

Кристофър се разхождаше безцелно по „Плаца“. Тръгна по една от заснежените улички, които излизаха като лъчи от паметника в

центъра на площада. Сега той трябваше да си бъде вкъщи, да седи зад бюрото си в библиотеката, да се занимава със семейните и деловите въпроси и да отговаря на натрупалите се писма. Но в къщата беше Маги, а на него му трябваше известно време, за да се отдели от тази изкусителна и измамна жена. Е, ако искаше да бъде честен, не можеше да я нарече измамна. Беше му казала, че „не го прави с клиенти“ и той сам бе решил да не ѝ повярва. Но кой разумен и интелигентен мъж би повярвал, че кръчмарската танцьорка е девствена?

При тази мисъл Кристофър потръпна. Ако знаеше истината, може би щеше да се контролира повече. Поклати глава и си призна, че самоконтролът му се бе оказал печално недостатъчен. Маги го възбуждаше и съблазняваше преднамерено по начини, които една почтена дама не би дръзнала дори да си помисли. Можеше да изкуши дори самия дявол. Още преди да се оженят, беше усетил, че тя е примамка за неговите не чак толкова джентълменски инстинкти. Единственият начин да предотврати по-нататъшното усложняване на тази история е да държи Маги на разстояние от себе си, реши Кристофър. Дори при това положение щеше да му е необходима воля на светец, за да не я докосва.

Той прекара остатъка от предобеда из магазините, които ограждаха „Плаца“ и се редяха в уличките около нея. Нямаше никакво намерение да купува каквото и да било до мига, в който съзря сребърната огърлица с оникс. Ониксът му напомни за очите на Маги, а полираното сребро сякаш беше направено точно за нейната кожа с цвят на тъмна слонова кост. Той купи украшението, пхна кутийката в джоба си и си каза, че това е просто един закъснял венчален подарък, нищо повече. Дори в браковете по сметка трябваше да се спазват добрите традиции.

Кристофър прекара следобеда и вечерта в един игрален дом. Обикновено не посещаваше такива места, но този ден изпитваше нужда да се утеши с някакво питие. Откри едно заведение, което беше доста добро за тази част на града. С игралните си маси и бара то му напомняше за „Лейди Лак“ — и за Маги. Всяко проклето нещо му напомняше за нея! Какво трябваше да направи, за да я отпрати там, където ѝ е мястото — една незначителна участничка в сцена, която беше само малка част от неговия живот?

В продължение на час Кристофър седеше сам на масата в компанията на чаша хубаво уиски. Неочаквано един мъж го позна и седна срещу него без покана.

— Лорд... ъъ... Талбът?

Кристофър се усмихна снизходително.

— Господин Талбът е напълно достатъчно.

— Извинете. Не разбирам от титли.

— Няма нищо. Не може да се очаква един американец да знае тези неща. Всъщност по-малкият син на херцог се нарича „лорд“ само тогава, когато се използва първото му име и никога само с фамилното име.

— Така ли? Доста е сложно.

— Всичко това е дяволски смешно. Започвам все повече да харесвам американската система. Тук хората са господа, госпожи или госпожици.

— Да, за тези неща би могло да се говори доста, предполагам. Между другото аз съм Томас Килгър. Запознахме се с вас на приема у губернатора преди няколко дни и се видяхме отново на обяда по случай вашата венчавка вчера.

— Лицето ви ми е познато. Извинете ме, моля. Обикновено помня добре хората и имената им, но днес съм малко разсеян.

Килгър се усмихна.

— Така се отразява бракът на мъжа. Ще свикнете.

Кристофър се надяваше, че това няма да му се наложи. Преди да са изминали няколко месеца, той щеше да постави океана между себе си и разсейващата го младоженка.

— С няколко мои приятели се питахме дали бихте желали да се присъедините към нас за една игра на покер.

Кристофър се подсмихна.

— Решили сте, че сте намерили един наивник, така ли?

Килгър се разсмя.

— Нищо подобно! Залаганията са ограничени до пет долара. Това е светска игра, не професионална.

— Май никога не съм играл покер.

— Ще се радваме да ви научим.

— Обзалагам се, че точно така ще стане.

Килгър се усмихна.

— Това е част от играта.

Приятелите на Килгър бяха Сайлърс Колби, местен търговец, и Дерек Слейгър, собственик на ранчото Рокинг Ар, което се намираше на един ден езда на север от града. Играеха приятелски. Отмъкнаха на Кристофър само петдесет долара, докато му напълнят главата с тънкостите и стратегиите, които не бяха написани в ръководствата по покер. За учудващо късо време Кристофър започна да печели, а не да губи.

— Най-проклетото комарджийско лице, което съм виждал — оплака се Колби след раздаване, в което Кристофър успешно блъфира с двойка дами срещу три негови петици.

— Господинът има талант — каза Слейгър. — Прави го съвсем естествено.

— Как е възможно човек да е толкова съсредоточен в деня след сватбата си! — изкоментира Килгър с усмивка.

Истината беше, че Кристофър бе напълно разконцентриран. Докато играеха, от време на време на сцената излизаха артисти, които забавляваха посетителите. Два номера се повтаряха. Грациозна млада жена пееше на френски и на английски език с ясен сопран, а четири закръглени момичета подскачаха в някакъв танц, който се състоеше най-вече от високо вдигане на краката. Нито едно от изпълненията не беше вълнуващо като испанския танц на Маги. Напълно облечена, със своите бавни и чувствени движения Маги притежаваше много повече сексуалност от тези момичета е всичките им подскоци и показване на дамско бельо.

В края на вечерта Кристофър водеше с около седемдесет и пет долара. За щастие мъжете, с които играеше, все още се държаха приятелски с него.

— Сигурен ли сте, че никога досега не сте играли покер? — попита го дружелюбно Килгър, след като вече бяха решили да прекратят и да се прибират.

— Играта на карти е често срещано забавление в Англия. Но тази вечер за пръв път играх покер.

Килгър поклати глава невярващо.

— Слава богу, че нямате намерение да ставате професионален комарджия.

— Има по-интересни начини за правене на пари — каза Кристофър с усмивка.

— Радвам се, че мислите така.

— Господин Талбът — намеси се Дерек Слейтър. — Томас ми каза, че вие сте човекът, който ще поеме ранчото на Монтоя на река Пекос.

— Ако дарението бъде потвърдено. Съпругата ми е наследницата.

— Така ли? И вие се оженихте за нея вчера?

— Да — отвърна Кристофър.

Когато се отправиха към вратата, Слейтър изостана и се приближи до Кристофър.

— Занимавали ли сте се някога със скотовъдство по тези места? — попита Слейтър.

— Трябва да призная, че никога не съм се занимавал със скотовъдство — отвърна Кристофър.

Слейтър поклати глава съжалително.

— Питам се дали съзнавате с какво се захващате. Зимите в Ляно Естакадо са много тежки. Добитъкът може да замръзне от студ. А летата са толкова горещи, че върху напечените скали може да се пържат яйца. В някои части човек може да язди в продължение на дни и да не види никакво дърво — само треви и проклетите ютени колове, докъдето погледът стига.

Навън ги посрещна студената пролетна нощ. Над главите им се разстилаше Млечният път. Килгър и Колби се сбогуваха и си тръгнаха. Слейтър и Кристофър пресякоха улицата и се запътиха към „Плаца“.

— Очаквам, че вие ще се окажете прав. — Кристофър поде разговора оттам, където Слейтър бе спрял. Не си даде труд да обяснява на господина, че няма намерение да живее в Ляно Естакадо. — Бил съм на различни места по света и разбрах, че всяко крие своите опасности. Човек, който е тръгнал нанякъде, без да познава земята и хората, си търси белята.

— Това е истината — кимна Слейтър.

— Смятам да наема компетентен управител на ранчото, който да се грижи за собствеността на съпругата ми — в случай че правата и бъдат потвърдени. Ще съм глупак, ако прахосам хубавата земя, като се опитвам да я управлявам сам.

— Вие, англичаните, сте по-разумни, отколкото си мислех. — В гласа на Слейтър се долавяше, макар и неохотен, респект.

— А вие, американците, сте по-интересни, отколкото предполагах — отвърна Кристофър.

— Дявол да го вземе, сигурен съм, че човек като вас ще се справи тук, Талбът. Знаете ли какво ще ви предложи? Защо вие и вашата чудесна съпруга не ни погостувате в Рокинг Ар за една седмица? Ние не сме в равнините, но скотовъдното ранчо си е скотовъдно ранчо навсякъде. Ще се радвам да ви въведа в основните неща на ранчерството. — Той се засмя. — Опашката на кравата е винаги отзад. Ще разгледате околността, ще појздим до насита заедно, а жена ми Джени ще се зарадва много на дамската компания. Ние сме точно на един ден път с кола от града.

— Вашата покана е много любезна, господин Слейтър. Ще помисля върху нея.

— Ще се радваме да ни гостувате. Компанията е рядкост в страната на скотовъдците, както скоро ще се уверите сам. Аз ще остана в града още два дни. Отседнал съм в хотел „Ексчейндж“ ей там, на ъгъла. На връщане ще карам фургон с продукти, така че ще има място и за вас двамата. Съобщете ми дали ще дойдете.

— Ще ви съобщя — обеща Кристофър. За момент остана сам на улицата, тъй като Слейтър си тръгна. Вдъхна дълбоко студения чист въздух. Чудеше се дали ако „язди до насита“, ще се изморява достатъчно, за да пренебрегва съблазнителната си жена.

Маги прекара деня, фучейки. Беше безполезно да разговаря с Луиза, Каквато и тема да подхванеха, Маги свършваше с оплакването, че е зарязана вкъщи безцеремонно от съпруг, който си е вдигнал чукалата незнайно къде.

Тя се опита да убие времето с четене. „Осемдесет дни около света“ на Жул Верн беше увлекателно четиво, но не дотолкова, че младата жена да не поглежда всеки пет минути към стенния часовник в библиотеката, питайки се къде е съпругът ѝ. Стигна до средата на втората глава и се отказа от това занимание. Крачеше нервно напред-назад, неспособна да отвлече вниманието си от тази мисъл. Оказа се, че съпругата на един могъщ и високопоставен лорд не може да прави нищо полезно. Хуан господстваше в кухнята и я пропъждаше оттам винаги когато дръзваше да влезе. Изабел, внушителна жена въпреки

скромния си ръст, владееше останалата част от къщата; Педро царстваше извън нея. Беше прегрешение господарката на къщата да повдигне ведрото с вода или да изтръска перушинената метличка за бърсане на прах. Такова беше мнението на Изабел и тя не закъсня да запознае Маги с него.

Поради тази причина новата господарка на къщата имаше достатъчно време да разсъждава. Какво бе очаквала от Кристофър, питаше се Маги, докато кръстосваше килима в библиотеката. Нима бе помислила, че една-единствена бурна нощ ще промени отношението му към нея? Или бе повярвала, че пламъкът на желанието, който бе видяла в очите му тогава, ще прерасне в топлина към нея? Ако е така, то аз съм тъпа глупачка, каза си тя.

Но Маги не беше и малодушна страхливка, която би се отказала от плана си, защото се е оказал едно предизвикателство за нея. В края на краищата вече беше госпожа Кристофър Талбът, а може би като съпруга на английски лорд имаше и някаква титла. Той беше свързан с нея и тя бе решена да спечели любовта на това глупаво магаре дори ако трябва да се изправи върху главата си и да развява английския флаг с краката си, за да привлече вниманието му. Той не можеше винаги да стои настрана от нея.

Маги започна да се тревожи. Съпругът ѝ все още не се бе прибрал, а минаваше полунощ. Не искаше да разкрие пред Луиза и Питър безпокойството си, затова се оттегли в спалнята, когато часовникът удари десет. Седна до прозореца и се загледа в светлата пътека, която месечината образуваше върху малката река Санта Фе. Луната залезе. Сребристата пътека изчезна заедно с нея. Звуките и шумът от разговора между Питър и Луиза секнаха и двамата се прибраха в стаите си. Измина още един час и Маги се предаде. Надяна дантелената нощничка, която не бе облякла предната вечер. Покатери се на голямото легло и злобно заудря възглавницата с юмруци. Беше убедена, че Кристофър ще се върне вкъщи за спане. Поне в спалнята можеше да намери начин да привлече вниманието му към себе си.

Все още беше будна, когато часовникът удари три. Стъпките на Кристофър край леглото я стреснаха и сърцето ѝ заби лудо в очакване. Той застана като истукан до кревата. След това тя чу шума от събличането му, тихите му стъпки, докато внимателно слагаше дрехите си на закачалката до тоалетната масичка.

Леглото се огъна под тежестта му. Маги на мига усети топлината му. Той беше толкова близо до нея... Леглото беше голямо, но Кристофър имаше широки рамене. Господи, как ѝ се искаше да го докосне!

Защо пък да не го докосна? — запита се тя. — Нали двамата сме женени! Съпрузите се отегчават от съпруги, които лежат като цепеници в кревата и чакат специални покани и увещания.

Маги се извъртя и докосна рамото на Кристофър. Той подскочи, сякаш пръстите ѝ го опариха.

— Кристофър?

— Лека нощ, Маги.

Напрегнатият му глас я обезпокои.

— Зле ли ти е?

— Добре съм. Лека нощ.

Той произнесе думите с категоричност, от която сърцето ѝ се вледени. Явно Кристофър беше отегчен от нея още след първата брачна нощ.

— Лека нощ — каза тя нежно.

След малко той проговори отново:

— След няколко дни заминаваме за едно ранчо на север.

— Защо?

— Защото има много неща, които трябва да науча за управлението на едно ранчо ѝ за скотовъдството. Там има млада жена, която ще се зарадва много на твоята компания. Ти също ще можеш да научиш някои неща от нея.

Маги искаше да научи нещо ято беше как да вдъхне живот на парчето лед в леглото до себе си. Ако наистина възнамеряваше да събуди чувствата на Кристофър Талбът, това беше идеалната възможност.

ОСМА ГЛАВА

Ранчото Рокинг Ар се бе разпростряло в широка, обрасла с храсти долина на разстояние един ден езда на север от Санта Фе. Разгъната едноетажна къща от дърво приютяваше семейство Слейтър — Дерек, Джени и трите им деца, които посрещнаха Кристофър и Маги, подредени като аптекарски шишета пред широката покрита тераса.

Най-малкото момиченце, Марта, беше на три години. Когато я представиха, тя подаде едната си ръчичка — другата беше пъхната в устата ѝ — и се разсмя от акцента на Кристофър. Ред Рой беше на седем. Лактите му бяха изподрани, по лицето му имаше лунички, а гъстите рижави коси направо закриваха очите му. Той също се разсмя, когато Кристофър го поздрави.

— Ти говориш смешно — каза момченцето с детска откровеност.

— Рой! — смъмри го майката.

— Говоря така, защото идвам от чужда страна — обясни му Кристофър.

— О! — Рой не изглеждаше твърде убеден. — Добре тогава.

Четиринадесетгодишният Бък беше почти метър и осемдесет висок. Той обясни със сериозен вид, че името му всъщност е Корнелиус.

След като децата се справиха с представянето, майката ги отпрати да вършат задълженията си, като им напомни да внимават да не се случи нещо с малката Марта.

— Какви прекрасни деца имате! — възкликна Маги, изпълнена с копнеж.

— Те са нашата гордост и нашата радост — каза. Джени я хвана Маги за ръка, сякаш виждаше своя отдавнашна приятелка. — Чудесно е, че дойдохте при нас! На мен рядко ми се удава възможност да ходя на гости у други жени! Понякога тук направо се чудим дали останалият свят все още съществува.

Маги веднага се привърза към тази жена. Тя беше висока и много слаба. Имаше червени коси като на Рой и множество лунички. Всички те разцъфнаха при широката усмивка, с която тя поздрави гостите.

— Много мило от ваша страна, че ни позволявате да ви се натрапим по този начин, госпожо Слейтър — каза Кристофър.

Лъскавите маниери и акцентът на Кристофър предизвикаха още по-широка усмивка върху лицето на Джени.

— Аз съм Джени — поясни тя. — Всички ми казват Джени. Всъщност това е най-респектиращото име, с което се обръщат към мен.

Единствено Маги долови удивлението на Кристофър. Той и Питър ѝ бяха повтаряли до безкрай, че според етикецията никой не бива да бъде наричан на първо име, освен ако не става въпрос за близки приятелства и роднинство. А ето че Джени Слейтър, от която Кристофър съветваше Маги да се поучи, се държеше с тях приятелски и непресторено като кученце, което си търси белята. Маги на мига хареса Джени Слейтър, но тази дама едва ли можеше да я научи на нещата, които съпругът ѝ имаше предвид.

Ако Кристофър беше разочарован от спартанския вид на домакинството на Слейтър, то той изобщо не се издаде. Дървената къща беше просторна и чиста. В нея имаше едно общо помещение, спални, „стая за гости“ на първия етаж и таван, който служеше за спалня на децата. Повечето мебели бяха изработени саморъчно от бор, дъб и кожа. Единственият белег за изисканост беше пианото, което Джени бе донесла от къщата на своята баба в Сейнт Луиз.

Джени им показва с гордост кухнята. Над горящата с дърва печка висеше красив комплект от бакърени тенджери, поръчка по каталог от „Сиърс енд Роубък“, а на откритите лавици бяха подредени обичайните железни скари за печене на месо и тенджери на крачета с дълги дръжки. В средата на стаята имаше голяма, блестяща от чистота борова маса с неподвижни пейки.

За Кристофър, който беше свикнал с прислуга, пухени легла, порцеланови сервизи и меки персийски килими, беше истинско приключение да бъде настанен в стая за гости с размерите на килер, с тясно въжено легло и тоалетна масичка от грубо борово дърво. Калаена кана и леген бяха единствените удобства, но Джени ги увери, че преди да си легнат, ще сложи нощно гърне под леглото им.

Когато домакинята излезе от стаята, Маги се хвърли със смях на леглото.

— Това ми напомня за вкъщи! — Тя видя въпросително вдигнатите вежди на Кристофър и поясни: — Имам предвид моята стая в „Лейди Лак“.

Кристофър огледа стаята.

— Спал съм и на по-лоши места — каза той.

— Така ли?

— Да, наистина. Веднага след като завърших Оксфорд, получих назначение в Кралската армия. Известно време бях в Африка, след това прекарах няколко години в Индия. Спал съм в палатки, на открито, в кал до коляно, в дъжд, а понякога и сред рояк от насекоми, понастървени за кръвта ни, отколкото ние за бандитите, които преследвахме. — Той се усмихна. — Веднъж дори спях в клоните на едно дърво в джунглата.

— Аз също съм спала в дъжд и в кал, дори в сняг един или два пъти. Но не ми се е случвало да спя в клоните на дърво в джунглата — заяви тя.

— Не бих ти го препоръчал. — Кристофър изглеждаше отпуснат за пръв път след бала на Тейбър. Издяланите като с длето черти на лицето му се смекчиха от спомените. Но след миг очите му срещнаха нейните. Стягането на тялото и изражението му беше почти недоловимо, но разликата пролича веднага. Той отново се превърна в учтив джентълмен. Свали сакото си, подвоуми се за нещо и извади малка кутийка от вътрешния джоб.

— Забравих да ти дам това, преди да тръгнем тази сутрин — каза той.

Маги взе кутийката. В нея блестеше най-прекрасната огърлица, която бе виждала в живота си — черен оникс върху сребро.

— Когато се върнем в Санта Фе, ще ти купя рокля за нея. Ще ти трябва нещо по-специално, когато празнуваме връщането на земята ти.

Подаръкът внезапно загуби блясъка си. Кристофър бе мислил за земята, когато бе купувал огърлицата. Той винаги мислеше за земята.

Без да губи време, Дерек Слейтър въведе гостите си в суровия живот на ранчери. Първата сутрин те се събудиха много преди изгрев

от грубо блъскане с желязна тръба по триъгълното клепало, което висеше от покрива на верандата. Кристофър скочи, сякаш бе ухапан от змия, след това изръмжа и отново се отпусна в тясното легло.

— Добро утро! — пропя Маги, предизвиквайки го преднамерено с ведрото си настроение. Той бе прекарал, безсънна нощ, но вината беше само в неговото упорство. С нарочно премерена енергичност, която да контрастира на неговата инертност, Маги скочи от леглото и заподскача по студените дъски на пода. — Няма ли да ставаш? — попита го тя жизнерадостно. — Нали искаше да се учиш на скотовъдство и ранчерство!

— Дай ми само още една минутка — промърмори той.

— Усещам миризма на кафе!

— Ммм...

Маги се напъха в дрехите си и остави Кристофър сам да се измъква от леглото. Джени Слейтър я посрещна в кухнята с чаша димящо кафе. Тя изгледа неодобрително модния костюм на Маги — стегнато елече с дълги ръкави и пола от прекрасен лек вълнен плат.

Маги кимна с глава в знак на съгласие с нея.

— Знам, че е ужасен. Дори не мога сама да се закопчея. — Обърна се с гръб към домакинята. — Би ли ми помогнала?

Джени се зае с копчетата.

— Кристофър настоява да избира всички мои дрехи. Англичаните наистина нямат никаква представа кое е практично и кое не.

— Мислех си, че може би ще пожелаеш да пояздиш с мъжете днес. Всъщност имах предвид да пояздим двете. — Джени закопча последното копче.

— Много ще ми бъде приятно! — Маги беше прекарала няколко години в ранчото на Тони Алварез и не се учуди, че съпругата на Слейтър язди като мъж с каубоите. Самата тя беше вършила мъжка работа при Алварез и на никого не бе направило впечатление, че недораслото още момиченце пренася пълните чували и участва в преброяването на кравите. Така беше до момента, в който Алварез реши, че тя трябва да заеме мястото на жената в неговото легло. — Макар че не съм се качвала на кон, откакто бях на четиринадесет години.

— О, научиш ли се веднъж да яздиш, никога няма да забравиш как става. — Джени преценяваше дрехите на Маги през дима от кафето си. — Но не с тази рокля! Имам дебела памучна риза и пола — панталон, които ще ти дам да облечеш. На мен полата ми стига до средата на прасците. На теб сигурно ще ти бъде до глезените. Отначало се опитах да яздя настрани, когато подкарвах добитъка. Оказа се невъзможно. — Тя се засмя. — Не можех да седя на гърба на коня и да върша някаква сериозна работа. Затова си уших най-разнообразни поли — панталони.

— Какво казва съпругът ти по този въпрос?

В очите на Джени блеснаха искрици.

— Казва, че харесва как ми стоят отзад!

Маги се засмя. Искеше ѝ се и Кристофър да възприеме по този начин съпругата си в пола — панталон, но се съмняваше, че това ще стане.

Слънцето едва се показваше на изток, когато работниците от Рокинг Ар тръгнаха на коне в групи от по двама-трима, за да вършат ежедневната си работа. Кристофър и Маги яздеха с Дерек, Джени, седемгодишния Ред Рой и един едър каубой с начумерено лице.

След като закусиха тиганици и яйца, те се отправиха към обора. Дискретният поглед на Кристофър към Маги, облечена във вълнената пола — панталон на Джени (тя ѝ стоеше отзад почти толкова съблазнително, колкото и на Джени), го накара за пръв път да отвори широко очи тази сутрин. Тъй като домакинята също носеше такава дреха, той не можеше да смърми Маги за непристойното ѝ облекло. Маги отвърна на мигновения му поглед с дяволита усмивка и пирует, който даде възможност на Кристофър да оцени костюма ѝ още по-пълно. Когато тя праметна крак над седлото, за да възседне коня, едната му вежда се изви в мълчаливо неодобрение. Повечето от работниците щяха да се занимават изваждане на животни от блатата. Три двойки щяха да обиколят високите котловини и гористите хълмове, за да проверят за отлъчили се и изпаднали в летаргия животни. В откритите пространства всеки скотовъдец можеше да претендира за някое отлъчило се сукалче и да му сложи своя знак.

— Така може да се загуби много добитък — предупреди ги Дерек. — От тази пролет ще поставим знаци на телетата, но дори след

преброяването на животните ще трябва да внимаваме някое от тях да не изчезне.

Маги слушаше мълчаливо разговора на мъжете, но не мислеше за отлъчилите се телета. Възхищаваше се на начина, по който Кристофър седеше на седлото — сякаш бе роден на кон! Когато тръгваха, той зададе няколко въпроса за предназначението на издигнатите части в задната и предната част на седлото, които говореха за непознаване на пастирското седло.

Яздиха равномерно повече от час, като се изкачваха от покритите с хвойна и храсталаци хълмове на високата пустиня към гористите възвишения на север.

— Удивлявам се как успявате да запазите стоката си в тези диви открити пространства — отбеляза Кристофър. — Нямате нито огради, нито никакви заграждения. Удивително!

Дерек направи гримаса при споменаването на огради.

— Някои ограждат територията си, но като цяло оградите излизат по-скъпи от земята. Засега пашата в откритите пространства е най-доброто. Разбира се, в Оградените долини, където ще бъдете вие, кравите не могат да се изгубят в шубраците или да скитат сами по хълмовете. Ако тръгнете на изток от Пекос, няма да видите нито дърво, нито храстче. Нищо, което да спре погледа ви. Доколкото разбирам, в онзи равен район в продължение на сто мили всичко е едно и също. Не ми е ясно как човек може да различи своята земя от тази на съседа си. Аз предпочитам хълмовете.

— Пасбищата в Ляно Естакадо все още ли са открити? — попита Маги.

— По-голямата част от тях са такива — отвърна Дерек. — Както и тук, малцина са онези, които смеят да ограждат пасбищата си, тъй като това не се приема особено добре. Има опасност оградите им да бъдат разрушени. — Направи пауза и погледна с присвити очи в далечината. — Вижте какво има там!

Маги проследи посоката на ръката му. Успя да различи само две кафяви точки.

— Това са първите клиенти за днес. — Слейтър махна на гостите си да го последват и пришпори коня си в лек галоп.

Двете кафяви точки се оказаха крава с теленце. Тя се бореше да излезе от дълбок кален гьол, образуван от наскоро стопилия се сняг.

Телето стоеше до ръба на гъола и тъжно мучеше.

— Късметлии сте — каза Слейтър, докато развиваше ласото си. — Сега ще видите с очите си как се извлича затънало животно. Когато земята е мокра, както сега, глупавите криви се набутват в калта и затъват. Обикновено не приемат особено вежливо усилията да бъдат извадени оттам, което още веднъж доказва колко малко мозък имат. — Той завъртя два пъти ласото и го метна точно върху рогата на кравата. — Джени, любов моя, защо не вържеш телето, да не вземе от глупост и то да се хвърли след майка си в калта?

Джени разви ласото си и го подаде с усмивка на Маги.

— Нали ми каза, че преди време си хвърляла ласо? Искаш ли да опиташ отново?

— О, да!

Кристофър ги гледаше с невярващи очи, от което на Маги й се прииска по-скоро да върже съпруга си, а не телето.

— Надени го внимателно върху главата на телето — посъветва я Джени. — След това завържи ласото за предницата на седлото.

Маги усмихната се запъти към телето. Усещането за примката в ръката й беше познато. То й напомни за ранчото, в което бе прекарала четири години от живота си. Маги завъртя примката над главата си, прицели се внимателно и я метна. Ласото се задържа върху едното ухо на телето. То въртна глава и примката падна на шията му.

— Това беше добре! — възкликна Ред Рой.

— Свърши добра работа — съгласи се Слейтър.

На Маги й се стори, че фермерът й намигна. Лицето на съпруга й беше удивено, точно както се бе надявала. Тя си позволи малка доволна усмивчица.

— Издърпайте телето от ръба на локвата! — нареди Слейтър. — Рой, върви да помагаш!

Малкият Рой без особено усилие хвърли ласото си върху главата на телето и двамата с Маги затеглиха непослушното животно далеч от опасността, а Слейтър започна битката си с майката. Кравата мучеше и въртеше рога, докато добре обученият кон на Слейтър постепенно опъваше въжето. Вместо да излезе от гъола, тя затъна по-надълбоко.

— Кърли, хвърли още едно ласо на кравата. Ще се наложи да я теглим двамата. Наистина е затънала дълбоко.

— Какво ще направите, ако не успеете да я извадите? — попита го Кристофър.

— Ще я застрелям — заяви Слейтър невъзмутимо. — Няма смисъл да я оставя да умира бавно и да се мъчи. Но тази ще я извадим по един или друг начин.

Когато двата коня започнаха да я теглят, кравата се задърпа още по-ожесточено. Но когато коремът ѝ излезе от лепкавата кал, силите я напуснаха. Тя се прекатури и легна на едната си страна.

Слейтър изруга с преценяващ поглед.

— Тя се предаде и реши да мре! Кристофър, влезте в гьола и застанете зад гърба ѝ. Бутайте я отзад, а ние ще я теглим. Това може да помогне.

Маги сподави смеха си. Кристофър вдигна вежди.

— Това да не би да е отмъщение за онези четирийсет долара, които спечелих от вас на покер?

Слейтър се усмихна.

Маги очакваше Кристофър да си намери някакво учтиво извинение. Един истински английски лорд не можеше да се вре в калта, за да бута задницата напред. За нейна изненада, той слезе от коня и се отправи към мръсния гьол.

Усмивката на Слейтър стана още по-широка.

— Извийте ѝ опашката един-два пъти! Това ще направи впечатление на старата кранта.

Кристофър направи, каквото му нареди Слейтър, и кравата измуча и се изправи.

— А сега я бутнете хубавичко. — Слейтър се смееше с глас, докато двамата с Кърли пришпорваха конете си, за да я теглят. Въжетата се опънаха. — Бутайте! — подкани той Кристофър.

Кристофър буташе. Кравата мучеше и въртеше рогата си. Опашката ѝ пляскаше напред-назад, разкрасявайки лицето и раменете му с кал и всякакви други мръсотии.

— Господи! — Маги прехапа устни, за да не се разсмее.

— Той се справя страхотно! — каза Рой с убедителната преценка на седемгодишно дете.

Кравата бавно се измъкваше от гьола, като двата коня едва не откъснаха главата ѝ от тялото с ласата, а Кристофър буташе с рамо

задницата ѝ. Когато кравата най-после излезе, той сграбчи опашката ѝ и тя го извлече от калта.

— Не е зле като за новак — заяви Слейтър с усмивка, докато двамата е Кърли прибираха ласата си от рогата на кравата.

— Пуснете телето!

Маги слезе от коня, за да махне ласото си от главата на телето. Когато приключи, тя видя как Рой само с едно бързо движение на китката си освободи своето ласо.

— Не е зле, хлапе! — пошегува се тя.

Рой се засмя.

— Маги, внимавай!

При вика на Кристофър тя се обърна назад. Кравата се носеше срещу нея с приведена глава и насочени напред рога. Маги се затича към коня си.

Кристофър се хвърли след преследващата я крава, хвана калната опашка — единственото нещо, което можеше да докопа от нея — и я дръпна назад, като заби пети в земята.

Като по някакво чудо животното се спъна и падна настрана. Кристофър прелетя във въздуха и се приземи по задник на около три метра разстояние. Кравата се изправи отново, но ласата на Кърли и на Дерек се увиха около рогата ѝ и я укротиха.

Слейтър се разсмя с глас.

— Мили боже, каква история ще стане от това!

Маги притича до Кристофър, който простена на земята. Тя коленичи до него и започна да го опипва, за да види дали няма нещо счупено.

— Зле ли ти е? — попита тя.

Той изръмжа и затвори очи в отчаяние. От главата до краката беше покрит с кал, кравешки лайна и треволяци. От крайчето на лявата му вежда се стичаше струйка кръв, примесена с мръсотия.

— О, Кристофър! Зле ли си ранен? Кажи ми нещо!

Слейтър не изглеждаше чак толкова разтревожен.

— Още не мога да повярвам, че спряхте кравата, като я хванахте за опашката! Никога не съм виждал такова нещо!

Маги се разнежи. Кристофър се бе опитал да я спаси. Може, би все пак не му беше толкова безразлична... — Ти добре ли си? — дрезгаво попита той.

— О, да, добре съм! — Изведнъж се притесни, тъй като усети, че очите му я поглъщат жадно изпод маската от нечистотии. — Благодаря ти, че ме спаси от кравата!

Кристофър премести погледа си от нея върху лицата наоколо. Слейтър, Кърли, Джени и Ред Рой го бяха наобиколили и му се присмиваха.

— Аз нападнах кравата! — В гласа му прозвуча изненада. — Аз нападнах кравата за опашката!

За удивление на Маги, Кристофър се разсмя с глас. Слейтър му подаде ръка, за да се изправи. Кристофър му намигна, поклати глава и погледна към разярената крава, която беше озаптена от двата добре обучени пастирски коня. Макар и без ездачи, те държаха въжетата така опънати, че кравата не можеше да направи нищо.

Слейтър се подсмихна.

— Както вече ви казах, глупавите крави са направо неблагодарни, когато им подадеш ръка за помощ.

— Или ги буташ отзад. Мисля, че това беше достатъчно за вашите четиридесет долара! — Кристофър направи гримаса и изплю кал от устата си.

— Е, никога не бих направил нарочно нещо толкова гадно и подло.

— Ако вярвам на думите ви, сигурно ще ви се намери някое шишенце змийска отрова, която да ми продадете — отвърна приятелски Кристофър.

Слейтър свали кърпата от врата си и я подаде на Кристофър.

— Знаете ли, господин Талбът, вие не сте и наполовина така изнежен, както изглеждате на пръв поглед...

Кристофър гледаше Маги изпод леко вдигнатите си вежди, докато бършеше с кърпата калта от лицето си. Очите му се смееха. Сърцето ѝ направо ликуваше.

Останалата част от седмицата беше по-малко болезнена. Кристофър яздеше всеки ден със Слейтър и с работници от ранчото. Вечер се връщаше уморен и мръсен. Периодът на отелване не беше приключил и в допълнение към обичайните задачи цялата територия трябваше да се претърсва за нуждаещи се от помощ крави с новородени теленца. Долините бяха кални и трудно проходими от топящия се сняг, горите бяха влажни и студени. Кравите и бичетата

бяха раздразнителни, бикове — направо опасни. Каубоите бяха непрекъснато заети да изваждат затънали животни, да гонят хищници, да се борят с храсталаците и с постоянно дебнещите крадци на добитък.

Кристофър яздеше наравно с тях и не се оплакваше. Всъщност на Маги й се струваше, че работата го поглъща. Кой би помислил, че лордът, свикнал да бъде обслужван от отлични камериери, с готовност ще се облече във взети назаем прости панталони и памучна риза и ще подринва на мръсния, вонящ, зъл и раздразнителен добитък? Маги започваше да си мисли, че Кристофър Талбът има някои страни, които не бе забелязала, преди да дойдат в ранчото.

Понякога Маги и Джени излизаха заедно с мъжете. Друг път оставаха вкъщи и се занимаваха с домакинската работа. Освен че умееше да хвърля ласо и да язди наравно с най-добрите каубои, Джени смяташе по-добре от когото и да било в ранчото и водеше счетоводните книги. Беше отлична готвачка, макар една германка на име Гертруд да й помагаше в кухнята и за останалата домакинска работа. Джени приготвяше голяма част от ястията за двете хранения, които се поднасяха всеки ден — закуска и вечеря в средата на следобед — на семейството и работниците. Домакинските й способности, както и каубойските й умения, бяха изключителни, но тя не беше толкова ентусиазирана по отношение на шиенето, биенето на масло, приготвянето на консерви и чистенето. Гертруд с желание се грижеше за дрехите, спалното бельо, хавлиите и завивките на семейството, както и за всичко онова, което фермерските съпруги правеха сами, гледайки от каталозите на „Сиърс енд Роубък“.

— Моята Джени е най-ценният работник в ранчото — каза веднъж на вечеря Слейтър. — Ако не беше тя, никога нямаше да знам дали печелим пари, или губим, нито какви хранителни запаси да поръчам да ни докарат. Сигурно щеше да ми се наложи да наема за тази цел още някой, когото да храня и обличам. Имам някои приятели в града, които се отнасят към жената като към нежно цвете, което клюмва, щом бъде докоснато от истинския живот. Но те не живеят в ранчо. Моята Джени е по-умна от много мъже, че и по-силна от някои. — Очите му се присвиха в усмивка, обветрена от работата на открито. — Но не от мен, разбира се!

Джени удостои съпруга си с широка предизвикателна усмивка.

— Това все още не е доказано — заяви тя.

Кристофър се подсмихна.

— Госпожо Слейтър, вие сте изключителна жена! Моята майка счита себе си за стожер на силата, но ако разбере какво се очаква от вас, тя направо ще припадне. Боя се, че англичанките са по-деликатни от вас, американките.

— Може би е така, защото от тях се очаква да бъдат такива — отвърна Джени малко грубо. — Мъжете и жените, общо взето, се развиват според образа, който е предвиден за тях.

— Може би имате право — заяви Кристофър и се усмихна.

Маги забеляза, че той не изглежда много убеден. Неочаквано изпита любопитство да се запознае с някое от тези деликатни английски „цветя“, които според съпруга ѝ бяха върхът на женското съвършенство. Не беше срещала жена с прословутите качества, за които Кристофър и Питър постоянно ѝ говореха, че било желателно да овладее слабост, деликатност, приветливост и чувствителност. Може би сега, когато Кристофър е далеч от подобни английски „кукли“, вкусът му ще стане по-добър и ще види, че съвсем не съм толкова лоша партия, размишляваше тя.

От своя страна, Кристофър беше учуден, че престоят в ранчо Рокинг Ар му харесва толкова много. Семейство Слейтър бяха очарователни. Майка му би ги нарекла обикновени, а модните кръгове в Лондон не биха се надпреварвали да се запознаят с тях. Но Кристофър ги харесваше, колкото и неочаквано да бе това за самия него. Те бяха честни, работливи, умни и изобретателни хора, които притежаваха удивителен дух и сила. Децата спечелиха изцяло сърцето му. Бък, който всеки ден излизаше на кон заедно с работниците и на четиринадесет години се трудеше като истински мъж; палавникът Ред Рой с лудориите си; Марта, която щапукаше след него сякаш той бе някакво чудо, току-що открито от нея самата. Първата вечер ѝ разказа една приказка, с която бавачката на семейство Талбът бе приспивала него и брат му Джеймс като деца, и оттогава момиченцето му се възхищаваше.

С всеки изминат ден бракът му с Магдалена ставаше по-сложен от онова, което бе имал предвид, когато се бе договорил с нея. Нощем почти не спеше, държан буден от мисълта, че тя лежи до него. Под благородния предлог, че иска да остави повече място на съпругата си,

най-накрая започна да спи на пода, което беше много по-неудобно, но все пак поне по-малко разстройващо.

В края на седмицата Кристофър обяви, че двамата със съпругата му се връщат в Санта Фе. Той не се изненада от разочарованието, изписано на лицето на Маги.

— Скоро ще имаш възможност да живееш в твоето собствено ранчо — каза ѝ той нежно. — И може би ще успееш да убедиш госпожа Слейтър и децата да те посетят там.

Лицето на Маги разцъфна на мига.

— Ще дойдете ли? — попита тя Джени.

— В никакъв случай няма да пропуснем тази възможност! — отвърна тя с усмивка. — Никога не съм ходила в онзи район. Чувала съм да разправят, че там от единия край на хоризонта до другия можело да се види на разстояние сто мили. Искан ми се да го проверя!

— Тъй като това е последният ви ден тук — каза Дерек, — защо не се разходим с конете до източните ливади? Това е най-прекрасното местенце на няколко мили разстояние оттук, а освен това Кърли ми каза преди два-три дни, че няколко юници се скитали в горите нататък, но той не успял да ги открие. Искан да видя сам как стоят нещата. Ще си вземем храна и ще отидем с няколко каубои.

На три часа езда от ранчото, източните ливади наистина се оказаха едно от най-прекрасните кътчета, които Кристофър бе виждал. Ливадите с буйни пролетни треви се редуваха зигзагообразно с гъсти тъмнозелени борови гори.

— Някой разчиствал ли е специално ливадите за пасбища? — попита Кристофър.

— Не — отвърна Слейтър. — В тези ливади просто не растат дървета, макар че ги има в изобилие между тях. Никой не може да обясни това явление, поне доколкото на мен ми е известно. Мексиканците наричат ливадите *señagas* — голямата пасбищна земя. Бедата е, че кравите излизат от тях и обичат да скитат из горите, а там всичко може да им се случи, особено когато са с теленца. Сега нека се разделим на групи, за да претърсим околността. Кристофър, вие се справяте доста добре с ласото. Защо не отидете с Маги до височинката отсреща? Ние с Джени ще се заемем с горичката от другата страна на потока. Бък, ти вземи Ред и тръгнете нагоре по потока. Ще се срещнем отново тук, да речем, след един час.

Групата се разпръсна и Кристофър и Маги се отправиха към покритата е дървета височина, която започваше постепенно от потока. Кристофър вдишваше аромата на новопоникналите треви и силното ухание на боровите дървета. Не само Маги съжаляваше, че си тръгват на следващия ден.

Докато язدهа през дърветата, Маги сякаш поде мислите му.

— Предполагам, утре ще трябва да си тръгнем?

— Трябва да проверим докъде са стигнали нещата с твоя иск за земята. Освен това не мислиш ли, че Луиза вече се е затъжила за теб? Тя е съвсем сама вкъщи и има за компания само слугите и Питър.

Маги се усмихна дяволито.

— Не мисля, че ѝ е неприятно да се усамотява с Питър. Не вярвам да има нещо против да останем тук поне още една седмица.

Преди Кристофър да успее да проумее думите на Маги, неприятна миризма привлече вниманието му. На десетина метра от тях мухи жужаха над малка купчинка мърша в кафяво и бяло. Кристофър се приближи до нея с коня си. Животното изпръхтя и се изправи на задните си крака. Конят на Маги подуши с разширени ноздри миризмата, довееана от вятъра, и понечи да се върне назад.

— Конете не искат да се приближат към мършата. — Кристофър слезе от коня, подаде юздите на Маги и се приближи към купчинката, като разпъждаше налитащите го мухи. — Това е теленце. Било е съвсем малко. Мъртво е. Изглежда, някакво животно го е ръфало. — Той се отдръпна и се огледа. — Питам се къде ли е отишла майка му?

— Трябва да се опитаме да я намерим!

Конят на Кристофър внезапно подскочи уплашено, изтръгна юздите си от ръцете на Маги и побягна в галоп.

— Какво? — Маги се зае да успокоява коня си и не видя кошмарния звяр, който се бе приближил през гъсталака и вече се бе изправил на задните си крака за скок. Но Кристофър го зърна. И застина от ужас.

— Маги, махни се отгук! Освободи поводите на коня!

При ужасения вик на Маги мечката обърна масивната си глава към нея и изрева.

— Не! — Кристофър изрева не по-малко страховито от мечката. — Тръгвай, Маги!

Пушката, която му бе дал Дерек, беше в калъф, прикрепен към седлото на коня — в този миг поне на една миля разстояние от Кристофър. Маги не носеше оръжие. Двамата бяха с голи ръце срещу мечката.

— Качи се зад мен на седлото! — Маги пищеше и се опитваше да задържи коня.

Макар че беше новак в Запада, Кристофър знаеше, че мечката може да победи и най-силния кон. С двама души на гърба, за него щеше да бъде още по-трудно да спечели битката.

— Върви, по дяволите! Направи това, което ти казвам!

— Не!

Времето летеше. Мечката подгони Кристофър. Той се затича към най-близкото дърво, макар че според него мечката навярно можеше да се изкатери по стъблото дори по-бързо от него. Един излязъл на повърхността корен се заплете в крака му. Земята се надигна срещу него, за да го посрещне; главата му се удари в нещо твърдо, пред очите му се появиха звезди и той усети отвратителния дъх на мечката върху лицето си. Времето сякаш се разтегли и му даде възможност да изпита съжаление, че никога повече няма да види Маги Монтоя, нито да я докосне или да я люби. След това настъпи милостива тъмнина.

Кръвта на Маги се вледени, когато видя как огромната гризли се насочва към Кристофър. Съпругът ѝ нямаше никакъв шанс срещу чудовището, което можеше да убие с един удар на лапата си бик в разцвета на силите му. И тя никога нямаше да опознае мъжа, който се бе оженил за нея. Щеше да стане вдовица, преди да е била истински женена, и топлината, грижата и любовната нежност, които бе успяла да зърне само за миг, щяха да изчезнат завинаги.

Причерня ѝ пред очите. Главата ѝ се завъртя от гняв. Скочи на земята и остави подплашения кон да избяга. Грабна един камък и го запрати към гризлото.

— Пусни го, гадна мечко!

Гризлото завъртя към Маги огромната си глава.

— Махай се! Разкарай се оттам!

Мечката раззина паст с остри зъби и изрева. Маги взе първото попаднало ѝ чепато дърво и го насочи срещу мечката в изблик на ярост. Гризлото изръмжа учудено.

— Махни се от него, гадна дърта кранто!

Мечката махна към дървото с лапа и отстъпи назад. Маги държеше тоягата насочена като копие срещу животното, а със свободната си ръка го подгони:

— Върви си! Хайде!

С едно последно възмутено изсумтяване и с поглед, който ясно издаваше, че според нея нападателката ѝ е откачена, мечката се отдалечи тромаво. Маги се обърна, за да види Кристофър. Той лежеше безжизнен. Гърдите му бяха целите в кръв, кръв се стичаше също по врата и лицето му.

— Господи! — Силите напуснаха Маги. Тя се свлече на земята и зариде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Теодор Харли бръсна една пращинка от палтото си и продължи да крачи нервно из стаята.

— Колко дълго ще трябва да чакам? — попита той дребничкия човечец, който седеше на също така малко бюро в прекалено малката чакалня.

— Не бих могъл да кажа, господине. — Мъжът дори не вдигна поглед от документа, който четеше. — Трябваше да поискате писмено среща. Губернаторът е зает човек.

— И аз съм зает, дявол да го вземе!

Служителят го измери с надменен поглед. Харли се прокашля и се опита да запази самообладание.

— Аз съм важен човек в Ню Мексико. Губернаторът ще иска да ме види.

— Както вече ви казах, той има среща.

— Кога ще излезе от срещата?

— Трудно е да се каже.

Харли продължаваше да кипи вътрешно.

— Защо не седнете, господин Харли? — Секретарят отново забодя поглед в книгата. — Губернаторът може би ще се забави.

След около час и половина губернаторът Шелдън влезе в приемната.

— Мак Нийли, дайте ми папката на... — Той спря, защото видя Харли. Негово превъзходителство се намръщи, след което се усмихна с престорена учтивост: — Здравейте, господин Харли. Мен ли чакате?

— Той няма назначена среща — поясни Мак Нийли злобно.

— Това не е добре. Кога е следващият ми приемен час?

— Утре.

— Утре ли? — извика Харли. — Губернатор Шелдън, трябва да говоря с вас за това писмо! Знам, че сте много зает човек, но това е изключително важно!

— Но аз тъкмо отивам на среща. Сигурен ли сте, че разговорът не може да изчака до утре?

— Ще ви отнеме само минутка от времето, господине. Уверявам ви!

Губернаторът въздъхна.

— Добре. Заповядайте.

Харли стрелна Мак Нийли с отровен поглед и последва губернатора в кабинета му.

— Предполагам, че писмото, което държите в ръката си, е от кабинета на главния инспектор — каза губернаторът.

— В такъв случай вие знаете за какво става въпрос!

— Разбира се, че знам. Нали съм губернатор. — Шелдън се отпусна тежко на стола зад огромното бюро от полиран орех. От дясната му страна беше флагът на Съединените щати, а от лявата — този на територия Ню Мексико. Библиотеката зад него бе отрупана с трактати върху законите, описания на Американския запад, публикуваните дневници на кампаниите срещу индианците, както и няколко тома американска поезия. Великолепен червен килим облагородяваше дървения под, а тежки завеси в същия тон преграждаха лъчите на яркото слънце. Това беше един впечатляващ кабинет, макар че се намираше във вековна сграда, която приличаше по-скоро на занемарена казарма. — Седнете, Харли. Кажете ми какво мога да направя за вас.

— Можете да ми кажете какво става. Някой иска някакво проклето мексиканско дарение на земя, в което влиза и моето ранчо!

Губернаторът въздъхна, а Харли закри нервно напред-назад пред бюрото му.

— Искът на фамилия Монтоя за възвръщане на правата и над земята е постъпил отдавна, Харли. По дяволите, няма ли да седнете, човече?

Харли седна.

— Никой не му обръщаше внимание. Монтоя никога не са се занимавали с тази земя, дори когато е била испанска и мексиканска. Но сега се появи една Монтоя; която си иска онова, което ѝ принадлежи.

— Жена? О, господи!

— Искът ѝ е законен.

— Законен ли? — Харли изсумтя. — Вие знаете така добре, както и аз, че всеки мексиканец в Ню Мексико и Аризона си фантазира, че може да заграби земя под претекст, че прапрадядо му бил получил дарение отнякъде или от някого. Стотици от тези искове се оказват фалшиви. А вие ми разправяте, че някаква мексиканка...

— Всъщност тя е от Денвър.

— Както значение има откъде е? Вие не можете просто ей така да дадете повече от сто хиляди — той провери отново цифрата в писмото, — не, цели петстотин хиляди акра от най-добрата земя за пасбища в Запада на някаква си жена, която се появява най-неочаквано.

Губернаторът погледна новия си часовник.

— Информираха ме, че искът на тази дама е напълно законен и според договорите ни с Мексико всяка законно дадена поземлена собственост по време на испанското и мексиканското управление трябва да се уважава от правителството на Съединените щати.

Харли имаше усещането, че говори на стена. Защо правителството не назначава по-умни губернатори?

— В писмото се казва, че въпросът все още не е решен.

— Решението бе взето преди няколко дни, както изглежда, преди вие да получите писмото. Навярно ще трябва да се преместите, господин Харли.

Харли забеляза лека доволна усмивчица върху лицето на губернатора и едва не излезе от кожата си.

— Всички да вървят по дяволите! Гражданите на Съединените щати нямат ли права?

— Предполагам, че бихте могли да се обърнете към правителството за компенсация.

Харли се хвана с две ръце за главата. Трябваше да обмисли всичко. Сигурно имаше начин да разреши проблема. Винаги имаше такъв начин. Не възнамеряваше да се прехранва отново като професионален комарджия; беше свикнал твърде много с разкоша.

— Според вас какво иска тази жена?

— Предполагам, иска земите на семейството си.

— Една жена не може да ръководи такова голямо ранчо. Как пък не! Никой не би могъл да го управлява! Колко мислите, че ще вземе за онази част, която аз обработвам?

— За това ще трябва да говорите със съпруга й.

— Съпруга й?!

— Наследницата на Монтоя се омъжи за един англичанин — истински лорд — преди няколко дни. Сега са на посещение у Дерек Слейтър на север. Всъщност очаквах да се върнат преди два дни, но, изглежда, са продължили престоя си там. Когато се върнат, те несъмнено ще пожелаят нещата да се придвижат и да влязат във владение на земята. Господинът, изглежда, гори от нетърпение да се превърне в американски ранчero.

Някакъв англичанин! Харли имаше лошо предчувствие за това съвпадение.

— Как е името на англичанина?

— Кристофър Талбът.

Харли се опита да си спомни името на мухльо, от когото беше спечелил земята. Името Талбът му се стори познато.

— Оженил се е за момичето заради земята й, така ли?

Губернаторът отново погледна джобния си часовник.

— Не бих могъл да знам това. — Изправи се и приглади гънките на палтото си. — Талбът е достатъчно порядъчен мъж, както и умен, ако не се лъжа, макар че е чужденец. Не бих желал да имам разпавии с него.

— Ако е умен, ще вземе една прилична цена за земята и ще си отиде в Англия. Тук не е място за глупаци. Ще бъдете ли така добър да ми уредите среща с господин Талбът, когато се завърне в Санта Фе? Мисля, че ще бъде от полза за щата собствеността над такава голяма земя да остане в ръцете на американец, а не на чужденец.

Шелдън въздъхна нетърпеливо.

— Ще видя какво мога да направя. — Губернаторът очевидно отпращаше Харли, без да се церемони.

— Благодаря ви, че ме приехте така бързо, губернатор Шелдън. Високо ценя вашата помощ. — Харли се усмихна раболепно. Не биваше да настройва губернатора срещу себе си. Въпросът не бе решен в никакъв случай. Като стар комарджия Харли знаеше, че загубване на една ръка карти не означава, че цялата игра е загубена.

Маги седеше в люлеещия се стол, оставен от Джени в стаята за гости. Замислено почукваше с нокът по плика в скута си, а очите ѝ наблюдаваха мъжа, който спеше във въженото легло.

През изминалите няколко дни Кристофър само спеше. Спеше като мъртъв. Понякога поставяше ръка пред лицето му, за да се увери, че диша. Беше истинско чудо, че и двамата оживяха след онова приключение. Нейният ангел хранител отново се бе намесил навреме.

Маги все още усещаше вкуса на ужаса и гнева, който я бе подтикнал да се нахвърли като безумна срещу мечката, и огромното си слисване, когато животното се оттегли. Щом мечката си отиде, Маги се свлече върху безчувственото тяло на Кристофър и изпадна в истеричен рев — докато изведнъж забеляза, че той все още диша: Спусна се неистово да разглежда раните му. Той беше издран от лявото рамо до ребрата, върху горната част на дясната му ръка имаше следи от мечешките зъби, а над главата му се бе появила кървава цицина от удара в скалата. Тя откъсна ивици плат от полата си и превърза раните му, след това сгъна вълнения си жакет и го постави под главата му като възглавница. Коленичила на мократа земя край Кристофър, Маги му обещаваха всичко, само да оживее: щеше да бъде най-добрата съпруга в света; щеше да бъде всичко, което той би пожелал у една жена...

Дерек Слейтър ги бе открил след по-малко от половин час. Водеше, конете им след себе си. След като прегледа набързо импровизираните превръзки на Маги, първоначалната уплаха върху лицето му изчезна. Той внимателно огледа дърветата наоколо.

— Какво стана с мечката?

Маги не попита Дерек как е узнал, че раните са причинени от мечка.

— Прогоних я — успя да каже тя през сълзи.

— Какво си направила?!

— Ами прогоних я. Ядосах се много и я прогоних.

— Мога да си представя... Господи, жено! Дано никога не се ядосаш на мен по този начин! — подкачи я Слейтър. — Мечката ще се срамува до края на живота си, че такова дребосъче като теб я е лишило от чудесния обяд.

Без да се церемони повече, Дерек хвърли Кристофър на гърба на коня и го пренесе в къщата, където Джени заши раните му. В продължение на три дни болният ту изпадаше в безсъзнание, ту

идваше на себе си. Щом разбра, че съпругът ѝ няма да умре, нито да остане недъгав, Маги откри, че ситуацията ѝ е приятна. Угаждаше му, хранеше го, миеше го, четеше му от книгата на Жул Верн, Която бе донесъл със себе си, и от каталозите „Сиърс Роубък“ на Джени, а веднъж дори му пя, за да го приспи.

Но радостта на Маги от тази ситуация си отиде, щом тя откри писмото, което сега лежеше на скута ѝ. Докато търсеше чиста риза за своя пациент, тя бе попаднала на някои писма, които нейният съпруг бе прибрал при ризите и бельото си. Всичките бяха от Лондон. Върху едно от тях стоеше восъчният печат на херцогиня Торингтън; другото беше от някакъв мъж на име Джон Питни; третото — от един адвокат. Но писмото, което бе привлякло погледа ѝ и тя бе дръзнала да прочете, беше от някоя си Амелия Хоторн.

Амелия Хоторн явно беше добра приятелка на Кристофър Талбът. При това много добра, фрази като „Скъпи мой Кристофър“ ясно показваха това. Амелия тъгуваше по „прекрасните мигове“, които бяха прекарали заедно. Тревожеше се за благосъстоянието му в тази „дивашка страна“ и се надяваше той да завърши мисията си и да се завърне — да се завърне в сладките прегръдки на Амелия без съмнение, помисли си Маги язвително. Представи си как би могла да изглежда прекрасната Амелия — руси коси, порцелановосини очи, бледа кожа, устнички като розови пъпки, закръглени женски форми, накичени с коприна, дантели и панделки. Дали Кристофър обичаше тази жена? Дали тя го обичаше?

Маги продължаваше да потропва с пръст по писмото, докато се вглеждаше в спящия си съпруг. Джени бе казала, че той ще се изправи на крака след няколко дни и ако раните му не загнойт, което до този момент не се бе случило, той ще има само белези, с които да се хвали. Маги раздразнено сбърчи чело. Нямахше нищо против да добави още няколко белега към тях. Дали пликът в ръката на Маги бе студен, или ръката ѝ се бе вледенила при мисълта за безспорно прекрасната, мила, слаба, добре възпитана и тъпа дама, която бе написала писмото? Тя ли е причината, поради която той се държи тъй хладно с нея, откакто се ожениха? Може би му беше прекалено тежко да пожертва Амелия?

Маги се изкушаваше да покаже на Кристофър писмото, но реши, че това не би помогнало много. Ако той изпитваше тайни чувства към английската девойка, кавгата щеше само да влоши положението. Тя

направи гримаса на съжаление, отиде тихо до шкафа от суров бор и сложи писмото при останалата кореспонденция под сгънатите ризи.

— Маги...

Тя се обърна и видя намръщеното лице на Кристофър, който току-що се бе събудил. Гласът му беше дрезгав от дългото мълчание.

— Какво търсиш там?

— Нищо. — Бързо затвори чекмеджето. — Аз... оправям ти ризите.

— Какъв ден е днес? — попита той раздражено.

— Ами днес сме... вторник. — Отиде при леглото и нагласи възглавниците му. — Не, не се опитвай да ставаш, Кристофър. Джени каза, че трябва да лежиш и да почиваш.

Цветът на лицето му е по-добър, отбеляза Маги, когато той неохотно се отпусна на възглавниците.

— Трябва да се връщаме в Санта Фе.

— Точно така. Веднага ще кажа на Дерек да докара колата.

Кристофър се усмихна на саркастичния й тон.

— Не сега, след два или три дни. Във всички случаи скоро. Може би трябва да пиша на Питър и да му обясня защо се забавихме.

— Аз ще му пиша. След като Питър изгуби толкова много време, за да ме научи да пиша, мога да направя нещо полезно с тези умения.

— Пиши му, че ще се върнем до една седмица.

— Няма да си тръгнем, докато Джени не каже, че можеш да пътуваш. Не би желал да развалиш бродерията, която тя направи по теб, нали така?

Маги отиде до леглото и постави ръка на челото му.

— Нямаш треска. Това е добре.

Преди тя да успее да отдръпне ръката си, Кристофър сграбчи китката й твърде силно за човек, който едва успява да помръдне пръста си.

— Седни, Маги.

Тя погледна към люлеещия се стол, който беше на метър и половина от нея.

— Ще трябва да пуснеш ръката ми — каза тя.

— Не на стола... Седни на леглото.

Тя седна, като внимаваше да не причини болка на израненото му тяло.

— Мисля, че не съм ти благодарил както трябва за това, че спаси живота ми.

— Няма нищо...

— Защо не бях на себе си, за да видя как ругаеш мечката! Ако човек не те познава, изобщо няма да повярва на тази история.

— Ами ти и Питър сте ми казвали, че когато се разсърдя, езикът ми става убийствен. Доколкото разбирам, той не се е харесал и на мечката.

— А доколкото аз разбирам, би трябвало да съм доволен, че си била ядосана.

— Бъди доволен, че проклетата мечка не беше много изгладняла. — Разбра какво е казала и направи гримаса. — Извинявам се.

Кристофър се засмя.

— Маги, ти наистина си изключителна, жена. — Пръстите му обхванаха цялата ѝ ръка. — Искам да знаеш, че много добре съзнавам какво ти дължа за изключителната смелост, с която спаси живота ми. Заклевам ти се, че никога няма да съжаляваш за това, че ми довери своите дела и земята си. Доколкото това е по моите сили, нищо няма да ти липсва.

Тя се усмихна.

— Всъщност ти не знаеш какво искам аз, нали така?

— Кажи ми какво е! Ако е по възможностите ми, то ще е твое.

Той навярно щеше да ѝ се изсмее, ако Маги му кажеше, че желае сърцето му.

— Когато разбере какво искам, ще ти кажа.

Кристофър продължаваше да държи ръката ѝ, сякаш изобщо не желаете да я пусне.

— Ще отида в кухнята и ще ти донеса нещо за ядене.

Когато Кристофър и Маги се завърнаха в Санта Фе, там ги очакваше съобщение от кабинета на главния инспектор. Магдалена Талбът, по баща Монтоя, се утвърждаваше като наследница на мексиканско поземлено дарение, възлизащо на петстотин хиляди акра, в източната част на територия Ню Мексико. Имаше и известие за Кристофър от губернатора, който го питаше дали е съгласен да се срещне с Теодор Харли.

На сутринта след среднощното им пристигане вкъщи Кристофър седеше с Маги, Питър и Луиза на масата. Той смачка в ръка бележката от губернатора, и се усмихна.

Маги го изгледа многозначително.

— Приличаш на котка, която току-що е глътнала цяло канарче. Възстановена ли е най-послед безценната ви семейна чест?

Кристофър изпитваше зловещо задоволство.

— Който е казал, че отмъщението е сладко нещо, е бил божествено прав. — Взе ръката на Маги и поднесе пръстите ѝ към устните си.

Маги се изчерви и се дръпна назад.

— За отмъщението се казват и други неща, съпруге!

— А именно? — подкачи я Кристофър.

— „Отмъщението е мое“, каза Господ.

Едната му вежда подскочи въпросително нагоре.

— Библията ли цитираш, Маги?

Тя повдигна рамене.

— След като прочетох „Осемдесет дни около света“, в дома на Слейтър не открих нищо друго за четене, освен каталога на „Сиърс енд Роубък“ и Библията.

— Отмъщението може да е на Господ, но Бог помага на онези, които си помагат сами — възрази Кристофър.

— Библията ли го казва?

— Майка ми го казва — призна Кристофър. — Но не го е измислила тя.

— Щом не е казано в Библията, откъде знаеш, че е така наистина?

— Майка ми е винаги права — каза Кристофър.

— Наистина е така — съгласи се Питър с кисело лице.

Маги, която не разбра за какво става въпрос, намръщено погледна двамата мъже.

Кристофър изпрати писмо до губернатора още същата сутрин и получи отговор следобед. На вечеря съобщи, че ще се срещне с Теодор Харли същата вечер.

— Смятате ли, че трябва да отидете там във вашето състояние? — попита го Луиза.

— Чувствам се добре. Може все още да се движа като старец, но не смятам, че ще се изискват кой знае какви усилия да поседя в салона на губернатора.

— Виждате ли, драга моя Луиза? — каза Питър. — Не само вие, американците, притежавате издръжливост. Кристофър вече се е справил с мечка гризли и само седмица след това ще уреди сметките си с един долен, подъл и лъжлив комарджия.

Кристофър се развесели от образния жаргон на Питър.

— Питър, мисля, че остана твърде дълго в Американския запад. Трябва да те върнем в цивилизования Лондон.

— Да ти кажа истината, момчето ми, тук започва да ми харесва. Много е колоритно.

— Определено беше колоритно, когато гризлото реши да изяде Маги и мен за обяд.

— Като заговорихме за гризли — каза Питър, — какво очакваш от разговора с господин Харли?

— Предполагам, че ще ми предложи някаква сделка.

— Сделка ли? — попита Маги. — За какво ще се пазари? Земята е моя, нали така?

— Така е наистина. Но ако американските комарджии приличат по нещо на англичаните, очаквам, че ще се опита да блъфира. Ще се радвам да склуча с него сделката, която е направил със Стивън, но се боя, че да поканиш един човек да се застреля не е спортменско.

— Той може би има някое асо, скрито в ръкава — предположи Маги, като сбърчи чело.

— За да се спаси, ще му трябва нещо повече от, асо.

— Ще разберем какво е то тази вечер.

Кристофър усети надвиснала беда във въздуха.

— Аз ще разбера какво е то, Маги. Аз отивам на срещата. Ти оставаш тук.

Маги примига от изненада.

— Какво искаш да кажеш с това, че аз оставам тук? Вие ще говорите за моята земя!

— А аз съм твой съпруг. Мое задължение и право е да управлявам земята ти както сметна за необходимо.

— Я, стига глупости! Това не може да бъде! — Потърси с поглед подкрепата на Луиза.

— Той е прав, Магдалена. Съпругът е отговорен за всяка собственост на жена си.

— Но това е смешно!

— За жената има по-подходящи занимания от скучните разговори и деловата работа каза Кристофър.

— Като какви например?

Кристофър отвори уста, за да изрецитира стандартните думи за отглеждането на деца и създаването на спокоен и приятен дом, но преди да ги изрече, се сети колко безсмислено биха прозвучали те. Той определено нямаше никакво намерение да създаде с Маги деца, а тъй като все още не се бяха установили да живеят на едно място, нямаше и какво да нарече свой дом.

— Жените нямат място на делови срещи, Маги.

— Не чух причината — каза тя с подигравателна усмивчица.

— Това не е прието.

— Земята е моя — напомни му тя.

— А аз съм твоят съпруг.

Тя изсумтя презрително.

— Ти оставаш тук — заяви той категорично.

— А, така ли било?

Кристофър не обърна внимание на ироничната ѝ усмивка. Тя не каза нищо повече и дори не се намръщи. Когато приключиха вечерята, Маги се извини и се качи горе. Луиза я изгледа подозрително.

Един час по-късно Кристофър си сложи палтото и шапката и се пригответи да тръгва за губернаторската резиденция.

Педро чакаше, с каретата пред къщата:

— Сигурен ли си, че не желаеш да дойдеш с мен, Питър? Ти се труди толкова дълго, за да се стигне до тази вечер.

— А ти ми плати много добре за този труд — каза Питър с усмивка. — Не, ще ти доставя удоволствието сам да наблюдаваш как господин Харли връща онова, което е придобил по нечестен начин. Единственото ми желание е Стивън да можеше да се завърне заедно със земята.

Кристофър усети познатата болка от загубата на брат си.

— Ако можех да разменя проклетата земи срещу живота на Стивън, бих го направил.

— Готови ли сме за тръгване?

Мъжете вдигнаха глави и видяха как Маги слиза по стълбите. Облечена в тъмносиня рокля с дълги ръкави и висока яка, с предизвикателно килната напред шапка и наметало в ръка, тя изглеждаше досущ като изтънчена дама.

— Маги! — Кристофър се опитваше да звучи застрашително. — Мисля, че вече обсъдихме този въпрос.

Тя не изглеждаше впечатлена.

— Дискусията не ме удовлетвори.

— Но мен ме удовлетвори!

— Това е моята земя и аз ще дойда с теб, за да чуя как господин Харли я връща.

— За съпругата не е подходящо да присъства на такива срещи.

— Неподходящо ли? Ти наистина употребяваш тази дума твърде често, Кристофър — подкачи го тя.

Кристофър я изгледа кръвнишки. Питър се усмихна й поклати глава.

— Е, момчето ми, доколкото имам бегла представа за упоритостта на твоята съпруга, не виждам какво би могло да я накара да остане тук, освен ако я заключиш в килера или я завържеш за стола.

— Добре — съгласи се с нежелание Кристофър. — Можеш да дойдеш.

— Благодаря ти.

— Но няма да говориш нищо.

— Не бих и помислила да те притеснявам.

Икономът въведе Кристофър и Маги в салона. Губернаторът Шелдън дойде при тях и ги поздрави сърдечно. Дори да беше изненадан и шокиран от присъствието на Маги, беше достатъчно дипломатичен, за да не го покаже.

— Маги, скъпа моя! — голямата му ръка грабна нейната. — Чух за смелата ви постъпка при река Рокинг. Когато новината се разнесе из града, ще се превърнете в истинска героиня. А вие, Кристофър, изглеждате непокътнат. Мисля, че бихме могли да ви направим почетен американски гражданин, след като се справихте с гризлито. Малцина биха могли да се похвалят с такова нещо.

— Бих предпочел мечката да си беше вървяла по пътя, господине.

— Ако знаеше колко темпераментна е съпругата ви, мечката нямаше изобщо да се приближи — заяви Шелдън със смях.

Това беше самата истина, каза си Кристофър. Мечката бе постъпила разумно в края на краищата.

— Моля седнете и се разположете удобно — Шелдън посочи плюшеното викторианско канапе. — Господин Харли ще дойде всеки момент, сигурен съм в това. Марта ще ни донесе кафе, освен ако вие не желаете чай, драга моя.

— Ще прием кафе.

— Много съм доволен, че вашето дело бе разгледано толкова бързо от главния инспектор. Някои дела се проточват с години, както знаете. Хубаво е, че една такава добра и стара испанска фамилия все още пази корените си в Мексико. Именно испанското и мексиканското наследство правят тази територия уникална, не съм ли прав?

Преди губернаторът да се впусне в речи, Кристофър успя да смени темата.

— Вие разговаряхте ли с господин Харли?

— Ами... да. Дойде при мен, когато вие се намирахте при реката Рокинг. Тогава ме помоли да уредя тази среща. Човекът е разстроен, защото трябва да напусне онази земя, но всъщност не е вложил кои знае колко много пари, за да я купи. — Погледна многозначително към Кристофър.

— Ваше Превъзходителство, вие знаете историята. Казал съм ви открито какви са мотивите ми.

С крайчеца на окото си Кристофър забеляза как Маги сбърчи чело. Какво я беше подразнило?

— Не бих казал, че някой ще съжалява, ако Харли се махне. Той е по-добър комарджия, отколкото ранчero, а земята, която е спечелил от брат ви има определено влияние за територията. Считаю, че вие ще управлявате това владение по-добре. За щастие той е единственият, който живее в границите на дарението. Няма да е необходимо да се преместват други хора.

Марта влезе с поднос с кафе и сладки.

— Току-що пристигна един човек на кон, господине. Може би е господинът, когото очаквате.

— Можеш да го доведеш тук, Марта.

Кристофър се изправи, когато Теодор Харли влезе в стаята. Мъжът не изглеждаше точно така, както бе очаквал, но и той самият не беше съвсем сигурен какво точно бе очаквал. Висок, слаб, с прошарени коси и приятно лице, Харли беше облечен в консервативен, добре ушит кафяв костюм и кожени ботуши с високи токове, каквито носеха повечето каубои.

— Лорд Кристофър Талбът, позволете ми да ви представя господин Теодор Харли. Господин Харли, тази дама е Магдалена Монтоя Талбът, съпругата на лорд Кристофър.

— Лорд Талбът. Госпожо Талбът.

— Можете да се обръщате към нас с господин и госпожа Талбът — поправи грешката му Кристофър.

— Значи тази прекрасна дама е последната от фамилия Монтоя. Човек не може да изпитва омраза, ако трябва да загуби земя за сметка на такова очарователно създание.

Кристофър не хареса откритото възхищение, с което Харли изгледа Маги. В отговор тя му се усмихна с целия чар на светска дама.

Кристофър седна отново.

— Губернаторът Шелдън ми каза, че вие сте го помолили за тази среща, господин Харли. Предполагам, известно ви е, че дарението на Монтоя беше потвърдено и в момента главният инспектор пише акта за земята.

Харли не можеше да свали поглед от Маги. Кристофър сложи собственически ръка върху талията ѝ. Маги го изгледа учудено.

— Информиран съм по въпроса. — Харли седна и се усмихна непринудено на Маги. — Това е твърде много земя за такава малка дама.

— Малката дама разполага с хора, които да управляват земята ѝ разумно вместо нея.

— Разбирам — каза Харли. — Вие, Талбът, сте човек, който пристъпва направо към въпроса. Това ми харесва. Самият аз не обичам да съм в неведение. Затова помолих губернатора да уреди тази среща. Имам предложение за вас.

— Слушам ви.

— Кабинетът на главния инспектор ми съобщи, че легитимността на дарението Монтоя няма да бъде оспорена от правителството на Съединените щати. Петстотин хиляди акра е

огромна площ. Сега аз използвам за пасбища по-малко от сто хиляди акра и ранчото ми е едно от най-големите на територията. Готов съм да ви направя добро предложение за тези сто хиляди акра. Без тях ще ви останат четиристотин хиляди акра, което е предостатъчно за един ранчери, камо ли за англичанин, който не познава добитъка и земята... — Той остави очевидното недоизказано.

— Дарението Максвел е над един милион акра — обади се Маги с добре премерен и уверен глас.

Двамата мъже я изгледаха изненадано.

— Готов съм да ви предложи петдесет хиляди долара.

— Това е далеч по-малко, отколкото струва земята — заяви Маги.

Респектът на Кристофър към деловата съобразителност на съпругата му достигна връхната си точка. Въпреки това той я предупреди с поглед да запази забележките за себе си.

— Страхувам се, че земята не се продава, господин Харли. Нито една частица от нея. Щом актът бъде готов, ние бихме желали да влезем във владение. Естествено ще ви дадем разумен период от време, за да напуснете.

Гневното изражение се задържа върху лицето на Харли за миг и чертите му отново се отпуснаха.

— Мога ли да приема, че нежеланието ви да продавате земята има нещо общо със случая с брат ви Стивън?

Лицето на Кристофър помръкна.

— Определено има.

— Ясно е, че сте тук, за да... изравните резултата?

— Ние от фамилия Талбът не смятаме, че загубата на такава ценна земя на хазартната маса е сделка, с която можем да се примирим.

— В измама ли ме обвинявате?

Помещението изведнъж стана тясно.

— Едва ли бих могъл да ви обвиня в измама, щом не съм присъствал на играта. Не мога да ви обвиня и в това, че сте помогнали на брат ми да се напие. Но аз искам да си взема обратно земята на брат ми. Моята земя.

Харли изглеждаше доста замислен. Погледна Маги, след това отново Кристофър.

— Чух, че Стивън се е застрелял. Нямах представа, че загубата ще му се отрази толкова тежко. В Америка, когато човек играе с такъв

залог, обикновено е подготвен за последствията.

— При положение че е трезвен и разсъждава. — Очите на Кристофър се впиха в Харли с цялата горчивина, натрупана в сърцето му.

В стаята беше тихо. Губернаторът изглеждаше неспокоен, Маги всеки миг щеше да захапе долната си устна. Харли най-последно въздъхна.

— Е, разбирам, че загубих тази игра. Но съм бил комарджия през целия си живот и съм се научил да приемам злото с добрите му страни. Господин Талбът, искрено се надявам да не вярвате, че аз съм измамил брат ви или съм допринесъл за неговата загуба — и смъртта му — по някакъв неетичен начин. Това, че човек изкарва прехраната си на игралната маса, не означава, че не се подчинява на законите или е безчестен.

Кристофър мълчеше.

— За да ви покажа, че нямам лоши чувства, защо вие и съпругата ви не дойдете в Ранчо дел Рио — между другото това с името, което брат ви е дал на мястото. На сина ми и на мен ще е необходимо малко време, за да уредим подробностите по заминаването ни и докато сме все още там; ще можем да ви покажем хубавите и лошите страни на онова, което искате да навлечете на главата си. — Той се усмихна. — Може пък да промените решението си.

Кристофър беше предпазлив. Видя съмнението върху лицето на Маги. Но колкото по-скоро вземеше земята, толкова по-скоро щеше да се прибере у дома. Нямаше съмнение, че Харли е твърд и изобретателен мошеник, но Кристофър предполагаше, че той не е човек, от когото можеше да очаква пряка заплаха. Навярно през цялото време щеше да го убеждава да му продаде стоте хиляди акра, които разработваше. Това можеше да се окаже приятно забавление.

— Идеята изглежда разумна — съгласи се Кристофър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ранчо дел Рио на река Пекос нямаше нищо общо с онова, което Маги си бе представляла за него. Речната долина бе засенчена от памукови насаждения и заобиколена от високи каменисти скали със заравнени била, покритие избуяла хвойна. На изток от реката теренът преминаваше в плоска равнина, която от време на време се пресичаше от някое дърво или високо варовиково плато със стръмни скатове. Растителността включваше кактуси, зелена трева и котешка лапа, както и тучна пасищна трева, което правеше тази земя рай за добитъка. Дивите цветя добавяха колорит, а ютените растения тъкмо навличаха пролетните си одежди. Дълги и крехки стебла — стигащи понякога до два метра — се устремяваха към небето със заострените листа. Всяко стебло завършваше с ярък цвят. Мое Райли, работникът от ранчото, който посрещна Маги и Кристофър на гарата в Санта Роса, поясни, че с настъпването на лятото цветовете увяхвали. Дългите ютени стебла изсъхвали и се превръщали в самотно стърчащи „колове“, откъдето идвало названието „Оградените равнини“ или Ляно Естакадо. На някои места ютените колове били толкова нагъсто, че не, можело да се премине с кон между тях.

Самото ранчо се намирало на малко възвишение с изглед към река Пекос, мътна от пролетните води, прииждащи от далечните планини. Просторната едноетажна къща беше построена от камък и хоросан. Покривът беше с тухли от глина и се надвесваше над стените, за да даде подслон на каменна тераса, която опасваше три от тях. Стопанските постройки и откритите обори бяха също от камък.

Вътрешността на къщата нямаше нищо общо с външния вид на ранчото. Камъкът и глинените керемиди правеха къщата да изглежда като част от пейзажа, но вътрешността ѝ можеше да се съревновава с най-изисканите викториански домове. Мебелите бяха внесени от източните страни и от Европа — дивани, канапенца, столове с високи облегалки и отоманки, маси с богата дърворезба. Изящна мраморна рамка обграждаше камината в салона. Лъснатите дъбови подове бяха

покрити със скъпи ориенталски килими. Прекрасна дъбова маса и бюфет със стъклени витринки господстваха в трапезарията. В библиотеката всичко беше от черешово дърво — бюрото, полиците за книги и дори рамката камината.

Всичко в къщата блестеше — от шишетата на газените лампи до намазаните с восък и лъснати подове. Нито едно петънце не нарушаваше съвършената чистота. Три камериерки, облечени в колосани униформи, се грижеха за вида на къщата. В персонала влизаха още готвач и помощник-готвач, кухненска помощница и строга на вид икономка с посребрени коси.

Стаята за гости, в която икономката заведе Кристофър и Маги, беше безукорно чиста. Огромното меко легло с месингови табли бе покрито с ленени чаршафи и пухен юрган. Прекрасна порцеланова кана и леген бяха поставени върху тоалетна масичка от дъбово дърво. Гардероб с вградено огледало стоеше до стената в съседство до висок скрин с резбовани крака.

— Надявам се, че това ви задоволява — каза икономката студено.

— Чудесна е — заяви Кристофър.

— Господин Талбът, вашата стая е следващата по коридора. Тъй като спалните са твърде малки, господин Харли реши, че ще се чувствате по-удобно, ако сте настанени самостоятелно.

— Колко разумно! — каза Маги с огорчение. Беше забелязала облекчението, което се появи за миг върху лицето на Кристофър.

— Господин Харли и синът му са по работа във форт Съмнър — съобщи икономката, — но ще бъдат с вас на вечеря. Вечерята се сервира в седем часа. Господин Талбът, вашата стая е от дясната страна на коридора.

— Пълна противоположност на Рокинг Ар — отбеляза Кристофър, когато икономката излезе.

— За пръв път виждам такова нещо — каза Маги. — То е... всъщност направо е смешно. — Тя се изсмя. — Представи си само как се прибираш тук, след като цял ден си се блъскал в ранчото, дрехите ти са в прахоляк и пот, а ботушите ти са покритие кал, но ти сядаш на кадифеното канапенце и очакваш да ти сервират вечерята в порцелан и кристал.

Кристофър се усмихна.

— Както изглежда, господин Харли е предоставил прахоляка и потта на наемните си работници.

— Човек не може да управлява ранчо само като седи в салона и се възхищава на хубавите си мебели!

— Повечето притежатели на земя в Англия и Европа правят точно това и се справят успешно от стотици години. — Но Ранчо дел Рио се намираше в неразработен район. Кристофър се питаеше дали бе възможно ранчото да се ръководи от Англия — мисъл, която не му бе минавала през ум до този момент.

— Радвам се, че Луиза ще пристигне тук след няколко седмици — каза Маги. — Когато семейство Харли си отиде, къщата трябва да се превърне в прилично място за живеене. Защото сега изглежда като... като...

— Почти като малка извънградска къща в Англия.

Маги направи гримаса.

— Така ли изглеждат къщите в Англия?

— Те са определено с по-богата украса — обясни Кристофър.

Маги сбърчи нос.

— Кой ще иска да живее с всички тези труфила и джунджурии!
— възкликна тя.

За разлика от повечето ферми на Запад, в Ранчо дел Рио се сервираха обичайните три хранения на ден, поне що се отнася до семейство Харли и обслужващия персонал в къщата. Вечерята беше точно в седем и Маги предполагаше, че тук всички се преобличат като в изисканите домове на висшите класи в Денвър. Оказа се, че е права. Теодор Харли и неговият син Тод ги посрещнаха в трапезарията в бели ленени ризи, жилетки с копринени предници, добре ушити сака и официални панталони. Маги беше доволна, че си бе взела една вечерна рокля от винена коприна, която подчертаваше червените отблясъци в косите ѝ и нейната бяла като слонова кост кожа: А що се отнася до Кристофър — е, никой не може да надмине един английски лорд, когато се отнася до външния вид, реши Маги. Сакото стоеше като излято на широките му рамене. Бялата ленена риза контрастираше на тъмната му кожа ѝ косите му. Ръбовете на панталона му бяха безупречни, сякаш изобщо не са били в пътна чанта. Маги беше много горда, че той е неин съпруг.

— Извинете ни, че не бяхме тук, за да ви посрещнем — каза Теодор, когато всички седнаха на масата и слугите сервираха супата от патица. — Вие навярно разбирате, че при сегашните обстоятелства се налага да привърша някои работи, преди да си отида. Госпожо Талбът, господин Талбът, да ви представя моя син Тод.

Тод седна с Маги от едната страна на голямата маса за хранене, Теодор и Кристофър се разположиха срещу тях. Тод отправи към Маги очарователна усмивка.

— Не мога да кажа, че загубата на ранчото ме радва, но вашата прелест намалява болката от тежката ситуация.

Маги усети как Кристофър леко се стегна и очите ѝ заблестяха.

— О, благодаря ви, господин Харли. Мога ли да ви наричам Тод? Малко е объркващо да се обръщам към вас и към баща вие „господин Харли“.

— Наричайте ме Тод, моля. Всъщност — той се засмя приветливо — можете да ме повикате, с каквото име желаете и аз веднага ще дотичам, красива госпожо.

— О, вие ме ласкаете! — Маги срещна с невинна усмивка мрачния поглед на Кристофър. На съпруга ѝ нямаше да му навреди, ако види, че други мъже я намират за привлекателна, каза си тя.

След патешката супа поднесоха печено говеждо с картофи, моркови и лук. Храната беше отлична, но това не подобри настроението на Кристофър. Той разговаряше с Теодор със сдържана учтивост, но на лицето му бе изписана гранитна твърдост, каквато Маги не бе виждала никога преди това. Тя предположи, че е мрачен, защото седи на една маса с човека, измамил брат му. Всеки американец, в чиито вени тече истинска кръв, в подобна ситуация отдавна би разбил носа на Харли, дори би му теглил куршума. Англичаните бяха много цивилизовани, що се отнася до отмъщението. Маги не разбираше тези неща, но усещаше, че галантното отношение на Тод към нея правеше Кристофър още по-мрачен. Тя се наслаждаваше на всеки миг от неговата ревност и приветливо продължаваше да разговаря с красивия и забавен Тод, докато съпругът ѝ кипеше от яд от другата страна на масата. Тод беше дяволски привлекателен със своите сини очи, къдрави кафяви коси и класически приятни черти на лицето. Вниманието и възхищението му към Маги бяха балсам за наранената ѝ гордост. Тази вечер ѝ харесваше повече от

всичко, което се бе случило последните няколко седмици! Всъщност... не съвсем всичко, призна тя пред себе си.

— Как ти се сториха? — Теодор Харли се настани на кожения стол зад бюрото в библиотеката. Беше късна нощ и гостите им се — бяха оттеглили за сън в отделните си спални. Теодор се държеше като собственик, който няма никакво намерение да се изнася от ранчото.

— Тя не е онова, което си представях — колебливо отвърна Тод. — Нито пък той.

Теодор се подсмихна.

— Малката Монтоя е добро парче, не намираш ли?

— И умна, бих добавил.

— А съпругът ѝ е наивник и глупак по отношение на договора също като брат си. Стивън Талбът беше направо без мозък. Тъпият англичанин си мисли, че може да дойде тук просто ей така и да са вземе земята поради някаква неясна клауза в някакъв договор, за който никой пет пари не дава.

— Кажи това на закона — каза Тод с въздишка.

Теодор изсумтя презрително.

— Законът няма нищо общо с това. Страната винаги е била управлявана от мъже, които имат достатъчно ум, за да постигат целите си. Така спечелих тази земя и така смятам да я задържа.

— И какво смяташ да правиш? Ще видиш сметката и на двамата и ще се надяваш, че губернаторът няма да ти направи нищо?

— Не ми говори саркастично, момче!

— Какво ще направиш тогава?

— Намислил съм няколко възможности. Единственото, което ти трябва да правиш, е да продължиш да предразполагаш жената. Тя, изглежда, те хареса.

— Предполагам, че искаш да я съблазня под носа на съпруга ѝ?

— И защо пък не? Време е и ти да бъдеш с нещо полезен за ранчото.

Тод се дръпна уплашено.

— Ще помисля по въпроса — отговори.

Какво толкова ще му мислиш? Момичето е истинската притежателка на поземленото дарение. Англичанинът има отношение

само дотолкова, доколкото е женен за нея?

Без да гледа баща си в очите, Тод стана от стола.

— Аз си лягам — каза той.

— И да сънуваш прекрасната Магдалена, чу ли? За да те улесня, им дадох отделни спални.

Тод излезе и затвори вратата на библиотеката, за да не чува гласа на баща си. Прекрасната Магдалена... Тя наистина беше прекрасна. Прелестна, интелигентна, духовита. Кожата я беше гладка като слонова кост, а устните — изкусително чувствени.

Не можеше да си представи как един студен англичанин успява да задоволи жена с гореща испанска кръв. Може би баща му имаше право. За тях щеше да е по-добре, ако Магдалена Монтоя решише, че е по-разумно да бъде омъжена за Тод Харли, а не за Кристофър Талбът.

Кристофър мрачно се взираше навън през прозореца в спалнята си. Маги спеше в стаята си. Той също би трябвало да спи. Беше се опитал, но гневът му го държеше буден. Дяволска жена! Нима не знаеше, че омъжените жени не правят мили очи на непознати мъже? Че омъжените жени не флиртуват, не се смеят на тъпите им шеги и не въздишат, когато те им разказват отегчителни истории? Държането ѝ към Тод Харли беше скандално.

Кристофър се отдръпна от прозореца, отиде до другия край на стаята и се върна обратно, след това отново впери поглед в тъмнината, която отговаряше на настроението му.

Поведението на малката развратница беше направо непоносимо и той възнамеряваше да ѝ го каже, преди да си легне. Ако прекъснеше приятните ѝ сънища за Тод Харли, толкова по-добре!

Вратата беше затворена и в стаята на Маги цареше тъмнина. Кристофър не си направи труда да почука. Тя беше негова жена в крайна сметка и той имаше право да влиза в стаята ѝ. Отначало бе доволен, че Харли ѝ е дал отделни стаи, защото няколко дни щеше да си отдъхне от безкрайните нощи на изкушение. Но в мига, в който влезе в стаята на Маги, разбра една от причините — освен раздразнението, поради която не можеше да заспи: липсваше му нейното ухание.

Той стъпи накриво в тъмнината и се стовари върху кревата. Маги се събуди уплашено и извика. Той притисна устата ѝ с ръка.

— Това съм аз, твоят съпруг. — Заплашително натърти върху последната дума.

Зъбите на Маги се забиха в дланта му.

— Ох! Какво, по дя...

— О! Това си бил ти...

— Разбира се, че съм аз! Нали ти казах! — Кристофър запали газената лампа. — Ето! Доволна ли си сега? — Маги примига сънливо.

— Извинявай. Там, откъдето идвам, ако някой мъж се вмъкне в леглото ти посред нощ, първо гледаш да се защитиш от него, а едва след това викаш. — Тръсна буйните коси от лицето си. — Какво правиш тук впрочем?

Кристофър просто не можеше да откъсне поглед от нея.

Копчетата върху предницата на нощницата ѝ бяха разкопчани. Смачканата дреха висеше на едното ѝ рамо и показваше горната част на дръзката ѝ гърда. Устните ѝ бяха топли от съня.

— Аз... — Сети се за гнева си и за онова, което му се бе сторило изключително важно само преди няколко минути. — Не бях никак доволен от държането ти на масата тази вечер.

Тя се усмихна мило, сякаш изобщо не знаеше за какво става въпрос.

Кристофър усети, че гневът му се засилва.

— Какво си мислеше, че правиш тази вечер?

— Държах се приятелски.

— Държа се като кръчмарско момиче! Омъжените жени не флиртуват с мъже, които не са техни съпрузи. Те не пърхат с мигли и не се хият на тъпите шеги на натрапниците ѝ, дявол да го вземе, не се държат така, сякаш биха тръгнали с всеки, който ги повика с пръст.

— Хъм, хъм... А пък казваше, че аз съм говорела вулгарно...

— Стига глупости, Маги!

— Аз просто се държах приятелски. Това, че Теодор Харли е подлец, не означава, че синът му също е такъв.

— Въпросът не е в това! Ти се държа като курва!

Очите на Маги светнаха като слънчев лъч върху острие на нож.

— Ти единствен на този свят знаеш, че никога не съм била курва.

— Тогава защо се държиш като такава?

— Мисля, че кръвта ти не е достатъчно гореща, за да знаеш как се държи една курва! Държах се приятелски. Хората от Запада имат

навик да се държат приятелски едни с други. Ние сме топли, жизнени и ценим добрата компания — за разлика от някои студени чужденци, чиито имена бих могла да назова!

— Какво искаш да кажеш с това?

Тя се измъкна от леглото и се изпъчи пред него.

— Искам да кажа, че ако за съпругите се предполага, че трябва да се държат по определен начин, сигурно има и някои основни правила, които се отнасят до мъжете.

За беда на Кристофър, тя бе застанала точно пред лампата. Светлината преминаваше през тънката нощница и очертаваше с меко сияние извивките на тялото ѝ.

— Например — продължи тя — добрият съпруг не се отнася към съпругата си така, сякаш тя има шарка. Освен това не я zlepоставя пред половината граждани на Санта Фе, като обявява, че тя не струва за него повече от едно парче земя в Ню Мексико. Добрият съпруг се преструва поне пред хората, че изпитва някакви чувства към съпругата си, дори да няма такива. Чувала съм при това, че повечето мъже нямат нищо против да прегърнат едно момиче, дори то да не е толкова изтънчено, колкото изисканите дами, които те предпочитат.

— Аз се опитвам да се владея и да се държа цивилизовано!

— Глупости! Ти изобщо имаш ли чувства?

— Аз не съм студенокръвен! Цивилизованите мъже не жертват разума заради животинската си похот. Опитвам се да не бъда егоист и да се грижа за твоето бъдеще!

— Не си бил егоист? Бил си загрижен? Така ли мислиш за себе си? Господи! Изобщо не те разбирам! Вие, англичаните, не сте човешки същества.

— Значи мислиш, че във вените ми не тече достатъчно гореща кръв? — попита той заплашително. — Мислиш си, че съм от камък, така ли? Или от лед?

Маги се ококори от изненада.

— Не се прави на толкова учудена, съпруго! Мисля, че ти искаше да се държа като съпруг!

Удивлението на Маги бързо се стопи в усмивка на изкусително предизвикателство; Той се опита да си представи дали една добре възпитана дама би му отправила чрез усмивка такава примитивна покана и установи, че точно сега не желае никакви възпитани дами.

Желаеше Маги. Ръцете му я обгърнаха. Тя направо се разтопи в прегръдката му. Свлякоха се заедно на леглото. На мига нейните силни крака се увиха около него.

— О, Кристофър, аз обичам...

Устните му се впиха в нейните, заглушавайки думите ѝ. Студеният разум се натрапи в страстта му и го охлади дотолкова, че да разбере смисъла им. Той не желаше декларации за любов. Не искаше копринената паяжина, която тя щеше да изплете, ако ѝ позволише да го направи.

Внимателно и болезнено Кристофър се отдели от нея. Разтърси глава, сякаш току-що се бе събудил от някакъв сън, и слезе от леглото.

— Кристофър? — В гласа на Маги имаше открита болка. Той не искаше да я нарани, но, за бога, не желаше и да я обича.

— Маги! — Името ѝ прозвуча като дрезгав шепот. — Ти не разбираш...

Тя се сви като наранено цвете.

— Прав си. Не разбирам...

Кристофър се боеше да срещне погледа ѝ.

— Маги — продължи той, — това между нас е сделка, а не брак.

— Ти ме помоли да се омъжа за теб ѝ аз казах да. Причините нямат значение.

Сълзи ли имаше в гласа ѝ? Проклятие! Защо Маги не беше пресметливото, закоравяло кръчмарско момиче, както му се беше сторило отначало? Ако беше така, положението щеше да е много по-лесно и за двамата.

— Заклехме се в църква, че ще бъдем съпрузи — напомни му тя. — Ти не си ме наел, за да играя нечия роля. Не си купил услугите ми срещу някакъв документ. Ти се ожени за мен! Това би трябвало да означава нещо...

— Да, означава, че съм отговорен за твоето благосъстояние. Възнамерявам да изпълнявам тази своя отговорност. Маги, аз не съм лудо влюбен хлапак и ти не си момиче, което мечтае за любов. Бъди практична! Недей да се бориш срещу мен по този начин!

— Не знаех, че ти и аз водим битка — каза тя хапливо.

Той въздъхна и се обърна към нея. Страните ѝ бяха мокри.

Кристофър се направи, че не забелязва това.

— Ти си изключителна жена, Маги. Не съм срещал друга като теб! Много съм доволен от теб и много съм ти задължен. Затова не искам да те наранявам.

Нейното мълчание беше обвинение.

— Обещавам ти, че един ден ще те освободя напълно, за да живееш така, както ти харесва, и ти ще имаш всичко, за да бъдеш щастлива. Моля те да ме изтърпиш още малко!

— Наистина не разбирам англичаните — прошепна тя, когато той тръгна към вратата.

Кристофър затвори вратата зад гърба си и се облегна върху нея. Чувстваше се така, сякаш току-що бе напуснал бойното поле. Битките, в които бе водил своя конен полк, бяха по-лесни от току-що приключилата. Знаеше много добре, че няма да може да заспи, но се запъти към леглото си.

Маги се изплези, щом вратата се затвори зад гърба на съпруга ѝ. Тази вечер бе научила много неща. Сърцето на Кристофър, ако изобщо имаше такова, може би принадлежеше на свършената госпожица Амелия Хоторн, но като мъж той желаше Маги.

Тя нямаше да се предаде. Маги Монтоя не беше малодушна и не се оставяше лесно да бъде победена.

На следващото утро, докато Теодор и Тод развеждаха новите собственици из околностите на Ранчо дел Рио, Маги се почувства изпълнена с жизненост. Радваше се на утринната песен на птиците, на свежия хладен въздух, на ясното небе, на топлата миризма на конете. Но най-много я радваха тъмните кръгове под очите на Кристофър. Той изглеждаше така, сякаш не бе мигнал през цялата нощ. Това беше добър знак.

Маги яздеше малка дореста кобилка с плавен ход и благ нрав. Когато Тод ѝ помогна да се качи на нея — почти избутвайки с лакти Кристофър, за да го изпревари, той изрази възхищението си от костюма ѝ за езда. Маги и Луиза бяха ушили пет поли — панталона от здрав плат по модела на Джени Слейтър.

— Колко разумно! — възкликна Тод. — При това ви стои много добре!

Кристофър стрелна двамата с мрачен поглед, но Тод с нищо не показва, че го е забелязал. Маги само се усмихна на съпруга си по начин, който смяташе, че подобава на дама.

Теодор Харли и синът му показваха учудваща липса на враждебност във връзка със загубата на земята. С гордостта на собственици те показаха на семейство Талбът една вятърна мелница, която се намираше на около час езда от къщата и главните постройките.

— Тук наоколо има много вятърни мелници — обясни по-възрастният Харли. — Те са най-високите ориентир на мили разстояние.

— Вие ли сте ги построили? — попита Кристофър.

— Всъщност построил ги е вашият брат.

Маги не беше учудена от отговора. Теодор Харли ѝ приличаше на паразит. Той живееше от земята, без да прави каквито и да било подобрения по нея.

Самият Тод отвори дума за липсата на ентусиазъм у баща му по отношение на ранчото, докато яздеше коляно до коляно с Маги. Младият Харли беше решил да бъде плътно до нея по време на утринната езда.

— Баща ми е градско чедо — сподели той. — Обича да пие хубави вина, да носи модни дрехи, а прислугата да му се кланя. Не му е приятно да си цапа ръцете.

— А вие? — попита го Маги.

— Аз ли? Аз съм влюбен в ранчото! По цял ден яздя с работниците. Ако имах пари и власт, бих го превърнал в най-модерното печелившо ранчо. Сега то не струва нищо и едва успява да поддържа охолния начин на живот на баща ми. — Страстният му поглед се спря върху Маги и тя за пръв път се почувства леко неспокойна.

Към средата на предобеда ездачите забелязаха малка глутница койоти в тревите на един хвърлей разстояние. Тод се упражни да стреля по жива цел, но не успя да удари нито едно от животните. Той се изчерви от срам и Маги се помъчи да прикрие усмивката си над неуспеха му. Тя беше на страната на койотите.

— Тези пакостници се уцелват най-трудно! Вижте само какви дяволчета са! Направиха кръг и се връщат, за да ми дадат още една възможност. Човек ще си помисли, че са разумни същества. — Бавна усмивка пропълзя на устните му. — Господин Талбът, защо и вие не опитате късмета си?

— Не виждам причина да го направя — каза Кристофър. — Сериозна заплаха ли са за стадата?

— Не. Но са добра цел за упражнение по стрелба.

— Бих предпочел да се упражнявам по цели, които не кървят, когато бъдат улучени.

Тод изсумтя презрително.

— Не трябва да сте толкова гнуслив, ако искате да оцелеете в тази страна — предупреди го той. — Тук човек оцелява благодарение на своята находчивост и оръжието в ръката си.

— Аз пък се чудех защо всички тук се перчат с пистолети на кръста. Това било доказателство за тяхната мъжественост, така ли? В Англия не изпитваме необходимост да показваме мъжествеността си така открито.

Маги едва не се изсмя на объркването, изписано на лицето на Тод. Младият Харли подозираше, че му е нанесена обида, но не беше разбрал смисъла ѝ.

Следобед групата беше застигната от сиви облаци, които бяха изчаквали цяла сутрин върху източния хоризонт: Заваля дъжд. Кравите вирнаха опашките си срещу посоката на вятъра и се наредиха в групи. Маги се зарадва, когато стигнаха двора на ранчото и едно мексиканско момче притича от обора, за да вземе конете им.

— Не успяхте да видите и малка част от ранчото — обясняваше Тод, докато вървяха към къщата. — А вашата земя се разпростира много по-далеч от района, в който пасем добитъка си. Вашето поземлено дарение може да съперничи по размери само на „Джингъл Боб“ на Чансъм според мен. Чувал съм, че то се простира от река Пекос чак до планините на запад. Надявам се, че съпругът ви ще отдаде заслуженото на това място, когато поеме управлението му.

Едва когато се отпусна удобно в месинговата вана в стаята си, Маги разбра, че през целия ден не бе казала почти нито дума на съпруга си. Бе позволила на Тод да ангажира вниманието ѝ.

Но въпреки това през цялото време бе следила разговорите между Кристофър и Теодор Харли. Те водеха преговори за цената, която по право би трябвало да се плати на сегашните собственици за подобренията на територията и за добитъка, който, разбира се, не се включваше в дарението. Харли искаше прекалено голяма сума, особено като се имаше предвид, че подобренията са били направени

главно от брата на Кристофър и добитъкът също е бил негов. Кристофър бе успял да накара комарджията да слезе на една по-разумна цена и Харли се бе съгласил да помисли върху нея. Съпругът ѝ бе научил много за икономическата страна на фермерството от Дерек и Джени Слейтър. Маги не можеше да не се гордее с неговата находчивост. Кристофър щеше да бъде по-добър ранчERO, отколкото предполагаше той.

Дано да мога да го накарам да бъде и по-добър съпруг, пожела си най-искрено Маги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

До сервирането на вечерята в седем часа Маги беше поизморена, отколкото се бе чувствала от дълго време насам. Беше забравила колко изтощен може да бъде човек, след като цял ден е яздил, макар някои да считаха, че цялата работа върши конят.

Когато се появи в трапезарията, Тод я поздрави топло. Веднага се опита да вземе ръката ѝ, но беше елегантно отстранен от Кристофър.

— Ако нямате нищо против — каза той със студена учтивост и поведе Маги към масата.

— Разбира се, че не. — С доста кисел вид Тод седна срещу тях, докато Кристофър настаняваше Маги до себе си.

Тя беше доволна, че нито единият, нито другият очакваха от нея да поддържа разговор по време на вечерята. Прекалено изморена беше, а двамата мъже бяха погълнати от мълчаливата си враждебност. На лицето на Теодор се появи усмивка на задоволство, докато наблюдаваше напрежението. Маги подозираше, че най-голямото му желание е тя да се влюби лудо в сина му и да изрита високомерния Кристофър от живота си, но това нямаше да стане. Тод беше красив, внимателен, говореше хубаво — би бил балсам за гордостта на всяка жена. Но това бе всичко. Независимо от многото си недостатъци, Кристофър бе събудил чувствата ѝ — нещо, което никой друг мъж не бе успял да стори.

Веднага след сервирането на основното ястие от печени диви кокошки Маги долови бръмчене в стаята, а никой не говореше. Погледна чашата си с вино. Два пъти ли я беше изпразнила или може би три пъти? Не можеше да си спомни!

След десерта Теодор се опита да подхване разговор.

— Маги, къде си живяла в Денвър, преди да срещнеш мъжа си? Аз самият познавам доста добре града, а и много го обичам.

— Четиринадесета улица — излъга Маги без колебание. — Живеех там у приятели след смъртта на майка ми.

— Трябва да си била ужасно разстроена да загубиш и последния член от семейството си. Разбрах, че баща ти е починал, когато си била много малка.

— На една година. Когато бях на четиринадесет, почина майка ми.

— Тя омъжи ли се повторно?

— Не. Беше професионална танцьорка.

Кристофър я стрелна с поглед.

— Майка ти е танцувала на сцената? — попита Тод.

— Да. Беше много известна. — Мат реши, че малко разкрасяване няма да навреди.

— Колко вълнуващо! Трябва да си се гордяла много с нея! Ходила ли си някога да я гледаш как танцува?

— През цялото време. Понякога танцувах с нея. Традиционния испански танц, който се е изпълнявал в Андалусия дълго време.

— Фламенко? — попита Тод.

— Да. — Виното доведе спомените на Маги до точка, която бе по-различна от действителността. Забрави мръсните барове и грубата публика, залетите с бира сцени. Спомняше си само танца с красивата си майка, докато зрителите изразяваха одобрението си с шумни ръкопляскания. — Публиката обичаше да ни гледа как танцуваме заедно.

— Очарован съм — заяви Тод.

Кристофър обаче не изглеждаше очарован. Тя видя предупреждението в очите му.

— Аз съм доста добър с китарата — каза Тод. — Ако свиря, би ли танцувала за нас? С баща ми ще бъдем изключително поласкани.

— Магдалена, това не е благовъзпитано — смъмри я Кристофър.

— Не ставай глупав, Кристофър. Танците винаги са благовъзпитани.

Маги пренебрегна заплашителния блясък в очите на съпруга си. Виното ѝ бе помогнало да забрави разума. Някога танцът изпълваше живота ѝ. Светът бе по-суров тогава, но не чак толкова сложен. Отново я обхвана непреодолим копнеж да танцува.

— Разбира се, че ще танцувам за вас. С удоволствие.

Маги вложи цялата си душа в танца. Тод свиреше на китара по-добре, отколкото би могла да предположи, а и знаеше всички мелодии,

на които бе танцувала в „Лейди Лак“, дори някои от любимите парчета на майка ѝ. След първите пет минути колебливо изпълнение тя захвърли обувките си и затанцува неудържимо. Умората ѝ изчезна. Тревогите ѝ се стопиха в музиката. Не чувстваше тежкия поглед на Кристофър, не забелязваше нито пресметливия поглед на Теодор Харли, нито съсредоточеността на сина му, докато дърпаше струните на китарата. Маги танцуваше в друг свят и беше щастлива, че е там.

С босите си стъпала тя усещаше грубите керамични плочки, с които бе покрит вътрешният двор. Хладният нощен въздух галеше голите ѝ крака. Маги се полюшваше, пристъпваше гордо, правеше пируети, грациозно движеше ръцете си. Как ѝ бе липсвал танцът! Като отдаде тялото си изцяло на музиката, отново се почувства свободна. А когато спря, тя остана за кратко време съвсем неподвижна, сякаш цялата ѝ жизненост бе идвала от музиката.

С аплодисментите си тримата мъже я върнаха в действителността. Лицето на Тод имаше унесено изражение, очите му блестяха. Кристофър ръкопляскаше учтиво, но Маги забеляза сърдитото потрепване на брадичката му. Втренченият му поглед беше гневен и замъглен от страст. Разбра, че го е разчувствала с танца си, а това не му се нравеше. Внезапно разкритие я разтърси със силата на удар с чук. Кристофър не само че не я обичаше, той не иска да я обича. Колкото повече го караше да я желае, толкова повече я мразеше. Маги рязко отвърна очи от него. Прозрението на ужасната истина извика сълзи в очите ѝ, но тя не можеше да си позволи такава слабост. Вдигна брадичка и се усмихна.

— На това ме е научила майка ми. Аз не съм и наполовина добра като нея.

— Тогава майка ти трябва да е била чудо — каза Тод.

— Да, наистина — съгласи се Теодор. — Мила моя, ти би могла да танцуваш на сцените на Сан Франциско или Ню Йорк.

Маги не беше в настроение за поздравленията на Харли, които събуждаха детските ѝ фантазии. Искаше единствено да бъде сама някъде, където да си поплаче на воля, далеч от гневния и презрителен поглед на Кристофър. Бореше се със себе си, за да остане спокойна и да не се разплаче.

— Благодаря ти за акомпанимента, Тод. А сега моля да ме извините, господа, денят беше дълъг, а танцът ме изтощи. Мисля да се

оттегля.

Маги очакваше Кристофър да я последва в стаята ѝ. Вече не се надяваше той да се хвърли в обятията ѝ. Не. Щеше да я смъмри, да ѝ каже, че флиртът ѝ с Тод през деня е бил поведение, достойно за презрение, а танцът ѝ — недодялан и неподобаващ на една дама. Маги изпаднаше във все по-мрачно настроение, докато чакаше съпруга си. Нахлузи нощницата си, изми лицето си с чистата вода в легена, а той все не идваше. Духна лампата и пропълзя в леглото. Минутите течаха бавно, а сънят не идваше. Как би могла да се справи с любовта си към мъж, който мисли, че тя изобщо не заслужава чувствата му? И защо изобщо беше толкова глупава да го обича?

Наистина този път ангелът пазител я бе изоставил.

Накрая Маги се отказа да прави опити да заспи. Неспокойна и нещастна, тя наметна вълнения си халат и излезе във вътрешния двор, където само няколко часа преди това бе танцувала щастливо. Избра най-отдалечената пейка и седна. Духна лампата, която ѝ беше помогнала да стигне дотук. Лек хладен бриз навяваше миризмата на влага от следобедния дъжд, въпреки че отдавна вече нямаше облаци. Луната грееше ярко и заливаше с млечна светлина пристройките и оградите за добитъка. Небето бе осеяно със звезди.

Едва като залюля краката си напред-назад, Маги забеляза, че е забравила обувките си. И след милион години нямаше да се научи да се държи като дама. Кристофър беше прав. Бе родена мърлячка и мърлячка щеше да си остане. Нищо чудно, че не искаше да цапа ръцете си с нея.

— Маги?

Гласът на Тод я стресна. Не можеше ли да бъде оставена на мира поне за малко?

— Отивах в кухнята да си взема нещо за пиене и те видях да идваш насам. Зле ли ти е?

— Добре съм — отвърна тя, но си помисли: „Само ме остави на мира.“

— Беше егоистично от моя страна да те моля да танцуваш. Изморихме те до такава степен, че не можеш да заспиш, нали?

— Добре съм — настоя тя.

Тод седна до нея. Все още беше с вечерния си костюм. Маги долови лекия аромат на сапун за бръснене. Защо би се обръснал един

мъж посред нощ? — почуди сетя.

— Какво е това? — попита той и докосна бузата ѝ. Изненадана, тя рязко се дръпна. — Плакала си.

Не беше усетила, че плаче.

— Това копеле те е обидило!

— Тод!

— Извинявай Маги, не исках да оскверня с неприличен език слуха на една дама. Но просто побеснявам, като чуя как този чужденец те обижда.

— Той не ме обижда!

— Тогава защо плачеш? Видях как се ядоса тази вечер. Ревнив е, нали? Какво каза, та така те разстрои?

— Нищо не каза — отвърна тя и стана да си върви.

— Не си тръгвай, Маги. Не исках да те плаша.

— Не ставай глупав. Не ме плашиш.

— Тогава седни.

Маги седна, но ѝ се стори, че Тод се е преместил по-близо.

— Маги, трудно ми е да ти го кажа, но минавало ли ти е през ум, че Кристофър Талбът може да се е оженил за теб само за да получи земята ти.

Маги се подсмихна тъжно.

— Знам, че звучи глупаво. Всеки нормален мъж би се влюбил в теб. Земята не би имала никакво значение. Но този англичанин изглежда нахалник.

— Тод, наистина не те засяга защо Кристофър и аз сме се оженили.

— Започва да ме засяга. Познавам те само от един ден, но се чувствам необичайно привлечен от теб.

Тя едва не се засмя отново, но реши, че би било жестоко. Толкова млад ли беше Тод? Толкова романтичен? Или беше просто една измама заради земята?

— Тод, наистина...

— Не. Изслушай ме, Маги. Всеки мъж, който оставя жена си да плаче, я обижда. Заслужаваш нещо много по-добро.

— Какво те кара да мислиш, че плача заради Кристофър?

— Защото виждам как те третира. О, Маги! Ти заслужаваш топлина, страст и нежност.

Тод обхвана с ръце брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето. Маги разбра, че ще я целуне, но не се опита да го спре. Беше любопитна как би се чувствала с друг мъж: Устните на Тод покриха нейните. Отначало беше нежен и убедителен, но тъй като тя не се противопостави, целувката стана по-нетърпелива. Ръцете му я привлякоха към него, а езикът му раздели устните ѝ. Маги понесе това. С усилие се въздържа да не се разсмее.

Когато най-накрая младежът я освободи, тя изпита непреодолимо желание да изтрие целувката от устните си. Но това също щеше да бъде жестоко.

— Тод, ти си много привлекателен мъж. Харесвам те, но аз съм омъжена. Сгрехих, че бях толкова дружелюбна с теб, откакто се озовахме тук. Ако съм те подвела, че си търся мъж... Е, не е така.

— И ще оставиш Кристофър Талбът да те направи нещастна за цял живот?

— Да... не. Разбира се, че не! Никой не може да ме направи нещастна! Аз не съм безволева салонна кокона, която не може да живее, без някой мъж да се хваща за всичко, което тя каже или направи.

— Тогава ти не обичаш мъжа си.

Лицето на Тод се разнежи от съчувствие. Защо да не може да се влюби в някой като него? Някой, който знае как да я накара да се почувства женствена и желана.

— Да, обичам го. Наистина го обичам — добави тя неуверено.

Но той не изглеждаше убеден. Наведе се напред за друга целувка, но Маги се отдръпна рязко.

— Мисля, че не познаваш сърцето си, моя тъжна Маги. На твое разположение съм, ако някога ти потрябвам. Ако беше омъжена за мен, нямаше да имаш никакви съмнения кого обичаш.

— Лека нощ, Тод.

Младежът я проследи с поглед, докато тя изчезна в тъмната къща. С външния си вид и неустоимия си чар никога не бе трябвало да полага много усилия, за да има, която и да е жена. Прелъстяването беше едно от нещата, които умееше да прави много добре. Но май щеше да се окаже много по-трудно да примами Маги Монтоя. Струваше си обаче. Жена като Маги си заслужаваше усилията. Тя

струваше повече от запазването на тази богата земя в Ню Мексико. Струваше повече и от плановите на баща му.

Леко почукване на вратата на спалнята събуди Кристофър на следващото утро.

— Кой е? — промърмори той.

— Госпожа Джонсън, икономката. Закуската е готова, господин Талбът. Господин Харли иска да бъде на пасбището рано. Предполага, че бихте желали да отидете с него.

— Добре, добре. Ставам.

В стаята беше все още тъмно; през отворения прозорец се виждаше само черно небе. Клепачите на Кристофър бяха натезали от неспокойната нощ.

Погледна се в огледалото и се сепна. Изглеждаше така зле, както се и чувстваше. Едната половина на тялото му все още бе схваната. Необръснатото му лице бе покрито с черна четина.

— Проклет страхливец! — обвини той лицето в огледалото. — Проклет глупав страхливец.

Докато сапунисваше наболата си брада, Кристофър се съсредоточи върху изминалата нощ. Какво не беше наред в отношенията му с Маги? Никога не му бе минавало през ум, че ще има проблеми с обуздаването на съпругата си. Винаги беше презирал слабохарактерните мъже под чехъл. А ето го сега със съпруга, която не само дърпа юздите, но и го пришпорва в хълбоците. Трябваше да се противопостави на Маги снощи, но се бе побоял да го направи. Колко пъти бе намирал кураж да се изправи лице в лице със смъртта, а ето че се превръщаше в страхлив заек пред нещо толкова безобидно като една жена!

Танцът на Маги не беше в никакъв случай неприличен. Тя бе талантива и грациозна, но изпълнението ѝ беше ловка съблазън. Кристофър не бе пропуснал реакцията на Тод. Маги можеше да си мисли, че играе невинна игра с по-младия Харли, но Кристофър не бе видял нищо невинно в похотливия му поглед. Този мъж желаше Маги и щеше да я има, ако можеше.

Независимо от психическото си състояние, Кристофър успя да се пореже само два пъти, докато се бръснеше. Съмняваше се, че остатъкът от деня ще мине толкова безобидно.

По време на закуската всички мълчаха. Дори Маги беше унила. Теодор, изглежда, се бе скарал със сина си за нещо и Тод седеше нацупен и мълчалив. Когато се нахрани, Теодор избърса устата си, изгледа сина си с отвращение и проговори за първи път, откакто бе седнал на масата:

— Пролетното дамгосване започва днес сутринта. Ще го направим по-рано тази година, за да приключим, преди да си взел мястото.

— Решили да приемеш цената ми? — попита Кристофър.

— Имам ли избор? Бих могъл да получа повече на пазара, но купувачите не идват преди есента. Предполагам, че искаш да видиш как става жигосването. Някой работници желаят да останат и след като ти станеш собственик. Ще видиш каква работа вършат. Госпожа Талбът навярно ще предпочете да остане тук. Дамгосването не е приятна гледка.

— Присъствала съм на дамгосване и преди. Ще, дойда.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш тук? — попита Тод със загрижен глас. — Убеден съм, че госпожа Джонсън е нетърпелива да ти покаже потайностите на къщата. Всъщност, ако искаш, ще остана да ти правя компания.

Кристофър затаи дъх. За негова изненада, Маги не го удостои с обичайния презрителен поглед.

— Предпочитам да яздя — каза тя.

Стори му се, че долавя леко смущение в отговора ѝ. Може би се изморяваше от играчките си. Забеляза, че и Харли съвсем не изглежда щастлив от намерението ѝ да язди с тях.

Щом пристигнаха на „работата“, както говедарите наричаха събирането на животните за дамгосването, Кристофър разбра поне една причина, поради която и двамата Харли се чувстваха неудобно от присъствието на Маги. Дамгосването беше придружено с неприятни звуци, миризми и гледки. Беше чувал за такива процедури от Дерек Слейтър, който му бе обяснил, че два пъти в годината разпиляният добитък се събира и се „обработва“. В неподвижния утринен въздух над парцела, където беше събрано стадото, се стелеше гъст дим от огньовете. Изпод копитата на конете се вдигаше прах. Кравите, чиито рожби бяха отвеждани, мучаха жално, а телетата ревяха още по-силно.

Той би се оплаквал точно толкова високо, мислеше си Кристофър, ако беше уловен с ласо, вързан за краката, възседнат, скопен с нагорещено до бяло желязо, а след това дамгосан по ухото. И все пак секунди след тези неприятни процедури телетата се изправяха на крака, изтърсваха се и после весело припкаха при майките си, очевидно забравили травмиращата случка. Всъщност животните не изглеждаха толкова нещастни, колкото Маги.

Кристофър скрива коня си, за да спре до този на жена си.

— Имаш цвят на зелен грах — каза той. — Не се ли чувстваш добре?

— Добре съм! — сопна се тя.

Той вдигна вежди, а тя направи смутена гримаса.

— Винаги съжалявам кравите и телетата.

— Не каза ли, че си живяла няколко години в ранчо?

— От десетата до четиринадесетата си година. Обработвах стадото точно като тези момчета.

— Оставят млади момичета да правят това? — Кристофър кимна към мъжете, които се вмъкнаха на коне между рогатите крави и младите кастрирани добичета, за да отделят недамгосаните телета.

— Аз не съм скопявала, но гонех и помагах. Всеки, който може да язди, работи по време на обработването. Аз и тогава не харесвах жигосването. Макар да знам, че е глупаво да се чувствам така.

— Не мисля, че е глупаво да не обичаш да гледаш как се причинява болка на някое създание.

— Не ги боли толкова много, ако човекът с желязото си знае работата, а този приятел изглежда доста добър. Задържа желязото достатъчно дълго, така че козината да не порасне отново, а кожата да не бъде сериозно обгорена. Би трябвало да го задържим, щом двамата Харли си тръгнат.

— Разбираш от тези неща повече от мен — призна той. — Виж дали има някой друг, когото си заслужава да задържим.

Маги го погледна изненадана — очевидно не бе очаквала това признание.

— Хората на Харли са доста разпуснати. Мъжът, който ни докара от влака обаче, си знае работата. Мисля, че името му е Мос Райли. От него би станал добър управител. Няма особено високо мнение за Харли.

Кристофър забеляза, че тази сутрин Маги е самата деловитост. Нито веднъж не се бе опитала да го предизвика, подразни или ядоса. Почти не бе говорила с Тод цяла сутрин. От друга страна, не беше и особено приветлива. Унилият ѝ вид създаваше впечатлението, че за момента се е примирила с положението.

Теодор спря коня си до Кристофър и прекъсна мислите му.

— Готови ли сте да тръгваме? — попита той. Госпожа Талбът изглежда малко бледа. Казах ви, че това не е място за дами.

— Никой не е казал, че съм дама, господин Харли.

Горчивината в гласа на Маги предизвика лека усмивка на лицето му, но думите му бяха извинителни.

— Не исках да ви обидя, госпожо.

Маги не погледна нито Кристофър, нито Харли, а продължи да наблюдава стадото. Кристофър подозираше, че не то е причината за меланхолията ѝ, но не можеше да я отгатне. — Не тръгнаха направо по обратния път към ранчото. Вместо това се отправиха на север, където Теодор искаше да нагледа една от многобройните вятърни мелници, с които равнината беше осеяна.

— Разбира се, при тези обстоятелства мелницата е повече твоя грижа, отколкото моя — каза той на Кристофър.

Талбът се учуди на развеселения му тон. Или Харли беше най-умелият губещ, когото някога бе срещал, или още не всички карти бяха извадени на масата. Съдейки по изражението на Маги, той подозираше, че и тя мисли същото. Дори Тод погледна разтревожено към баща си.

Огледаха мелницата, която изглеждаше в отлично състояние.

— Помирисват ли дим? — попита Теодор с лице обърнато към вятъра.

— Огньовете за дамгосване — предположи Маги.

— Прекалено далеч са и са в обратната посока. Вятърът идва от запад.

Вятърът наистина навяваше леката миризма на запалени дърва. Теодор се намръщи видимо — почти театрално, помисли си Кристофър угрижен. Тод се размърда нервно на седлото.

— Може би огън на скитници — предположи той.

— По-скоро прилича на огън от крадци на добитък. Дамгосват — срязва го баща му.

Маги ги изгледа озадачено:

— Крадци на добитък посред бял ден?

— Знаят, че хората ми са заети. Понякога крадците са доста смели. Ей сега ще видим тази работа! — закани се Теодор и пришпори коня си.

Кристофър се изравни с Маги, докато следваха двамата Харли.

— Стой зад мен — предупреди я той. — Това не ми харесва.

— Не се притеснявай, Кристофър. Крадците на добитък почти винаги се изпаряват навреме. Не остават да се бият.

— Стой зад мен! — настоя той.

Маги изостана малко, но не преди да му отправи подигравателен поглед.

Вървяха по миризмата от пушека, докато тънка струйка дим; издигаща се към небето, не им послужи за по-надежден водач. Ведно сухо дърво до потока, където трима мъже наистина вършеха незаконно дамгосване. Когато вдигнаха глави и забелязаха четиримата ездачи на стръмния склон над тях, те захвърлиха желязото за дамгосване и грабнаха пушките си. Изсвистяха куршуми.

Кристофър чу Тод да ругае, но не обърна внимание нито на него, нито на баща му. Единствената му грижа беше Маги.

— Слизай! Скачай! — извика той. Освен високата трева, в равнината нямаше друго прикритие. Когато тя скочи от коня си, Кристофър я блъсна на земята. — Стой тук!

— Но аз...

— Мирувай, по дяволите!

Той надникна над тревата, докато задържаше Маги долу. Наоколо свистяха куршуми и въздухът отекваше от изстрелите, но никой не беше улучен. Като че ли всички стреляха повече за ефект, отколкото с цел убийство. Тримата крадци обаче не направиха опит да се метнат на конете си и да избягат, напротив на теорията на Маги.

— Долу! Човече, долу! — Теодор махаше на Кристофър, докато викаше.

Кристофър забеляза, че той по-скоро го сочи, за да отклони вниманието на крадците към него. Единият от тях стреля и куршумът изсвистя само на няколко инча от лявото ухо на Талбът. Той се сниши до земята и извади собствения си пистолет. Никога небе имал случай

да използва колта от военната флота, но чувството да държи оръжие в ръка му беше познато.

Надникна над тревата, за да огледа набързо положението.

Човекът, който се бе целил в него преди това, веднага го забеляза и стреля отново с обезпокоителна точност. Кристофър се изправи, спокойно и внимателно се прицели, докато мъжът изстреля още един куршум — за щастие, без да улучи — и дръпна спусъка. Противникът му падна, без да издаде звук. Приятелите, му се спуснаха към него.

— По дяволите! — изпсува един. — Англичанинът улучи Джес точно между очите.

Другият се наведе, за да погледне тялото.

— Мамка му! Давай да тръгваме!

Тод и баща му гледаха Кристофър с широко отворени очи. Маги, която беше изскочила от тревата при виковете на крадците, изглеждаше също толкова изненадана. И тримата се задоволиха да пуснат двамата престъпници да избягат, но Кристофър нямаше такова благородно намерение. Подозрението му, че нещо не е наред, току-що бе потвърдено от крадеца, който го нарече „англичина“, и имаше намерение да разбере как точно стоят нещата.

— Да вървим! — заповяда той импулсивно, поемайки нещата в свои ръце. Човек, командвал три години конен полк, несъмнено добива навика да дава нареждания.

— Никога няма да ги стигнем — заяви Теодор, без да мърда от мястото си. Изглежда, беше загубил желание да преследва крадците.

Разбойниците стигнаха конете ви и ги възседнаха. Кристофър също се метна на своя, готов за преследване.

— Не, Кристофър! — изкрещя Маги. — Не сам!

— Стой тук!

Конят му едва беше тръгнал, когато разбра, че Теодор има право. Никога нямаше да ги хване. По-скоро от неудовлетвореност, отколкото по друга причина, той спря коня, прицели се и стреляно препускащите фигури. От чист късмет единият падна. Другият продължи да язди. Кристофър пришпори коня си напред с надеждата, че жертвата му не е мъртва.

Мъжът лежеше по гръб и стенеше. Лявата му ръка и страна бяха покритие кръв. Кристофър стигна до него само миг преди двамата

Харли и Маги да го настигнат. Постави цевта на пистолета си до слепоочието на мъжа.

— Ти не си крадец, нали, приятел?

Мъжът се дръпна. От устата му потече струйка кръв:

— Каж ми или ще умреш още сега.

— Капан. Това беше капан. — Очите му се извърнаха страхливо към Теодор, който слизаше от коня си. — Харли го устрои. Мислеше... — Бореше се за въздух. — Не го оставяй...

Кристофър се огледа и видя Теодор да вади пистолета си. Комарджията стреля в гърдите на падналия мъж, който трепна и издъхна.

Кристофър се изправи.

— Много нечестно от твоя страна, Харли.

Възрастният мъж го изгледа презрително и отново вдигна пистолета си.

— Хвърли оръжието, Талбът. Ако знаех, че си добър стрелец, никога нямаше да ти го дам. Тод, приближи момичето до мъжа й.

Кристофър пусна пистолета си на земята. Нямаше избор, Маги изглеждаше объркана, когато Тод насочи оръжие към нея. По-младият Харли погледна към баща си е тревога.

— Нали нямаш намерение да убиваш и нея?

— Налага се. Ако си беше стояла вкъщи, можеше да й кажем, че мъжът й е убит от крадци. Но сега...

— Тя не е глупачка. Щом англичанинът умре и тя остане сама, ще се омъжи за мен. Каж ми, Маги.

— И ти не си по-малко магаре от Талбът. Ще отиде при шерифа или губернатора. Ето към кого ще се обърне в минутата, в която ти види гърба. Закарай я до него!

Тод се приближаваше бавно към Маги, а ръката му, която държеше, пистолета, трепереше.

— Само ако беше проумяла снощи! Господи, Маги!

Теодор се усмихна на Кристофър, Усмивката му вече не беше чаровна.

— Мислеше, че ще изпусна ранчото просто ей така, а? Не по тоя начин стават нещата тук, англичанино. Тук мъжете се ръководят от пипето си, а не от някакви глупави закони.

— Няма да ти се размине, Харли. Мотивът ти за убийство е прекалено очевиден.

— Какво ще кажеш за двама мъртви крадци и никакви свидетели? Никой няма да обели и дума. Тод, престани да дрънкаш глупости на момичето и я доведи тук.

Кристофър беше подценил врага си — сериозна и често фатална грешка. И още по-лошо — бе изложил и Маги на опасност. Видя, че тя отчаяно разговаря с Тод. Дали се опитваше да спаси живота си? Не я винеше.

— Тод, момичето, по дяволите! Да приключваме. Можеше да начукаш кучката, а ти пропусна. Ако беше наполовина толкова добър с жените, колкото се мислиш, сега щеше да е много по-просто.

Маги възмутено погледна към Харли.

— Не съм кучка!

— Тод! — предупреди Харли.

Ботушът на Маги се стрелна към пиццала на Тод и когато той заподскача на един крак, коляното ѝ уцели слабините му.

Тод изпищя. Харли рязко се обърна. Кристофър се възползва от момента и се хвърли към него. Харли обаче се обърна навреме.

— Ти, кучи сине! — Той се преви на две, когато Кристофър с все сила го удари в корема. Последвалото дясно кроше отпрати пистолета встрани.

— По-добър си в заговорниченето, отколкото в боя — отбеляза Кристофър студено. Докато Харли се опитваше да дойде на себе си, той взе обратно пистолета си. С крайчето на окото си видя, че Маги е насочила към корема на Тод собствения му пистолет. А самият Тод се опитваше да успокои болката в наранените си части. — И за мой късмет, съпругата ми умее да прилага някои не съвсем изискани умения по отношение на глупаци като сина ти.

Маги го погледна и се усмихна. Кристофър забеляза, че погледът ѝ бе възвърнал дяволитостта си.

— Понякога си струва да не си истинска дама — каза тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър въздъхна и разтри челото си с пръсти. От ранна утрин вършеше счетоводна работа и цифрите вече започнаха да играят пред очите му. Облегна се назад в стола си и погледна изкушен през прозореца. Беше красив юлски ден. Палещото небе бе лазурносиньо, осеяно тук-там с обичайните по пладне купчини пухкави облаци. Бризът внасяше през отворения прозорец аромат на слънце, трева и диви цветя. Денят изобщо не беше подходящ да диша застоялия въздух на кабинета и да се взира в сметките.

Кристофър разгледа внимателно редицата цифри, с които току-що бе приключил. Счетоводните книги бяха в добър вид. Той, Питър и Луиза, която притежаваше чудесна дарба за справяне с цифри, бяха свършили отлична работа през последните шест седмици. Хаосът, оставен от Теодор Харли, който беше проявявал слаб интерес към административната работа в управлението на ранчото, след коригиране, изчистване и организиране на сметките вече се бе превърнал в точна счетоводна книга за разходи и евентуални бъдещи приходи.

Имаше заявки от купувачи на добитък за есенния пазар. Армията се оказа голям клиент, а продажбите на Изток и на Запад също вървяха добре. Тази година ранчото щеше да даде значителна печалба, която да помогне на семейството му в Англия да излезе от настоящите си финансови затруднения и да позволи скромен план за разширяване на ранчото.

В края на краищата, помисли си Кристофър със задоволство, дължеше си няколко часа почивка. Рязко затвори счетоводната книга.

Луиза го срещна в салона точно когато се канеше да излезе.

— Излизам за малко — уведоми я той.

— Ако срещнеш Маги, моля те, припомни ѝ да се върне за обяд в четири. Това момиче губи чувство за време, когато е навън с децата. Тя самата е едно дете.

— Хм — промърмори Кристофър.

Оседла коня си — дългокрак сив жребец, който бе купил в Санта Роса, и се отправи на север по реката. Нивото на водата бе спаднало от юни насам и сега тя течеше спокойно между двата си бряга. Няколкото кратки следобедни дъждове през изминалите седмици не ѝ се бяха отразили. Спадаше с всеки изминал ден. Кристофър се радваше, че може да разчита повече на запасни кладенци, отколкото на реката.

През последните няколко седмици бе научил повече за управлението на ранчото, отколкото бе възнамерявал. Послуша съвета на Маги ѝ назначи Мос Райли за управител, а мъжът се оказа ценен като злато. Мос посочи Грей Слийтърз за надзирател и няколко други работника. Препоръча пазач на Кристофър и предложи останалите да бъдат освободени. Относително лесно бе да заменят уволнените, Кристофър предложи добри заплати и сносни жилища.

Сега в ранчото работеха хора, на които може да разчита, мислеше си Кристофър със задоволство. Беше се научил да цени качествата на грубите мъже, населили Американския запад. Повечето бяха недодялани и необразовани. Маниерите им бяха отвратителни, езикът им — неприличен, личната им хигиена беше ужасна, а миналото им — под въпрос.

Маги бе не по-малко заета от него през изминалите седмици. Двете с Луиза бяха пренаредили къщата в мексикански стил. Жена му беше освободила икономката, помощник-готвачката и две от трите официални прислужници, смени часовете за хранене за удобство на работниците и инструктира готвачката да сервира на семейството същата храна, както на работниците. Кристофър се успокои, че Маги се приспособи към живота в Ранчо дел Рио с такъв ентусиазъм. Напоследък имаше угризения на съвестта заради нея и очевидното ѝ щастие от новия ѝ живот някак си го освободи от това бреме. Не можеше да проумее защо трябваше да изпитва вина пред Маги. Беше я издигнал от живот на отчаяна мизерия до положение на собственичка на недвижим имот в добро материално състояние. Защо, по дяволите, трябваше да се чувства виновен?

Кристофър признаваше, че е използвал безскрупулно момичето за своите собствени цели. Но по отношение на мотивите си беше честен с нея и се бе погрижил и тя да е облагодетелствана колкото него. Колко други мъже биха се отказали да задоволят физиологичните

си нужди, за да са сигурни, че тя няма да бъде обременена допълнително от брака им.

Откакто се бяха преместили в Ранчо дел Рио, спяха в отделни стаи и той нито веднъж не се бе поддал на изкушението да я посети нощем.

Кристофър признаваше, че страда от сляпа любов. Чудеше се дали Маги би го привличала също толкова силно, ако я бе срещнал в Англия, където изобилстваше от чаровни дами. Вероятно щеше. Маги бе уникална жена, също като земята, на която се бе родила — красива, открита, честна, издръжлива, лесно раздразнима. Щеше да е щастлива в Ранчо дел Рио — кралица е владение, по-голямо от някои европейски страни. Вече започваше да се държи като господарка. Тя беше тази, която предложи да се насърчава заселването на семейства в ранчото. Спретнатите каменни къщички зад спалните помещения на слугите бяха нейна идея, а сега настояваше Питър да ѝ помогне да основе училище за децата в ранчото. Луиза я учеше на счетоводство и някои основни правила в управлението на имението, а Маги усвояваше тези нови умения по същия начин, по който бе поглъщала книгите, купени ѝ от Кристофър.

Като че ли мислите заведоха мъжа ѝ точно при нея. Той спря сивия си кон и се заслуша в смеха откъм водата пред него. Зад един завой на реката канадски тополи засенчваха дълбок вир, популярен сред работниците в ранчото ѝ семейства им. Днес Маги беше извела децата на пикник. Една от каруците беше разпрегната под тополите и спънатите коне пасяха спокойно в сянката. Никой не забеляза Кристофър. Младата съпруга на един от работниците весело нареждаше пайове с пилешко месо, хляб, мед, мармалад, курабии и ябълки, докато Маги наблюдаваше децата във водата. Всъщност тя се явяваше повече другар в игрите, отколкото надзирател. Боса, в избелели панталони с крачоли, скандално навити над коленете, жена му беше не по-малко мокра от децата. Дори ризата ѝ прилепваше по нея по най-предизвикателен начин.

Докато Кристофър гледаше, едно от момченцата, на около осем години, плисна вода като фонтан към Маги и я намокри още повече. Тя изпищя от удоволствие, а децата се засмяха буйно.

— Ще те науча аз! — Маги нагази във водата след смелия виновенник и го потопи. Той изскочи, като се изтръскваше и се смееше.

Децата се струпяха около нея като малки водни духове около водна фея.

— Сега мен! Сега мен! — крещяха те и я пръскаха, докато не подгизна цялата. Кристофър чу смеха ѝ да се издига над детския — ясен и звучен като камбанен звън. Усмивнат, той обърна коня си и ги остави да се наслаждават на лудориите си.

Веселата глъч затихна и светът се умълча, с изключение на някой слаб полъх на вятър и случаен вик на птица. Кристофър спря и се остави безбрежността на равнината да го обгърне. Удивително беше, че тази дива земя бе започнала да му харесва. Обикна приглушеното кафяво и зелено, огромния син небесен купол, ясно доловимия дъх на прах и трева, носен от бриза. Колко различно беше от претъпкания Лондон със задушните салони и скучни хора!

На следващата вечер беше официалното обявяване на новия собственик на Ранчо дел Рио. Току-що завършеният хамбар, който Кристофър пожела да построят, за да прибере фургоните и други тежки стопански съоръжения, имаше идеалните размери за дансинг, фургоните и каретата бяха преместени в стария каменен хамбар, а новият беше безупречно изчистен и украсен за тържеството. Отвън половин вол се въртеше бавно над ямата с огъня. Вътре буренца е бира и уиски стояха редом с бутилки скъпи вина върху дървени маси, поставени на подпори, които служеха за бар. Дъсченият под беше изметен и после обилно поръсен със слама. Свиреше оркестър, съставен от необичайната комбинация от две цигулки, пиано, току-що пристигнало от Санта Фе, флейта и две китари, като караше и най-мудните крака да потрепват в ритъма на танца.

Кристофър стоеше близо до бара с чаша бренди в ръка и наблюдаваше присъстващите. Не приличаха на гостите на известните балове на майка му, но не си спомняше да е виждал някога хора да се веселят по-добре. Присъстваха и видни личности. Самият губернатор бе пристигнал от Санта Фе. Маги писа на семейство Слейтър, за да ги покани, но малката Марта била болна и те не можеха да присъстват.

— Голямо честване, Талбът. — Губернаторът Шелдън го потупа по рамото. — Не съм виждал толкова много важни персони, събрани на едно място, откакто бях за последен път във Вашингтон.

— Не чак толкова голямо — отговори Кристофър с учтива усмивка. — Въпреки че исках всички в областта да са съвсем сигурни

в смяната на собственика.

— Е, след това тук, няма да има съмнение. Срамно е, че Харли е бил толкова озлобен. Да си призная, никога не съм харесвал много този човек, но не мислех, че би прибегнал до убийство.

— Хиляди мъже са били убивани заради много по-малки парчета земя.

— Предполагам, че е истина. Толкова много земя имаме тук, че понякога забравяме колко ценна е тя. Харли беше прехвърлен в областния затвор миналата седмица, но предполагам, вие знаете това. Ще стои зад решетките доста време. Не съм сигурен къде отиде Тод. Благородно беше от ваша страна да не предявявате обвинения срещу него.

— Маги ме убеди, че той не е играл голяма роля в заговора. Без баща си е нищо.

— Съпругата ви е забележителна жена, Талбът. Кристофър зърна Маги, която изпълняваше ролята на домакиня. Изглеждаше поразително в зелената си копринена рокля и с високо прибраните си непокорни къдрици. Спомни си колко изненадана бе, когато той поръча дузина рула плат на амбулантен търговец, минаващ през форт Съмнър. Беше наел шивачка, за да поднови напълно гардероба на Маги.

— В Англия — каза ѝ той — дамите сменят гардероба си два пъти в годината.

— Това е смешно, а и тук не е Англия. — И все пак се беше усмихнала и погалила фините платове. Бе поръчала практични рокли, поли, поли — панталони и ризи, предназначени за ежедневна употреба в ранчото. Но беше задоволила и женската си суетност с две официални рокли — от зелена коприна изчервена дантела, с която можеше да съблазни и дявола — поне така изглеждаше в очите на Кристофър. Радваше се, че е избрала зелената коприна за тази вечер. Подхождаше ѝ, но не възпламеняваше кръвта му като червената. Оставаха още няколко дни и нямаше да има нужда да се тревожи за желанието, което изпитваше към нея.

Губернаторът продължи да хвали Маги:

— Щастливец сте вие, Талбът. Земя, ум и добър характер — всичко заедно. Щастливец наистина.

Кристофър се съмняваше, че губернаторът би хвалил характера на Маги, ако трябваше да живее с нея. Въпреки това бе обладан от

дълбоко съжаление, че не е и никога няма да бъде обикновен стопанин в Ню Мексико, който да може да изживее остатъка от живота си в тази красива страна с очарователните ѝ, макар и трудни жени.

— Наистина съм щастливец, Ваше Превъзходителство. Ако ме извините, мисля, че ми се полага един танц с жената, която ме ощастливява толкова много.

— Разбира се! — каза губернаторът със смях. — Бъдете млад, докато можете.

Кристофър едва ли щеше да се ограничи само, с един танц. Маги го привличаше, както пламъкът привлича нощната пеперуда. Изглеждаше като завършена дама, но очите ѝ блестяха дяволито. Това значеше, че няма да играе тази роля много дълго. Докосна ръката ѝ точно когато тя се извиняваше на възрастна миловидна дама — съпругата на единствения лекар в Санта Роса.

— Мисля, че този танц е мой — каза той.

— Така ли? — Част отблясъка изчезна от очите ѝ. Напоследък лицето ѝ твърде често застиваше безрадостно, щом го погледнеше. Не знаеше какво точно е сторил, за да бъде тя толкова нещастна; беше направил всичко възможно според обстоятелствата да не я нарани. И все пак тя без съмнение щеше да ликува, когато ѝ кажеше, че до седмица ще потегли за Англия. Нямаше причина да остава по-дълго, беше изпълнил задачата си.

— Бих искал да бъде мой танц — нежно промълви той.

Без да пророни и дума повече, тя се озова в ръцете му за валса, който долиташе от пианото. Кристофър веднага разбра, че е направил сериозна грешка. Жена му беше топла и мека под зелената коприна. Долови слабото ухание на люляк, възбуждащ нюанс на аромата, съчетан с остротата на свежия въздух и примес от виното, което беше пила. Валсът едва бе започнал, а той вече я желаше до болка. Би трябвало да приключи с танца и да я пусне, но не можеше. В края на краищата беше мъж, а не светец.

Маги позволи на надеждата да възкръсне, докато Кристофър я въртеше по дансинга. Хамбарът беше претъпкан. Блъскаха ги други двойки. Над музиката се извисяваше весела глъч, но всичко, което Маги можеше да почувства, чуе или види, беше Кристофър.

Толкова отдавна не я бе докосвал. Когато се преместиха в Ранчо дел Рио, той се настани в стаята на Тод срещу господарския

апартамент. Прекалено горда, за да покаже болката си, Маги не се противопостави. Нито Луиза, нито Питър изкоментираха това и въпреки че най-добрата ѝ приятелка ѝ отправяше съчувствени погледи. Маги не сподели колко наранена е дори с нея. Липсваше ѝ присъствието на Кристофър в леглото и в стаята им. Въпреки че той се отвърщаваше да прави любов с нея, изпитваше удоволствие просто да лежи до него.

Сякаш с всеки изминат ден Кристофър се отдалечаваше от нея. Ангажираше се с превръщането на ранчото в добре смазан печеливш бизнес, като прекарваше времето си над книгите с Питър и Луиза, на пасището с Мос Райли, но никога с нея. Понякога не се появяваше дори по времето за хранене.

Кристофър Талбът не искаше да я обича. Не беше достойна за любовта му. Маги предпочиташе да може да го намрази за тази обида. Но не беше по силите ѝ да мрази Кристофър Талбът.

— Тази вечер изглеждаш чудесно. — Той погледна надолу към нея. Не беше виждала толкова топлина в очите му от седмици. — Имаш дарбата да бъдеш истинска дама, когато поискаш.

Почувства се засегната.

— Не е необходимо да ми правиш комплименти за поведението. Досега не съм научила какво значи добро държане и кога трябва да се демонстрира.

— Не исках да те обидя, Маги — заяви той искрено.

— Съжалявам. Корсетът ме убива — отвърна тя, за да обясни настроението си. Главната причина за нейната хапливост беше той, но като се добави и един убиващ корсет.

Кристофър се засмя.

— Маги, ти си уникална.

— За твой късмет — каза тя с нотка на горчивина.

Ръцете му я обгърнаха по-здраво. Пулсът ѝ се учести при допира със стегнатото му тяло, което се движеше в такт с нейното. Тя се остави на редкия момент, представи си, че вижда отражението си в очите му — красива, желана, любима. За миг си представи, че двамата имат истински брак, а не просто делово споразумение. Тази вечер, когато празненството свършеше и гостите заспяха, той щеше да я вземе в обятията си и те щяха да създадат своята малка собствена

вселена от вплетени тела и слети в неотразима любов души. Може би ако го желаше достатъчно силно, фантазиите ѝ щяха да се сбъднат.

Луиза и Питър стояха отстрани на дансинга. Кристофър се носеше с Маги — странно явление, заслужаващо внимание от страна на познатите му. Лицето му беше като издялано от камък — маска, която според Луиза повечето англичани използваха при опитите си да скрият това, което считат за неподходящи емоции. Маги приличаше на замечтано дете.

— Кристофър е глупак. — Луиза се обърна, шепнешком, към Питър. — Странно. Предупреждавах Магдалена много пъти, но даже аз вярвах, че няма да ѝ устои дълго. Той наистина е магаре.

Питър изпъна рамене, показвайки английската си гордост.

— Лорд Кристофър е благородник. Той взима интересите на Маги присърце по възможно най-добрия начин.

Луиза се намуси.

— Може би трябва да попита Магдалена какво мисли тя за своите интереси.

— Ела с мен отвън, Луиза.

Тя се поколеба.

— Бих искал да поговорим, без тълпата наоколо да ни подслушва.

Предложи ѝ ръката си и тя я прие.

Слънцето отдавна бе залязло, но дневната жегата все още се чувстваше. Млечна лунна светлина заливаше къщата, оградите за добитъка и пристройките.

— Наистина това е красива земя — въздъхна Питър. — Ще съжалявам, че я напускам. Мисля, че Кристофър също ще съжалява по много причини.

— Значи той все още възнамерява да замине? Мислех, че може би ще реши да остане. Изглежда, тук му харесва. Сигурно Маги се надява, че той ще остане.

— Кристофър не може да остане, Луиза, така както и аз. Нашият живот е в Лондон. Лорд Кристофър каза на Маги в началото на това начинание, че щом нещата тук потръгнат, той ще се върне вкъщи.

Луиза смътно си спомни, че Кристофър бе направил такова изявление. Подозираше, че след всички промени в живота Маги изобщо не си спомняше за това.

— Не мислиш ли, че е доста хладнокръвно от негова страна да я остави просто ей така?

Питър въздъхна:

— Луиза, наистина ли мислиш, че Маги ще бъде щастлива в Лондон? Мислиш ли, че ще ѝ е приятно да живее сред хора, където една-единствена неподходяща дума или грешка в поведението изхвърля човека от обществото?

— Не мога да си представя подобно място.

— Защото никога не си била в Европа или в Англия и не си бърбила хиляди глупости. Под изтънчените маниери и знатния произход се крие много злоба.

Луиза смяташе, че Магдалена може да се справи с всеки, дори с глутница вълци.

— Поне се надявам, че Кристофър възнамерява да съобщи намеренията си на Марк, преди да започне да стяга багажа си — отбеляза тя остро.

— Луиза, остави Кристофър да се оправя с Маги. Независимо какво става между тях двамата... е, то си е тяхна работа. Искан да поговорим за мен. Както знаеш, тръгвам утре.

— Разбира се, че знам — отговори тя резервирано.

— В Ню Йорк искам да се срещна с някои колеги, преди да отплавам обратно за Англия, ѝ да уредя пътуването ни с Кристофър.

Луиза мълчеше. Беше се страхувала от момента, в който Питър Скарбъроу щеше да напусне живота ѝ. Разбира се, между тях нямаше нищо. Нищо — освен няколко погледа, един-два танца, приятелство между сродни души, което не бе прерасло в нещо по-дълбоко, защото и двамата знаеха, че възможност да продължи такава връзка няма.

— Луиза, от известно време искам да ти кажа какво удоволствие ми доставя твоята компания. Помогнах на Кристофър в това начинание от добри чувства към него и неговото семейство и отчасти защото ми стана навик да се впускам в авантюри, които биха направили живота ми по-малко скучен. Виждаш ли, аз нямам семейство и никога не съм се женил. Никога не съм имал особен успех сред дамите. Предполагам, не притежавам нужния чар.

— Мисля, че подценяваш чара си.

Питър прочисти гърлото си:

— Много си любезна, мила моя. Но това, което се опитвам да изясня, е, че ще ми липсваш. Искам да знаеш, че този стар ерген ще помни нашето кратко сътрудничество като връх в живота си.

— Аз също не бих се вписала в живота в Лондон — срязва го Луиза.

— Човек трябва да е роден от странностите на аристократичното общество, за да оцелее. Бих желал да не е така.

Луиза му отправи продължителен поглед. Знаеше, че не след дълго той ще излезе от живота ѝ завинаги. Сива коса, топли сини очи, бръчици около устата и очите, донкихотовска усмивка. Беше един от най-привлекателните мъже, които някога бе срещала, независимо от изявлението, че му липсва чар.

Помежду им пламна искра. Питър леко се наклони напред, готов да я целуне. Луиза го желаше повече от всичко друго, но той спря, преди устните им да се докоснат, и неохотно се отдръпна.

— Ти си най-сладката и най-щедра дама, която някога съм срещал — промълви той. — Но аз не мога да ти предложа бъдеще. Така че ще се въздържа да се възползвам от честта ти по този начин.

Луиза се опита да прикрие силното си разочарование.

— Кристофър би трябвало да е честен като теб — прошепна тя.

— А Маги би трябвало да е мъдра като теб, скъпа Луиза.

Луиза не се чувстваше мъдра. Чувстваше се стара, тъжна и глупава.

Тържеството свърши. Гостите бяха наредени като дърва за огрев във всяка стая на тъмната къща. В господарския апартамент три жени хъркаха високо в леглото с балдахин, а още две се въртяха на пода. Само Маги не спеше. Завивките ѝ бяха захвърлени в един ъгъл на стаята, докато тя седеше до прозореца и гледаше луната. Изживяваше отново танца с Кристофър, усещането от силните му ръце, допира на твърдия му като скала гръден кош до гърдите ѝ, преливащата топлина на усмивката и очите му. Колко още щеше да позволява на Кристофър да трови живота ѝ?

Съпругата на един от директорите на железницата изхърка силно и се обърна. Двете ѝ другарки по легло я последваха като в припев. Маги въздъхна. Тази нощ наистина искаше да е сама. Изведнъж си

спомни, че нарът в плевнята е временно свободен. Ковачът беше напуснал преди седмица, а новият човек, който Мос бе наел, щеше да пристигне в ранчото едва след десет дни.

Наметна роба върху памучната си нощница и излезе на пръсти от стаята. В преддверието нахлузи чифт ботуши върху босите си крака. Бяха прекалено големи, но нямаше намерение да рови в килера си в тъмното, за да намери своите обувки. Тихо отвори предната врата и се промъкна навън, без да погледне към библиотеката и да види тъмната фигура, която седеше на бюрото и я наблюдаваше.

Кристофър поседя за момент, след като Маги излезе. Трябваше да спи с още шестима мъже в една стая и беше дошъл в библиотеката, за да остане насаме с мислите си. Би трябвало да мисли за Англия и за приятното си завръщане у дома. За нещастие умът му постоянно се занимаваше с Маги. Тази вечер тя беше като дама — красива и достолепна. Обикновено изглеждаше като мъжкарана, но дори и тогава му се струпваше красива. Щеше да му липсва. Господи, как щеше да му липсва! Тя беше неудовлетвореност, смях, досада, смелост, предизвикателство, сладост — пеперуда, която човек нито може да хване, нито да притисне.

Кристофър въздъхна. Тази вечер Маги беше дама и изглеждаше щастлива в тази роля. Може би сега беше времето да поговори с нея за намеренията си.

Последва я навън, като очакваше, че тя ще е в двора и ще гледа звездите, както бе правила няколко пъти, но Маги не се виждаше никъде. Кристофър бе озадачен и малко разтревожен, но светлината от фенера в прорезите на вратата на плевнята разкри скривалището ѝ. Свари я да разстила одеяло върху нара на ковача в малкото помещение, преградено от общото.

— Маги?

Тя се сепна и подскочи.

— О, Кристофър! Стресна ме.

— Съжалявам.

Гледаше го като привидение, внезапно появило се от сън или може би от кошмар.

— Видях, че и ти не можеш да заспиш. Може пък това да е тъкмо моментът да си поговорим. Изглежда, през деня и два мата сме толкова заети...

— Да говорим за какво?

Той придърпа една дървена табуретка и седна.

— Утре Питър тръгва за Ню Йорк.

— Знам.

— Разбираш, че и аз ще замина след около седмица.

Погледна го слисана.

— Така ли?

— Нещата тук са уредени. Собствеността над земята ти е потвърдена. Ранчото е в добър вид, а Мос Райли е хванал здраво юздите. Имам му доверие. Ти започна добър живот тук — такъв, какъвто ще те оцастливи. Няма повече причина, която да ме задържа тук, а и доста неща в Лондон чакат да се заема с тях.

Маги отвори широко очи.

— Мислех... е, аз...

— Знаеше, че планирах да тръгна веднага щом всичко се уреди, Маги. Обещах ти, че ще се махна от погледа ти, когато се уверя, че нещата тук вървят добре.

— Е, аз... Ти наистина каза нещо такова, нали? Когато се оженихме, предположих, че всичко се е променило. Трябваше да бъде по-проницателна.

— Маги, винаги съм бил честен с теб.

— Глупости! — За миг объркването ѝ се преобрази в гняв. — Не си честен дори със себе си.

Кристофър почувства нотка на раздразнение в гласа ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Идваш в бедната примитивна Америка, за да отмъстиш на хазартната акула, която се е възползвала от брат ти. Измъкваш ме от кръчмата и си казваш, че точно аз съм залогът в твоята глупава лична война. Но аз съм повече от залог и ти не можеш да го приемеш. После взимаш това ранчо и откриваш, че отглеждането на добитък в Ню Мексико не е просто инвестиция за високопоставеното ти аристократично семейство, но и това не можеш да приемеш. Единствено Лондон струва нещо. Лондон е целият свят и нищо друго не заслужава вниманието ти. Бягаш от едно предизвикателство точно когато започваш да откриваш колко много го харесваш. Бягаш от мен, защото се страхуваш, че може случайно да харесаш прекалено много

една нищо и никаква мръсна уличница. Не е ли това, от което най-много се боиш, Кристофър?

Опита се да бъде логичен и цивилизован пред смешното й гневно избухване:

— Маги, не знаеш какво говориш.

— О, така ли, Ваше пъзливо сиятелство?

— Аз изобщо не те считам за — каква цветиста фраза използва? Мръсна...

— Уличница! — рязко довърши изречението му тя.

— Никога не използвай тези думи за себе си! Разбира се, че не си уличница! — Той се разгневи по-скоро от имената, с които Маги наричаше себе си, отколкото от обидите, с които го обсипваше.

— Но, разбира се, не съм достойна да бъда твоя съпруга! Нали в това вярваше през цялото време? Постара се всеки да разбере, че си се оженил за мен заради земята. Не можеш да се унижиш да ме докоснеш, освен когато сключването на брака те задължаваше. А сега бягаш в твоя скъпоценен Лондон, за да позволиш на благородните дами там да ти помогнат да забравиш, че някога се е наложило да се принизиш да играеш ролята на съпруг на мръсна танцьорка в бар.

— Маги, предупреждавам те! По-умно ще бъде да не ме предизвикваш.

Но по пламъка в очите и можеше да познае, че гневът й се надига. Накрая тя изпъна рамене, твърдо решена.

— Да предположим, че искам да дойда с теб в Лондон. В края на краищата аз съм ти жена. Това е ужасната цена, която трябваше да платиш, за да получиш тази земя. Имам право да бъда с теб.

Кристофър виждаше катастрофата да се приближава към него като гигантска смазваща вълна.

— Ще оставиш упорството ти да ограби щастието ти. — Опита се да говори разумно, но нещо вътре в него не се подчиняваше на разума. Колкото и да бе странно, една недисциплинирана и глупава част от сърцето му се зарадва на предложението й.

— Не се плаша от Лондон.

— Повярвай ми, в Ню Мексико ще бъдеш много по-щастлива.

— Вие, англичаните, винаги си мислите, че знаете кое е най-добро за човека. Приеми, че аз решавам за себе си.

— В този случай наистина знам какво е най-добро за теб. Няма да те взема в Лондон.

Маги се подсмихна. Едно опасно пламъче се присъедини към гнева в очите ѝ.

— Ако ме оставиш тук, ще се разведе.

— Какво?

— Както знаеш, разводът в Ню Мексико не представлява трудност. Тогава ще изгубиш тази земя. Цялата ще бъде моя. Магдалена Монтоя, богатата дама — собственичка на ранчо. Може би накрая ще се омъжи за някой, който не се страхува да обича бивша танцьорка.

Кристофър не знаеше дали да ѝ вярва, но беше чувал, че областният съд е странно предразположен към разтрогването на бракове. След като той беше чужденец, а и ставаше въпрос за толкова много земя, можеха да бъдат повече от склонни да освободят Маги и принадлежащата ѝ земя.

Опита се да бъде логичен:

— Маги, защо искаш да дойдеш в Лондон? Тук имаш всичко, което пожелаеш.

Очите ѝ потъмняха.

— В Лондон няма да си щастлива.

— Може пък да копнея да подружа с аристократите.

— Няма да ги харесаш.

— Достатъчно е, че харесах теб. Но е без значение. Ако ти отидеш в Лондон, идвам и аз. Искаше да имаш съдружник, но аз реших, че искам брак. Ожени се за мен, за да се докопаш до тази земя. Вързан си за мен.

Тя решително скръсти ръце на гърдите си, а Кристофър почувства, че безсилието засилва гнева му. Не беше свикнал на поражения, а това нахакано момиче като че ли го надвиваше ту по един, ту по друг начин, откакто я бе намерил. Надсмиваше се над добрите му намерения и презираше усилията му да подреди нещата така, че тя да не пострада от раздялата им. Но в много от обвиненията ѝ имаше зрънце истина. Изведнъж той почувства, че тревогите и премеждията през последните няколко месеца бяха достигнали критичната си точка и избухна:

— Искаш истински брак, а, Маги? Тогава ще имаме истински брак. Ако ти искаш да бъдеш съпруга, може би аз ще се възползвам от правата си на съпруг.

Докато се приближаваше към нея, тя стоеше неподвижна като статуя, като изправена пред ловец кошута, която не може да реши дали да побегне, или да остане.

— Положих огромни усилия, за да ти спестя усложненията от брака, защото мислех, че не бива да създам живот в утробата ти. Но един истински съпруг не трябва да се страхува от противното, нали?

Кристофър видя собствения си гняв, отразен в лицето ѝ. Тя отстъпи крачка.

— Мислиш да ме накажеш, като ме любиш! — възкликна тя възмутено. — Колко пъти доброволно се предлагах, и то само за да бъда отхвърлена?

— Приемаш вниманието ми за наказание? Затова ли ме изкушаваше така умело през последните няколко седмици? Мисля, че прекалено дълго съм се въздържал. Престани да отстъпваш и ела тук, Маги!

— Въздържал си се прекалено дълго, така ли? Е, аз не съм жена! Аз съм проклетата ти съпруга! — В очите ѝ блещукаше отмъстително пламъче. — Мисля, че ще ти дойде добре да получиш доза от собственото си лекарство. Лека нощ, Кристофър.

В думите ѝ позна себе си, когато по същия начин я бе отблъсквал през всичките нощи.

— Съпругите не могат да избират кога и къде да се отдадат на съпрузите си — заплаши я той. Гневният ѝ поглед само подхранваше раздразнението му, а разгорещеността разпалваше още по-бързо страстта му.

— Аз винаги имам избор.

— Току-що направи избора си, съпруго.

Маги замахна към него — не слаб, а силен удар, изпълнен с женска ярост. Целият гняв, объркване и съжаление от изминалите няколко седмици бяха събрани в този едничък удар. Кристофър улови ръката ѝ, преди да се стовари върху лицето му.

— По-кратко, по-кратко! — каза той и се подсмихна. — Дамите не се опитват дабият съпрузите си.

Маги издърпа ръката си и го изгледа презрително. После сви устни, но накрая се предаде и се разсмя.

Като че ли гръмотевичната буря бе отминала и на нейно място се появи дъга.

Гневът на Кристофър веднага се превърна в страст. Маги искаше да бъде негова жена. Малката магьосница настояваше да му бъде жена. Стоеше мълчалив и се опияняваше от смеха ѝ, бузите ѝ аленееха от страст, образът му се отразяваше в очите ѝ. Приблужи се. Тя постепенно престана да се смее, но не отстъпи. Устните ѝ се отвориха. Чакаше, наблюдаваше го, а той така изгаряше от желание, че почти виеше от болка.

Като че ли здраво стегнатата пружина изведнъж ги освободи и те се хвърлиха едновременно в обятията си. Това, което последва, беше неочаквано и жарко. Нужни бяха само секунди, за да я съблече, докато тя трескаво смъкваше дрехите му. Паднаха заедно на нара, устните им бяха слети и всепоглъщащи.

Кристофър се опитваше да бъде нежен, но Маги беше прекалено нетърпелива, за да чака милувки.

— Сега! — подканяше го тя. — Кристофър, моля те, сега.

Молбите ѝ преляха последната капка самоконтрол. Той я облада и остави тялото си на воля. Светът престана да съществува. Пътят им до рая беше кратък, но изпълнен със страст. Едновременно стигнаха до оргазъм и се сляха в кратък, но изключително силен екстаз.

Няколко часа по-късно Маги се събуди замръзнала. Топлината на нощта бе отстъпила място на хладината преди зазоряване. Кристофър спеше до нея. Мускулестото му бедро притискаше венериния ѝ хълм — все още възбуден от енергичната инвазия.

Не помръдна, тъй като не искаше да събуди мъжа си. Краят на нощта ѝ се струваше като сън. Ако не беше мускулестото тяло, все още вплетено в нейното, и болката от необичайната интимност, не би повярвала на спомена за случилото се.

Кристофър отиваше в Англия и тя щеше да го придружи. Беше извоювала правото да замине с него. Може и да беше глупачка, но обичаше този мъж и не искаше да се откаже. Отказът не беше в

природата ѝ. И все пак се питаше със страх на каква чужда земя и чужд живот се бе обрела.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги смяташе, че е пътувала доста. Та нали преди да навърши осем години, сновеше от единия до другия край на Денвър да изпълнява поръчки на майка си. Когато стана на десет, измина петдесет мили на югозапад до ранчото на Алварез, а четири години по-късно пропътува сама цялото разстояние до Денвър. Ако това не беше достатъчно, за да бъде в категорията на опитните пътешественици, тогава сигурно отиването до Санта Фе, посещението в ранчото на Слейтър и накрая преместването в Ранчо дел Рио щеше да я приобщи към тях. Беше пътувала повече от всичките си познати, с изключение на Кристофър и Питър. Но те не можеха да бъдат определени като обикновени хора, защото бяха англичани. Може би Луиза беше по-голяма пътешественичка. Бе дошла в Мексико Сити от Америка, а Маги не знаеше колко далеч е Мексико Сити.

Във всеки случай Маги смяташе, че е видяла значителна част от света или поне така вярваше преди пътуването до Англия с Кристофър и Питър. То не приличаше на нито едно от предишните — непрекъснатата поредица от емоционални върхове и спадове. Трудно беше да остави Ранчо дел Рио, а още по-трудно — да се сбогува с Луиза. За голямо облекчение на Маги, Кристофър беше убедил приятелката ѝ да остане в ранчото, за да се грижи за домакинството и сметките.

Пътят от Ню Мексико до Лондон беше пълен с изненади, сътресения и открития. Ню Йорк беше по-далеч, отколкото Маги можеше да си представи, а и по-голям. Градът беше хаос от хора, карети, шум и огромни сгради, докъдето стигаше погледът. Маги се зарадва, че го напускат, въпреки че параходът, на който се качиха, и изглеждаше прекалено крехък, за да устои на морската стихия. Видя ѝ се още по-малък, когато земята остана зад гърба им и пред тях се ширна разпенената безкрайна вода.

Кристофър убеди Маги, че в сравнение с многото му прекосявания, сега Атлантическият океан се държи най-добре.

Стомахът ѝ не бе съгласен и по време на пътуването не можеше да поеме нищо, което да не върне обратно почти веднага. Когато корабът акостира в пристанището на Лондон, Маги беше толкова нещастна, че оживеният кей изобщо не ѝ направи впечатление. Щом веднъж стъпи на твърда земя обаче, гледките, звуците и ароматите на Лондон прогониха слабостта ѝ с удивителна бързина. Неприветливите сгради, долепени една до друга, пушекът и вонята във въздуха изпълваха дробовете и щипеха очите ѝ. Амбулантни търговци рекламираха високо стоките си, хора си крещяха през улицата от горните етажи на постройките, файтонджии подканваха конете си, карети тракаха върху неравен паваж. Маги искаше да запуши ушите си. Даже в Ню Йорк не беше така. На всичко отгоре цялото това викане ставаше с акцент, още по-странен от този на Кристофър и понякога съвсем неразбираем за ушите на Маги.

Когато наета карета ги остави пред къщата на херцог Торингтън в Кенсингтън, Маги вече се чувстваше като Алиса в Страната на чудесата. Още не беше решила дали това е кошмар или сън.

На входа на къщата бяха посрещнати от висок господин, който Маги помисли за самия херцог — бащата на Кристофър. Човекът е изключително учтив, за да е надут херцог, мислеше си Маги, докато той поемаше шапката на Кристофър и наметалото ѝ. Опитът ѝ с аристократичното общество в Денвър я беше научил, че хората от висшата класа често се мислят за прекалено високопоставени, за да бъдат учтиви с другите.

Кристофър я осведоми:

— Маги, това е Грейс. Грейс е иконом в Торингтън Хаус. Той управлява тук. Ако се нуждаеш от нещо, трябва просто да се обърнеш към него. Той е много изпълнителен.

— Благодаря ви, лорд Кристофър. Торингтън Хаус е поласкана от честта, лейди Кристофър.

Маги се огледа, за да види лейди Кристофър. После разбра, че икономът говори на нея.

— Ъ... Благодаря ви, господин Грейс.

Грейс вдигна вежди. С крайчеца на окото си Маги забеляза усмивката на Кристофър. Вече бе допуснала грешка, а дори не знаеше каква е тя. Къщата имаше име, икономът изглеждаше като херцог,

предполагаше се, че тя е някаква благородна дама, а не можеше да разбере и дума от това, което тия англичани произнасяха.

— Нейна светлост е на посещение при лейди Стивън, милорд. Братята ви са в клуба си. Лейди Елизабет обаче е вкъщи. Ще ѝ съобщя за пристигането ви.

Когато икономът излезе, Кристофър тихо каза:

— Наричай го Грейс, а не господин Грейс.

— Но това е неучтиво.

— Така е свикнал.

— А ти винаги ми четеш конско за моите маниери!

Кристофър я поведе към стаята, за която обясни, че е семейната всекидневна.

— Не е така официална, както гостната — добави той.

— Това е удивително — възкликна Маги.

— Мислех си, че ще реагираш по този начин — отговори Кристофър с иронична усмивка.

Маги едва дишаше сред претрупаната стая. Ябълково зелените завеси бяха пуснати, за да предпазват от слабото обедно слънце. Тежка двукрила дъбова врата изолираше стаята от останалата част на къщата, която без съмнение беше също така затворена. Може би защото Англия беше малък остров (Кристофър го беше посочил на картата); англичаните се чувстваха задължени да живеят в такива малки пространства между столове ѝ кушетки, статуи и маси.

Внезапно дъбовата врата се отвори и едно момиче влетя в стаята като свеж бриз. Беше руса и с много бяла кожа. Светлосините ѝ очи искряха в унисон с елегантната ѝ копринена рокля.

— Кристофър! О, Кристофър! Мислех, че никога няма да се върнеш вкъщи!

Момичето се хвърли в обятията на Кристофър с ентусиазъм, който накара Маги веднага да реши, че това трябва да е безупречната госпожица Хоторн — толкова безупречна, колкото си я беше представяла.

Кристофър притисна в обятията си безупречната госпожичка и после я пусна на пода.

— Маги, това е Елизабет, сестра ми.

Маги въздъхна с облекчение. Кристофър можеше да прегръща сестра си колкото си иска.

— Елизабет, да ти представя Магдалена Монтоя Талбът, съпругата ми.

Елизабет го погледна смаяна. След това се усмихна. Маги веднага хареса момичето заради усмивката му — сияеща и неподправена бликаща направо от сърцето и отразена в светлите ѝ очи.

— Магдалена. Какво красиво име! — Елизабет улови Маги за ръцете. Кожата ѝ беше мека като кадифе. — Добре дошла в Лондон, сестричке. Трябва да си съвсем изтощена от пътуването. Кристофър, защо не ни каза, че съпругата ти идва с теб в Лондон?

Графът вдигна вежди и преди да успее да отвърне, Маги проговори:

— Реших да дойда в последния момент, а Кристофър просто не можа да ме разубеди.

— Браво! Радвам се да срещна още едно същество от женски пол, способно да се наложи на нацупения ми брат. Знаеш ли, не сме много тези. Можеш да се настаниш във френската стая. Ще накарам госпожа Скрабз да се увери, че стаята е чиста и тогава можеш да подремнеш. Като познавам Кристофър, той сигурно не се е грижил кой знае колко за удобствата ти по време на пътуването. Мъжете просто не разбират женската слабост.

Кристофър я прекъсна:

— Маги ще се настани в моя апартамент. С мен — добави той, за да е сигурен, че е разбран.

Елизабет вдигна учудено вежди. Леко се изчерви.

— Кристофър, една дама би трябвало да има свой собствен апартамент. А ако си спомняш, френската стая е свързана с твоята.

— Предпочитам съпругата ми да споделя моя апартамент, Елизабет. Не бъди толкова шокирана. Така правят в Америка.

— Майка ще припадне, Кристофър.

— Много добре знаеш, че майка ще припадне от нещо повече от това, че Маги ще споделя моя апартамент. Готов ли е той?

— Разбира се. Очакваме те от няколко седмици.

— Добре. Аз също имам нужда да си подремна. Маги, нека ти покажа пътя. — Целуна леко сестра си по бузата. — Без съмнение ще се видим на вечеря.

Апартаментът на Кристофър изглеждаше спартански в сравнение с останалата част на къщата. Спалнята, всекидневната, будоарът и

банята бяха в кафяви и сини тонове. Имаше малко семпли мебели. Два стола, тапицирани със светлосин кретон, красяха всекидневната наред с една кушетка и бюро. По-голямата част от спалнята беше заета от дъбово легло с балдахин. Единствената друга мебел беше необходима, а не декоративна — дъбов гардероб в същия, стил, тоалетна масичка и висок скрин. Банята беше нещо ново за Маги. Лъскава месингова вана бе поставена на платформа от плочки. Редом имаше кофи с вода. Останалата част от малката стая бе заета от дъбов умивалник с фина порцеланова кана, леген и малко огледало отгоре.

— Ако искаш, можеш да промениш обстановката или да добавиш някои женски украшения — предложи Кристофър. — Въпреки че няма да останем тук дълго. Имам собствена къща в Линкълнс ин Фийлдс, но в мое отсъствие трябваше да бъде реконструирана и ще минат няколко седмици, преди да е готова.

Маги бавно се завъртя, за да огледа спалнята. Беше мъжка стая без излишни неща. Хареса ѝ много повече от всекидневната или другата част от къщата, която бе видяла.

— Далеч по-различно е от кална уличка или студен килер, а аз съм спала и в двете. — Спря да се върти и усети тъмния поглед на Кристофър върху себе си.

— По-добре ли си сега, когато си на твърда земя?

— Като че ли къщата се люлее под краката ми, точно както на кораба. Но съм по-добре. Бих могла да изям цял вол — подсказа тя. — В колко часа е вечерята?

— Не по-рано от осем.

— Дотогава ще умра от глад.

— Не, няма. Ще позвъня за чай след два часа.

Липсваше ѝ свободата в нейната собствена кухня.

— Защо просто не слезем долу и не претършуваме килера? Сестра ти ще бъде ли прекалено шокирана?

— Ще бъде — подсмихна се Кристофър. — Но ще бъде още по-шокирана от това, което имам предвид сега.

Пристъпи напред, преди Маги да разбере намеренията му. Беше боледувала от морска болест толкова дълго, че почти бе забравила всяко друго физическо усещане, освен гаденето. А сега погледът на Кристофър я заля с топла нега, която се пренесе от гърдите към бедрата ѝ като стегната спирала. Очите му като че ли следваха пътя на

тази сладка топлина, после се плъзнаха нагоре, за да уловят отново погледа ѝ.

— Посред бял ден! — протестира тя неохотно.

— Още по-добре ще оценя красотата ти.

Маги направи опит да задържи смеха си. Бяха ѝ казали, че мъжете не обичат да им се присмиват, когато изгарят от страст. А и Кристофър изглеждаше много възбуден.

— Не трябваше ли да подремнем? Не казали това на сестра си?

— По дяволите сестра ми! Точно сега ме интересуваш ти. Не се прави на срамежлива, жено. Прекалено дълго спах до теб, без да те докосна.

Маги заотстъпва, докато гърбът ѝ опря в стената, но закачливият ѝ поглед го примамваше.

— Това не те притесняваше преди.

— Притесняваше ме. А сега стой мирно.

Обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. Маги се разтопи. Беше забравила, че целувката е толкова приятна.

— Ммм — промърмори тя, когато той освободи устата ѝ. — Вече не съм изморена.

— Нито пък аз. — Пръстите му сръчно разкопчаваха корсажа ѝ. Закопчалките поддадоха. Материята леко се смъкна от раменете ѝ, а ръцете му намериха гърдите ѝ.

И Маги беше нетърпелива. Помогна му да се освободят от остатъка от облеклото си и охотно се отпусна в леглото е него. Кръвта ѝ започна да кипи, докато Кристофър целуваше гърдите ѝ, корема ѝ. Изви се нагоре, за да посрещне милувките му.

— Както винаги, нетърпелива — промърмори той срещу устните ѝ. — Не знаеш ли, че дамите просто трябва да понасят животинските страсти на господата?

— Доста търпелива съм — отговори тя задъхана.

Устните му я изгаряха със сладък огън, ръцете му вършеха чудеса с плътта ѝ. С едно плавно движение той се преобърна по гръб и вдигна Маги от леглото. Изненадана и замаяна от страст, тя му позволи да я сложи върху себе си.

Очарована от ново чувство за превъзходство, Маги се снижи изкусително, за да може той да проникне в нея. Бързо улови ритъма му и възбуждащо се задвижи. Само след пет минути и двамата стигнаха

до оргазъм. Вибрациите на неговата експлозия се съединиха с острите контракции на екстаз в тялото ѝ. Като че ли всичката ѝ сила бе отнета. Кристофър я завъртя така, че тя остана под него. Все още плътно в нея, той се настани удобно между краката ѝ и я покри с тялото ѝ като с одеяло.

След няколко дълбоки вдишвания пред очите на Маги се проясни и тя ясно видя лицето му, надвесено над нейното. То изглеждаше замислено и тържествено.

— Знам — въздъхна тя. — Дамите не вършат такива неща.

— Както и преди си ми казвала, съпруго, понякога си струва да не си истинска дама. Можеш да вършиш този род неща колкото искаш.

Когато Маги се събуди, през прозореца проникваше бледата розова светлина на здрача. Беше покрита е лек юрган, а чаршафът до нея беше студен. Седна и отметна косата от очите си. Прегърна коленете си и се усмихна. Харесваше ѝ да бъде съпруга. Ако не беше възлюблена, то поне чувстваше, че е желана — най-малкото във физическия смисъл, Маги се уверяваше, че страстта може да доведе до любов. Познаваше няколко проститутки от Маркет Стрийт в Денвър, който бяха опитали същата тактика и се бяха провалили. Но Маги нямаше да се провали.

Тъй като нямаше кой да ѝ помогне в избора на подходяща рокля, тя облече обикновена пола и корсаж и се отправи към стълбището. Сега разбра защо Питър Скарбъроу бе определил къщата на Четиринадесета улица в Денвър като колиба. Градският дом на херцога беше огромен. От площадката, на която беше застанала, стълбището водеше и нагоре, и надолу. Маги си помисли, че човек би могъл да се загуби в сградата ида умре от глад, преди да намери пътя си. Стомахът ѝ се разбунтува при тази мисъл. Двамата с Кристофър бяха толкова заети, че съвсем бяха забравили да позвънят за чай.

Тръгна надолу по стълбите, като се оглеждаше с любопитство. Къщата приличаше на изоставена. Ни един слуга не се виждаше. Само слабите гласове, които долитаха иззад една затворена врата, показваха, че в къщата наистина има някой. Маги разпозна единия — на Кристофър. Другият беше женски и малко писклив.

Пропъди угризенятия на съвестта си и се приближи, за да подслушва. Когато притисна ухо до вратата, говореше жената.

— Това наистина е съвсем неприемливо, Кристофър. Какво ще кажат всички? Как биха могли членовете на семейството да държат главите си изправени пред хората, когато обществото погледне тази... как каза, че е името ѝ?

— Магдалена Тереза Мария Монтоя Талбът. Маги — за по-кратко. Ако ще се почувстваш по-добре — произхожда от много стар испански род.

Жената подсмръкна високо.

— Маги. — Произнесе името с отвращение. — Повлекана от Америка. Съмнявам се, че във вените ѝ тече аристократична кръв. Каква каза, че била, когато я намери? Певица?

— Танцорка. Наистина е доста талантива. Някой ден би трябвало да видиш как танцува.

— Съмнявам се, че бих го оценила. Танцорка! Абсурдно е! Кристофър, не мога да измисля нещо по-лошо. Това е катастрофа. Какво те прихвана, та я доведе тук?

— Майко, вие знаехте, че брак с наследница на Монтоя може да се окаже необходим, за да си възстановим земята на Стивън. Питър Скарбъроу и аз обсъдихме въпроса с вас, преди да замина за Америка. Тогава не възразихте.

— Скъпо мое момче, направи нужното, за да подпомогнеш семейните финанси и запазиш честта на семейството. Беше приемливо само защото си по-младият син и следователно връзките при брака ти не са така важни, както за брат ти Джеймс. Но това не означава да парадираш с това, че е трябвало да се унижим, за да постигнем тази цел. Някои връзки е най-добре да се крият от обществото. Досега трябваше да си го научил, Кристофър.

Гласът му придоби твърдост.

— Майко, искам да изясня добре едно нещо. Маги е моя съпруга. Тя е жена с необикновен дух и интелигентност, независимо къде съм я намерил. Освен това допринася значително за благосъстоянието на това семейство. Ако възнамерявате да приемете земята ѝ и печалбата, която тя носи, тогава трябва да приемете и нея. Маги има право на учтивост и любезност от страна на всеки член на това семейство.

Гласът на жената прозвуча сърдито:

— Как можеш да искаш такова нещо от мен или от сестра ти? Ние сме аристократично възпитани дами с нежна чувствителност. Дал си на тази... тази танцьорка благородното си име и сигурно бъдеще. Трябва ли всички ние да слезем толкова ниско, че да общуваме с тази персона?

Маги не чу отговора на Кристофър. Ушите ѝ горяха от гняв. Думата „танцьорка“ звучеше в устата на тази жена като ругатня. „Персона“ също криеше огромно презрение. Нещо, което „благородните дами“ мислеха за вулгарно и обидно. И старата вещица имаше наглостта да я съди, преди дори да са се срещнали.

Без да помисли за последствията, Маги отвори вратата и се втурна вътре. Лавици с книги изпълваха стените от пода до тавана, а огромно дъбово бюро заемаше повече от половината стая. Господин със сериозно лице, облечен в костюм отпреди два века, се вглеждаше в нея от портрет над камината, сякаш готов да ѝ изкрещи да се маха от стаята. Същото сериозно изражение имаше и тъмнокосата дама, облечена в бледорозова коприна, която се бе разположила в канапето под прозореца като кралица на трон. Единствено белите кичури на слепоочията издаваха възрастта ѝ. Лицето ѝ беше с остри черти и гладко като мрамор. Пронизващите ѝ зелени очи се разшириха при внезапното влизане на Маги.

— Мадам, аз не съм „персона“. — Наблегна на думата със същото презрение, както и дамата. — Никой не може безнаказано да обижда Магдалена Монтоя.

— Наистина? — Жената я погледна през лорнет, като че ли изследваше насекомо, изпълзяло изпод плюшената покривка. — Да разбирам ли, че това е момичето, Кристофър?

Кристофър затвори очи за малко, после ги отвори с въздишка.

— Майко, може ли да ти представя Маги, съпругата ми. Маги, тази дама е моята майка...

— Херцогиня Торингтън — прекъсна го жената ѝ млъкна, сякаш чакаше да види изражението, което титлата ѝ щеше да извика на лицето на натрапницата.

Маги не поздрави жената с учтивото: „Радвам се, че се запознахме.“ Как би могла да се радва на срещата с жена, която току-що е говорила за нея с презрение!

— Имате ли навика да подслушвате разговорите на хората, скъпа?

— Считам за мое право да слушам, когато разговорът се отнася за мен.

— Ах! Кристофър, можеше поне да научиш момичето на добри обноски, преди да я пуснеш в цивилизацията.

— Струва ми се, херцогиньо, че вие самата трябва да помислите за поведението си.

Лейди Торингтън остана с отворена уста. Мина време, преди да се съвземе.

— Никога не съм чувала подобна дързост! В Англия, госпожице, младите хора се отнасят с уважение към по-възрастните, а младите жени не си позволяват да се изказват така безсрамно.

— На Запад хората уважават тези, които заслужават, и всеки казва каквото мисли, когато пожелае.

— Нахалница! Нямате ли представа коя съм?

Кристофър опита да се намеси:

— Моля ви, майко. Маги, дръж се прилично. Това не е Ню Мексико.

Маги го изгледа гневно. Беше доволна, че я защити по-рано. Защо сега не се застъпи за нея?

Кристофър повдигна вежди с язвителен упрек.

— Ти искаше да дойдеш в Лондон — припомни ѝ той. Беше я предупредил, че няма да ѝ допадне, че няма да знае как да се държи като благородна английска дама. Беше се надсмяла, но той може би е имал право. Топлината, останала, след като се бяха любили, изчезна.

— Майко, Маги е нова тук и не знае нашите правила. Двамата с нея ще живеем в Торингтън Хаус само няколко седмици. Надявам се през това време да се разбирате. И, Маги, очаквам да се отнасяш с уважение към майка ми.

Маги се почувства като наказано дете.

— Ясно ли е? — Кристофър прикова с поглед първо Маги, после майка си. — Ясно ли е? — настоя той, когато нито една от жените не отговори.

— Разбира се, че ще съм толерантна — отстъпи херцогинята с остър тон. — Едва ли в Лондон има по-толерантна дама от мен.

— Маги?

— Ще се опитам. Но тя не трябва да ме обижда.

— Сега, когато се запознахте, вече няма да те обижда.

— Тогава ще ѝ отдам заслуженото уважение.

По изражението на Кристофър разбра, че отговорът ѝ не му е харесал много. Смръщеното лице на херцогинята показваше същото.

Е, помисли се Маги, просто ще трябва да се задоволят с това.

Беше ѝ спестена срещата с останалите членове на семейство Талбът преди вечеря. Херцогинята не присъстваше, принудена да си легне поради нервна криза.

— Майка ми е много чувствителна — каза Елизабет извинително. — Вълнението от пристигането ви с Кристофър съвсем я довърши.

По-малкият брат на Кристофър, представен като Родни, изсумтя силно при забележката на Елизабет за майка им.

— Майка е чувствителна колкото дракон. Прави демонстрации, за да накара Кристофър да се почувства виновен, че е отсъствал толкова дълго.

— Родни, ти си грубиян — каза Джеймс, най-възрастният от тримата братя. — Какво ще си помисли нашата нова снаха?

Маги си помисли, че Родни всеки момент ще се строполи. Можеше да помирише уискито в дъха му откъм другия край на голямата дъбова маса в трапезарията.

— Кой? Нашата нова коя? — Херцогът, седнал начело на масата, ги гледаше с присвити очи. Беше в елегантен вечерен костюм. Висок и слаб, със стоманеносива коса, той имаше лице, на което бръчките отиваха. Очевидно Кристофър беше наследил хубавите си черти от него. Само леко разсеяното изражение и неразбиращият поглед на замъглените очи издаваха старостта му.

— Новата ни снаха, татко — нетърпеливо рече Джеймс. — Нали знаеш, че Кристофър се ожени.

— Разбира се, че знам. Мелиса, Мелинда, някакво подобно име...

— Магдалена, сър — учтиво се намеси Кристофър.

— Това е испанско име! Не си се оженил за папистка, нали, момче?

— Не, татко. Маги е американка.

— А, добре. Това е друго. Знаеш, че твоят прапрадядо, вторият херцог Торингтън, се би с американците в малкия им бунт и те го убиха. За щастие имал син, иначе никой от нас нямаше да бъде тук.

По някаква причина Маги се почувства виновна.

— Съжалявам, Ваша светлост.

Херцогът се затрудни да фокусира лицето ѝ.

— Няма за какво да съжаляваш, момиче. Съмнявам се, че ти си го е убила.

— Не, господине.

— Татко! — обади се Родни; — Сега е 1883. Разбира се, че не го убила.

На другия край на масата единственият член на семейство Талбът, който не се унижаваше да говори, седеше с каменно изражение и чоплеше храната си. Беше представена като лейди Катерина Талбът, нещастната вдовица на Стивън: каменно и безизразно, но доста красиво лице. Мека кестенява коса обрамчваше идеален овал с бледа кожа, леко румена по скулите. Кафяви очи допълваха косата. Пълните устни бяха стиснати неодобрително.

— Адела! — извика херцогът. — Къде е Адела?

— Майка е в стаята си — отговори Джеймс на стареца. — Пак нервна криза.

— Нерви, глупости! — Херцогът заби вилица в пая с говежди бъбреци. Внезапно му хрумна нещо друго и попита Маги:

— Откъде си, момиче?

— Нью Мексико, господине. — Ако всичките семейни разговори бяха такива, Маги не винеше Родни, че е пиан, Джеймс — разсеян, Елизабет — плаха, а Катерина — мълчалива.

— Не думай.

— Колко голямо е ранчото на съпруга ми? — проговори Катерина най-неочаквано.

— То вече не е на съпруга ти — сръза ѝ Джеймс. — На Кристофър е. Фактически — на семейството.

— Всъщност то е на Маги и мое — изясни Кристофър.

Джеймс му отправи остър поглед.

— Та на въпроса на Катерина. Ранчо дел Рио е около сто хиляди акра. Земята на Монтоя, дарявана на семейството на Маги от няколко различни губернатора на Нью Мексико, е пет пъти по-голяма от този

парцел. Постепенно ще я разработим, надявам се, по това изисква внимателно планиране.

— Какво планиране е необходимо, за да пуснеш добитъка да пасе? — попита Джеймс иронично.

— Управлението на едно ранчо е много повече от пасенето на добитъка — възрази Маги. Всички я погледнаха така, сякаш бе казала нещо странно. После извърнаха очи от нея.

— Колко струва цялото? — настояваше Джеймс. — Малко сме затруднени сега, както знаеш. Не че сме единствените. Всички срещат трудности при събирането на рентите от земята, откакто селското стопанство западна толкова много! Може би ще е по-добре да продадем земята и да инвестираме другаде.

— Не можете да направите това! — заяви Маги категорично. — Тази земя е най-богатата паша на Запад, а пазарът на добитък процъфтява.

Отново всички погледи се отправиха към нея. Само Кристофър не изглеждаше изненадан от избухването ѝ.

— Прости ни, Маги — каза Джеймс. — Би трябвало да сме по-добре възпитани и да не обсъждаме делови въпроси в присъствието на дами.

Разговорът се прехвърли върху критика на опера, която Джеймс и Родни бяха гледали преди две вечери. Елизабет бърбеше за нов художник, завладял мълниеносно артистичния свят на Лондон, а Катерина мълчеше нацупено. От време на време херцогът вмъкваше коментар, който нямаше нищо общо с разговора, но семейството не му обръщаше внимание. Скоро той се умълча.

Струваше ѝ се, че вечерята се проточва безкрайно, но най-сетне на нея и Кристофър им бе разрешено да се усамотят в апартамента си. Щом затвори вратата, Маги отчаяно попита:

— Нали няма да продаваш земята ми? Не можеш. Това ранчо е...

— Успокой се, Маги. Никой няма да продава Ранчо дел Рио.

— Никога няма да се съглася! Освен това дори продажбата на толкова много земя не може да поддържа това! — вдигна ръце, за да посочи Торингтън Хаус и всичко в нея. — Не мога да си представя защо искате моята земя. Вие трябва да сте богати като крале!

Кристофър, който събличаше сакото си, се засмя.

— Някога херцозите Торингтън са били богати като крале. Но семейните финанси са били подкопани. Все още имаме значителни източници на приходи, предимно земя. А аз съм съдружник в транспортна фирма, което помага да поддържам семейството.

Маги седна на леглото и се опита да разбере тази чудата страна с нейния чудат начин на живот.

— Никой ли не работи?

— Хм, фактически не. Както, без съмнение, разбра от разговора на вечеря, Родни е комарджия, Джеймс прекарва повечето от времето си в тичане след жени, татко не е с всичкия си, а дамите, разбира се, са заети с обществени ангажменти и благотворителност.

— Хм. Не се учудвам, че парите ви свършват.

Кристофър се засмя очарователно.

— Може и да си права. Изобщо не прилича на Ню Мексико, нали?

— Ню Мексико ми харесва повече.

— Можеше да останеш там — каза той сериозно.

Маги леко вирна брадичката си.

— Само защото исках да си поприказвам с аристократите, не означава, че трябва да ги харесвам. Съвсем сигурно е, че семейството ти не ме харесва.

— Не съм и очаквал. Сега, когато си тук, положението може да бъде облекчено много, ако се опиташ да се промениш малко съобразно английските представи за благовъзпитано поведение.

— Ще помисля за това.

— И моля те, ограничи изказването на мнение по неженски въпроси до личните разговори между теб и мен.

— Неженски въпроси?

— Като земя и работа.

— Брат ти говореше, че ще продава моята земя, за да плаща билетите си за опера и комарджийските дългове на Родни.

— Маги, една от причините да си върна ранчото на Стивън беше да помогна на семейството си. Може да си сигурна, че няма да позволя на Джеймс или когото и да било друг да взема недалновидни решения относно инвестицията. Веднъж ти обещах, че никога няма да съжбялавам, ако повериш на мен земята и благосъстоянието си. Точно това имах предвид.

Маги подсмръкна.

— Струва ми се, че семейството ти има нужда от повече помощ, отколкото което и да е парче земя може да им предостави.

Кристофър изпусна ботуша, който току-що бе свалил от краката си.

— Достатъчно. Вече си част от това семейство и би трябвало да научиш нещо за семейната лоялност.

— Хм! — Беше престояла под покрива на семейство Талбът само няколко часа, а вече разбираше по-добре защо американските колонии са се разбунтували срещу англичаните.

— Успокой се и ела тук — каза Кристофър по-меко.

Маги наистина не беше в настроение за милувки.

— Ела тук, Маги. Ще ти помогна да свалиш роклята си.

Тъй като тя не мръдна, той се протегна към нея. При допира на пръстите му до кожата ѝ гневът ѝ изчезна. Когато Кристофър свали последната ѝ дреха, тя вече изгаряше. Чак когато паднаха заедно на леглото и се потопиха в страстта си, болезненото раздразнение се върна. Англия беше по-чужда, отколкото бе предполагала: странна земя, обитавана от странни хора. Копнееше по познатите улици на Денвър, планините и равнините на Ню Мексико, отрудените честни хора, като семейство Слейтър, Мос Райли и Луиза. Как ѝ липсваха Луиза и Ранчо дел Рио. Как ѝ липсваше домът!

Пред студената камина в салона Луиза Гутиерез се люлееше в стола, който Мос Райли ѝ бе направил. В скута ѝ лежеше писмо от Питър Скарбъроу. Последните слънчеви лъчи се плъзгаха през прозореца, а хладният здрач вече изместваше горещия ден. Есента приближаваше. Беше втората половина на август и смяната на сезоните вече можеше да се долови.

Препрочете писмото за десети път. Беше написано на кораба в Атлантическия океан. Питър споделяше, че Кристофър непрестанно крачел по палубата. Не знаеше дали било от нетърпение да се види отново със семейството си, от безпокойство за съпругата му или тревога, че е оставил ранчото. Навярно и трите. Маги била на легло от морска болест и следователно се държала добре, тъй като си стояла в каютата. В противен случай, размишляваше Питър, щяла може би да

обсипва моряците с въпроси за кораба. Никога не бил познавал някой толкова жизнен и палав като Маги, но морската болест можела да сломи дори и най-енергичните.

Луиза се усмихна тъжно. Питър вече беше в Англия, живееше постарому, сякаш никога не бе срещал Луиза Гутиерез. Кристофър и Маги също бяха там. Питаше се как се справя приятелката ѝ. Англичаните не може да са толкова студени, че да не я обикнат. Под крехката си външност момичето криеше топлотата и себеотрицанието на ангел.

Предната врата се отвори, после се затвори с трясък.

— Госпожо Луиза? — долетя гласът на Мос Райли.

— В салона съм, Мос.

Той влезе и се поколеба; като въртеше в ръце просмуканата си от пот шапка.

— Добър вечер, госпожо Луиза. В града научих нещо, дето мисля, че трябва да знаете.

— Седни, Мос. Няма нужда да стоиш прав. Изглеждаш изтощен.

— На южния завой на реката хванах крадци, а до изворите Мескалеро намерих няколко крави. Ядяха нещо, дето ги влудява. А проклетата — извинявайте, госпожо — талига счупи колело по пътя от града. Ето защо закъснях.

— Нека ти донеса лимонада.

— Ще ви бъда много благодарен.

Луиза донесе от подсладената плодова напитка и за двамата. Наблюдаваше как Мос Райли я поглежда над ръба на чашата си. Добър човек беше. Би искала да отвърне на интереса му, но не можеше.

— Какво научи в града, Мос?

— Какво? Познайте кой е купил голямото парче, дето граничи със земята на юг.

— Кой?

— Тод Харли, ето кой. Чух, че спечелил малко пари, като взел старата професия на баща си в Денвър. Всичките похарчил за тая земя.

— Колко интересно! Мислиш ли, че ще създава неприятности?

— Трудно е да се каже. Сега, когато старият е зад решетките, мъчно е да се предвиди какво може да стане от Тод.

— Е, мисля, че не трябва да правим погрешни заключения. Все пак, както каза, синът не е бащата. А между впрочем какви

неприятности би могъл да създаде?

Мое сви рамене и допи лимонадата си.

— Знам ли?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маси се събуди точно на зазоряване. Чаршафите на Кристофър бяха студени. Отдавна бе станал. Чудеше се дали поне веднъж в живота си ще се събуди и ще види съпруга си до себе си.

Опита отново да заспи, но не можа. Стомахът ѝ се бунтуваше и я държеше будна. Храната на вечеря беше обилна и хубава, но тя не бе яла много. Разговорът на масата на семейство Талбът не предразполагаше към апетит. Запита се дали би могла да намери нещо за ядене в кухнята.

Маги стана, наплиска лицето си със студена вода и облече доста семпла дневна рокля, която според Кристофър била „утринна рокля“. Беше ѝ купил дузина тоалети в момента, в който пристигнаха в Лондон, сякаш дрехите ѝ от Ню Мексико не бяха достатъчно добри за големия град. Дори беше обещал да поръча още. Маги можеше да се закълне, че англичаните се грижат толкова много за облеклото си, та трябва да поддържат армия от шивачи, заети денем и нощем. А като си помислеше, че по-голямата част от живота си се бе считала за късметлийка, ако имаше един кат облекло.

В основата на стълбите Грейс я поздрави тържествено:

— Добро утро, лейди Кристофър.

— Ъ... добро утро, Грейс. — Почуди се какво би казал безукорният иконом с лице като на кукумявка, ако го помолеше да я нарича Маги. Реши да не опитва. — Знаете ли къде е съпругът ми?

— Мисля, че лорд Кристофър излезе много рано, за да пояди. Такъв е навикът му, когато пребивава в Торингтън Хаус.

— О! — Навярно от време на време изпитва нужда да е далеч от семейството, за да запази разума си, помисли си Маги.

— Лейди Елизабет е в градината, милейди. Мисля, че госпожица Рейчъл е с нея.

— Къде е градината?

— Последвайте ме, милейди.

Градината не представляваше покрити с мръсотия лехи със зеленчуци и цветя, както Маги бе предположила. Беше голяма оградена площ, където добре оформени храсти и подредени лехи с внимателно гледани цветя се преплитаха в интересни фигури. Двойни френски прозорци извеждаха от утринната стая на тераса, покрита с плочи, с каменни пейки и малък фонтан, където от нацупената уста на едно херувимче бликаше вода. Дървета ограждаха стената и засенчваха терасата.

Елизабет седеше пред статив в отдалечения край на терасата. До нея стоеше малко момиче с тъмна коса, хваната в многобройни правилни къдрици, всяка закрепена с късо парче плат. Когато детето се обърна, за да види Маги, която влизаше в градината, дългата му памучна нощница се повдигна и откри мръсните му боси крака.

— Лельо Елизабет, виж! Някой дойде!

Елизабет вдигна поглед от рисунката си.

— Маги! Спа ли добре? Станала си толкова рано.

— Ти също.

— Аз съм Рейчъл — изрече с тънък гласец детето. — Избягах от госпожица Физуотър. Ти коя си?

— Аз съм Маги.

— Рейчъл — смърри я Елизабет. — Фицуотър, не Физуотър. Знаеш, че не трябва да се обаждаш, преди да те заговорят. — Обърна се към Маги: — Рейчъл е дъщеря на Катерина и Стивън. Рейчъл, Маги е съпругата на чичо Кристофър.

Маги приклекна, за да се снижи до нивото на детето.

— Как така пропуснах да те срещна вчера, Рейчъл?

— Госпожица Физуотър и аз не трябваше да безпокоим мама или когото и да било друг.

— Госпожица Физуотър — о, пфу! И мен обърка! Госпожица Фицуотър е гувернантката на Рейчъл.

— Гувернантка!

— Тя се грижи за Рейчъл.

— Като майка?

— Е, да.

— И Катерина позволява това?

Елизабет се усмихна благосклонно.

— Децата винаги се отглеждат от дейки и гувернантки, с изключение на по-нисшите класи, разбира се.

— Мисля, че не бих искала децата ми да бъдат отглеждани от някой друг — заяви Маги.

— Човек не може просто да се оттегли от света, за да отглежда едно дете, не и с всичките обществени задължения, които класата ни налага.

Вниманието на Маги се насочи към рисунката, върху която Елизабет работеше. Платното изобразяваше зазоряването в градината. Силуетите на дърветата се очертаваха на бледорозов фон. На каменна пейка лежеше отворена книга, а до нея две листа, паднали от дървото отгоре. Картината представляваше смесица от цветове, в които детайлите се губеха, но духът беше ясен. Гледката излъчваше топлината на късното лято.

— Картината ти е красива — каза Маги.

Елизабет се изчерви и колебливо отвърна:

— О, съвсем обикновено развлечение. Рисуването ме отпуска. Майка казва, че се отразява добре на нервите ми.

— И ти ли страдаш от нерви? — попита Маги, спомняйки си кризата на херцогинята, която не ѝ позволи да присъства на вечерята.

Елизабет ѝ отправи доста иронична усмивка.

— Всички дами с някаква чувствителност са малко нервни.

Маги разгледа рисунката по-внимателно. Слънцето беше изгряло и цветовете на зората вече бяха изчезнали, но картината ги бе уловила много точно.

— Ти наистина си добра.

— Така ли мислиш?

— О, да. Истинска художничка си.

— Ласкаеш ме, Маги. Майка и Катерина казват, че не трябва да се увличам. Това наистина е само приятен начин да запълвам времето си.

— Много бих искала да имам тази картина на стената си. Всеки път, когато я погледна, ще си мисля за първите лъчи на слънцето, прокрадващи се призори в тази градина в края на лятото.

— Тогава я приеми като подарък.

— О, не бих могла.

— Разбира се, че можеш. Това е сватбеният ми подарък за новопридобитата ми сестра. — Погледна Маги лукаво. — Всъщност пейзажите не са моето амплуа. Винаги съм си мислела, че съм портретистка. Лицата са толкова интересни, не мислиш ли?

— Трябва да е много трудно да рисуваш лица.

— Изисква се търпение, за да ги направиш както трябва. — Изведнъж се засмя. — Ще ми позволиш ли да те нарисувам? Би могла да ми позираш рано сутрин, когато наоколо няма никой. Останалите от къщата рядко стават по-рано от обяд.

— Защо искаш да ме рисуваш?

Имаш много интересно лице. В него има дух и... закачливост, ако не те притеснява, че го казвам. Както и женска потайност. Бих искала да видя дали мога да уловя тези неща.

Маги се засмя.

— Представи си! Лицето ми в картина! Като на известните хора.

— Трябва да те предупредя, че не съм художник, който ласкае модела си.

— Би било хубаво да си поласкан — подметна Маги закачливо, като си спомни някогашната си мечта да танцува в Сан Франциско и афиши с портрета ѝ да бъдат разлепени из целия град.

— Добре. Нека сложа ново платно и ще започнем. Светлината тук е особено добра по това време на деня.

Маги прекара следващия час в опити да седи неподвижно на каменната пейка. Рейчъл наблюдаваше критично, докато Елизабет работеше с боите. Маги полагаше големи усилия да не се върти, но беше почти невъзможно да седи съвсем неподвижно ѝ мълчаливо. Спечели си не едно мъмрене от страна на художничката.

Докато рисуваше, Елизабет бърбеше за семейство Талбът. Момичето призна, че херцогинята се слави с прозвището „закон“ сред децата си. Откакто здравето на херцога се влошило, лейди Торингтън придобила навика да командва семейството си. Елизабет увери Маги, че тя мисли само доброто на всички тях.

Що се отнася до останалата част от семейството — Джеймс бил безкрайно отегчен от света, призна Елизабет със смях. Родни се отдал на пиене и хазарт и херцогинята се принудила да ограничи лимита за разходите му. Катерина била самотна и нямало изгледи да се омъжи

повторно, защото Стивън загубил всичко в Ню Мексико и като най-малък син получил много малка част от имуществото на Талбът.

Маги имаше чувството, че е попаднала в един от онези досадни английски романи, които Питър я беше принудил да чете.

— Къде са всички тази сутрин? Излезли ли са вече?

Елизабет се засмя.

— Всички са все още в леглата си, разбира се, с изключение на Кристофър, който язди, доколкото разбрах.

— Не е ли късно да спят още? — Слънцето се беше издигнало над хоризонта преди час.

— Стой мирна, Маги. Току-що премести главата си поне с два инча. Върни я обратно, моля те. Да, така е много по-добре. — Елизабет я измери с очи и докосна платното с четката си. — Та да се върна на въпроса ти — братята и родителите ми обикновено стават късно. Почти всяка вечер са навън до малките часове. Аз единствена се интересувам от изгрева, а когато съм била на опера, соаре или на късна вечеря, също се излежавам до късно.

— О!

— Подозирам, че тази сутрин ще станат доста късно. Лорд Каламат дава бал довечера в чест на дебюта на дъщеря си. Сигурно ще е голяма работа, защото лорд Каламат е пословично богат и твърдо решен да намери съпруг на бедната Мери Виктория, въпреки че момичето е полусляпо и отчайващо грозно. Ще се изненадам, ако тържеството не продължи до зори.

— Тогава защо си станала толкова рано тази сутрин?

— О, аз няма да ходя довечера. Все още страдам от една кашлица от възпалението на дробовете, което имах преди няколко седмици. Освен това годеникът ми е в провинцията точно сега. Едва ли ще е подходящо да ходя на бал и танцувам с други мъже в негово отсъствие.

— Ще се омъжваш? Колко вълнуващо!

— Не се върти така, скъпа! Не учат ли американските дами как да стоят мирно?

— Кой е той?

— Кой?

— Мъжът, за когото ще се омъжваш.

— А, виконт Стенбридж.

— Как изглежда? — попита Маги е типично женско любопитство.

— Доста обаятелен, а фамилното състояние е значително. Когато баща му умре, Джордж ще стане граф Улфърд. Майка мисли, че е добра партия. Ще се оженим следващата пролет. Точно сега той, майка и фамилните адвокати преговарят за зестрата; наследствения дял и месечната издръжка, след като се омъжа.

Деловият тон на Елизабет изненада Маги. Всички англичани ли се отнасяха към брака като към търговска сделка?

— Когато Джордж се смее, сякаш патка кряка — обади се Рейчъл.

— Рейчъл! Не е учтиво да говориш така.

— Не го харесвам.

— Няма ти да се жениш за него — сръза я Елизабет. — Освен това той много те харесва. Всъщност Рейчъл е любимката на всички, нали, скъпа?

— Освен на госпожица Фицуотър — заяви Рейчъл с презрението на петгодишно дете.

— Фицуотър — поправи я Елизабет.

— Търсихте ли ме, лейди Елизабет? — попита нечий глас. Принадлежеше на суха жена със сиво-кестенява коса. Беше облечена в непретенциозна сива рокля с колосана бяла яка и маншети.

— Госпожица Фицуотър! — Гласът на Елизабет прозвуча като на дете, хванато от гувернантката си да прави беля.

— Виждам, че Рейчъл е тук. Моля за извинение, лейди Елизабет. Измъкнала се е от детската стая, преди да се събудя. Рейчъл, знаеш, че не трябва да досаждаш на възрастните, освен ако те не те повикат. Я се погледни! Дори не си облечена както трябва. Една млада дама на пет години би трябвало да знае, че не бива да слиза по нощница и... О, боже! Краката ти са боси? Млада госпожице, ела веднага с мен. Тази сутрин няма да закусваш!

— Не е необходимо да й се карате, госпожице Фицуотър. Рейчъл знае, че е винаги добре дошла да ме наблюдава как рисувам — остави четката и палитрата. — Маги, скъпа, сега можеш да се отпуснеш. Позволи ми да ти представя госпожица Аделаида Фицуотър, гувернантката на Рейчъл. Госпожице Фицуотър, това е лейди Кристофър Талбът, съпругата на брат ми.

Госпожица Фицуотър се поклони леко. Маги не можеше да си представи, че такава жена отглежда умно и енергично дете като Рейчъл. Изглеждаше схваната и суха като съчка!

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Фицуотър. Някой спомена ли закуска? Това обездвижване раздразни апетита ми.

— О, господи! — възкликна Елизабет. — Страхувам се, че закуската ще се сервира почти по пладне.

— Рейчъл, разбира се, не може да чака дотогава. — Маги намигна на момиченцето, а то разцъфна в широка усмивка.

— Рейчъл се храни в детската стая — каза Елизабет.

— А тази сутрин няма да закусва като наказание за неподчинението си — напомни гувернантката.

— Не съм видяла никакво неподчинение — заяви Маги и хвана ръката на Рейчъл. — Обзалагам се, че ако успея да намеря кухнята на тази къща, бих могла да задигна нещо за ядене. Какво ще кажеш, Рейчъл? Можем да го отнесем в стаята ти, а ти би могла да ме представиш на играчките си.

Рейчъл извика от удоволствие, с което заглуши протеста на госпожица Фицуотър.

Елизабет нервно местеше поглед от гувернантката към Маги.

— Аз самата съм малко гладна — призна тя. — Вероятно можем да си направим утринен пикник в детската.

Гувернантката понечи да протестира, но властният поглед на Елизабет я накара да замълчи.

— Елате, Маги, Рейчъл. Ще намерим готвачката. Госпожице Фицуотър, защо не си вземете свободен предобед?

Госпожица Фицуотър я изгледа недоумяващо.

— Наистина, госпожице Фицуотър, лейди Кристофър и аз ще наглеждаме Рейчъл. Ще кажа на Нейна светлост и лейди Стивън, че аз съм настоявала.

— Както желаете, лейди Елизабет.

Когато гувернантката си отиде, двете жени и детето размениха заговорнически усмивки.

Готвачката, беше повече от щастлива да им бъде в услуга. Сервира им специална закуска в детската, когато разбра, че госпожица Фицуотър отсъства. Елизабет осведоми Маги, без Рейчъл да чуе, че готвачката и гувернантката не се разбират много добре. Маги се

питаеше дали чудатостите на тази къща имат край. Готвачката изпрати в детската захаросани кифлички, купа с ябълки, портокали и круши, плато с бекон, огромна купчина яйца и сладкишчета с мармалад. Докато седяха край масичката в детската стая, Елизабет и Рейчъл наблюдаваха с почуда как Маги задоволява добрия си апетит, съвсем неподобаващ за дама.

— Ти със сигурност ядеш много — забеляза Рейчъл откровено.

— Навик — обясни Маги със смях. — В ранчото в Ню Мексико закусваме преди изгрева — яйца, шунка, картофи, палачинки, хляб и масло. Това трябва да те държи през целия дълъг работен ден до късно следобед.

— Какво работехте? — попита Рейчъл.

— Да, разкажи ни за ранчото ти в Ню Мексико — подкани я Елизабет, докато отхапваше малки хапки от мармаладения сладкиш.

Маги прекара следващите два часа, разказвайки за Ню Мексико и Колорадо. Слушателките ѝ бяха възхитени. Рейчъл обяви, че иска да се научи да хваща крава с ласо. Елизабет беше шокирана, че много жени в Америка работят наравно е мъжете тежък физически труд, а собствениците на фермите се потят и трудят наравно с наемните си работници и предпочитат това пред ръководенето на работата от удобните си градски къщи.

— В Англия не е ли така? — попита Маги озадачена.

— Скъпа Маги, ако баща ми, херцогът, някога беше работил заедно е мъжете, които обработват земята му, той щеше напълно да загуби уважението им.

Маги се зачуди как може един човек да загуби уважение заради честен труд.

До обяд семейството беше на крак, както Елизабет бе предсказала. Закуската бе сервирана в утринната стая — слънчева ниша, обградена с прозорци с изглед към градината, която бе осеяна с последните летни цветя. Масата беше застлана с ослепителнобяла покривка. Жълт сатен покриваше столовете и обрамчваше прозорците. Слънчева светлина заливаше масата за закуска и играеше по стените, образувайки ярки квадрати и четириъгълници.

Независимо от ведрата атмосфера в самата стая, семейството отново се събираше с тържествена официалност. Херцогинята ръководеше всичко начело на бялата маса. Кристофър се бе върнал от

езда и изглеждаше елегантно красив в полуофициалния си костюм. Маги се възхищаваше от аристократичната му фигура, но си мислеше, че изглежда по-добре в окаляни джинси и каубойски ботуши. Той галантно ѝ дръпна стола, за да седне.

— Добре ли си тази сутрин? — попита я учтиво.

Маги не посочи факта, че утрото отдавна е отлетяло. Очевидно англичаните имаха различно понятие за време от американците.

— Съвсем добре, благодаря. Приятна ли беше ездата?

— Много.

Маги забеляза, че той не изглежда напълно щастлив от връщането си към предишния начин на живот.

Разговорът около утринната маса беше вял. Елизабет седеше на мястото си, благоприлично изправена. Искрата, озарявала лицето ѝ по-рано, бе изчезнала.

Родни не яде почти нищо. Лицето му придоби зеленикав оттенък, когато слугите внесоха пайовете с дробчета, и излезе прибързано. Джеймс беше великодушно учтив, като разпитваше Маги как е спала и предложи да ѝ наеме лична прислужница.

— Не е необходимо, Джеймс — каза Кристофър на брат си. — С Маги ще се местим в моята къща след няколко седмици. Тогава ще уреждам личния ни персонал. Докато сме тук, тя навярно ще може да ползва прислужницата на Катерина или Елизабет.

Катерина отговори бързо.

— Джоана е достатъчно заета с моите нужди, без да ѝ се налага да се грижи и за твоята съпруга.

— Сигурна съм, че Никол няма да има нищо против да разпределя времето си между Маги и мен — каза Елизабет.

— О, наистина нямам нужда от прислужница — заяви Маги.

Катерина беше ужасена:

— Разбира се, че имаш!

— Не, нямам!

— Имаш — настоя Катерина е презрително подсмъркване към плебейските представи на Маги. — Ако се разчуе, че сама се грижиш за себе си, хората ще помислят, че си ексцентрична. Или още по-лошо — че сме толкова бедни, та не можем да си позволим да ти наемем лична прислужница. Това е дом на херцог, а ти си снаха на херцог.

Няма значение какви навици си имала в Ню Мексико. Трябва да запомниш, че сега си в Англия.

Маги бе обзета от гняв, но преди да успее да проговори, Катерина продължи наставническата си реч.

— И докато сме на тази тема — заяви младата вдовица намръщено, — ще ти бъда благодарна, ако не пълниш главата на Рейчъл с приказки за дивашката земя, от която произхождаш. Преди да сляза, я посетих и тя започна да плещи какви ли не глупости за Америка. И още нещо, разбрах, че двете с Елизабет сте закусвали рано в стаята на Рейчъл и сте дали на госпожица Фицуотър няколко часа отпуска. Възрастните не правят „пикници“ в детската. Ще ти бъда благодарна, ако оставиш госпожица Фицуотър да си гледа задълженията. Пълниш главата на Рейчъл с представи за нисшата класа, а аз няма да позволя това. И ти, Елизабет! Бях шокирана, като чух, че си участвала в тази лудория.

Кристофър се намеси спокойно:

— Катерина, историите за Ню Мексико, разказани на Рейчъл, едва ли са пълнене на главата ѝ с представи за нисшите класи. Америка е удивителна страна. Няма да навреди на детето да разшири миогледа си и да научи, че има и други страни, освен Англия, както и други начини на живот.

Катерина погледна Кристофър така, сякаш бе изрекъл богохулство.

— Тя научава всичко необходимо от госпожица Фицуотър.

— Която, сигурен съм, е източник на всестрани познания и човек с най-широки възгледи.

Маги се усмихна на ироничния тон на Кристофър, но останалата част от семейството го изглежда подозрително. Накрая херцогинята се произнесе:

— Кристофър, Катерина знае най-добре какво би трябвало да научи нейното дете. И е права. Малките момичета не трябва да се окуражават да демонстрират такова любопитство към чужди земи и чужди начини на живот. Подобен интерес ще изпълни господата с подозрението, че е авантюристка, която няма да се задоволи да стои вкъщи и да бъде прилична съпруга.

— Майко, Рейчъл е едва петгодишна!

— Лошите навици се усвояват рано — заяви лейди Торингтън.

Оттук нататък херцогинята и Катерина изключиха Маги от разговора, сякаш тя беше срамно петно на покривката на масата, и започнаха да обсъждат последните триумфи и допуснати грешки в лондонското общество.

Скоро разговорът се насочи към бала на лорд Каламат. Джеймс щеше да придружава Катерина, а херцогинята изрази надежда, че съпругът ѝ ще бъде достатъчно добре, за да присъства.

— Мисля, че Кристофър и Маги трябва да отидат — каза Елизабет.

Настъпи тишина. Маги почувства биенето на сърцето си, ускорено при мисълта да присъства на такова изискано събиране.

Накрая херцогинята заговори със сериозен глас:

— Съмнявам се, че Маги ще се чувства удобно в такова общество, Елизабет. Не би било честно да очакваме толкова много от нея.

— Съгласен съм — каза Кристофър прекалено бързо. — Нека Маги свикне с Лондон, преди да я хвърлим на вълците.

Маги го изглежда гневно, но Кристофър поклати глава почти незабележимо. Тя въздъхна.

— Да, разбира се — съгласи се Елизабет меко. Като че ли бе доловила разочарованието на Маги. — Забравих, че вие двамата сте изминали дълъг път. Ще има ѝ други балове. Колко неразумно от моя страна да предложи да отидете.

Херцогинята предупредително вдигна вежди.

— Наистина опитай да мислиш, преди да се поддадеш на ентусиазма си, Елизабет.

Маги имаше лошо предчувствие. Беше се заклела да бъде добра съпруга на Кристофър, да докаже, че може да се впише в обществото на неговите високопоставени приятели и семейството му, да покаже, че може да бъде истинска дама. А ето че те вече я мислеха за недодялана простачка. Плахо погледна Кристофър с крайчеца на окото си. Беше забил поглед в храната си и като че ли обръщаше слабо внимание на разговора около себе си. Изразът на лицето му показваше, че мисълта му блуждае другаде.

Изведнъж силната слънчева светлина в стаята и ярката жълта коприна на столовете и завесите избледняха или поне така ѝ се стори.

Следобед херцогинята покани новата си снаха да се присъедини към другите дами от дома за разходка с карета. Маги се осмели да се надява, че е сгрешила за отношението на лейди Торингтън към нея. Докато Елизабет ѝ помагаше да избере подходяща „следобедна рокля“ и ѝ разказваше за изтъкнатите хора, които вероятно щяха да срещнат по време на разходката, Маги си обеща, че ще изиграе ролята на дама така идеално, че херцогинята и горделивата Катерина да се удивят от аристократичните ѝ маниери.

Надеждите ѝ бяха сломени от студеното отношение на лейди Торингтън, когато четирите жени потеглиха от къщата. Поздравът на херцогинята към новата ѝ снаха можеше да смрази дърветата, под които минаваха. Лорнетът ѝ се вдигаше многократно, като че ли не можеше съвсем да повярва на това, което вижда пред себе си в каретата.

Освен кочияша, с тях бяха и двама лакеи, които стояха на малка платформа отзад. И тримата слуги бяха напети, докарани в еднакви ливреи — раирани жилетки със сребърни копчета с герба на семейството, цилиндри, бричове и бели копринени чорапи. Маги забеляза развеселено, че чорапите им са подплатени в подбедрената част.

— Времето днес е хубаво, нали? — каза Катерина.

Маги си мислеше, че въздухът вони на пушек и тор, но имаше желание да бъде очарователна.

— Въздухът е свеж — съгласи се тя.

Елизабет правеше тих коментар за Маги. Лондонският сезон беше приключил, но дамите от обществото все още се показваха в разкошните си екипажи по алеята на Лейдис Мейл, по серпантината и обратно към Хайд Парк Корнър. Маршрутът не бил така оживен, както през сезона, информира я Елизабет, когато всяка дама с някакви претенции за обществено положение се показвала по алеята. И все пак алеите бяха доста пълни. Никога не бе виждала толкова много различни превозни средства, теглени от коне. Файтони, градски карети, ланда, кабриолети, леки двуместни и други карети — всички се придружаваха от лакеи и кочияши, които сякаш се състезаваха за най-натруфена ливрея.

Участниците в следобедната разходка с карети изглежда се познаваха много добре. Подвикваха си поздравя, а и често се спираха, за да могат дамите да си побъбрят, без да ги е грижа, че блокират пътя.

— О, гледайте, гледайте! — възкликна Катерина, след като се бяха движили няколко минути по Лейдис Мейл. — Ето лейди Джейн Тревър. Дочух, че баща ѝ трябвало да продаде фамилните портрети. Бедната! Срамота е, че не успя да докара нещата докрай. Всички мислеха, че сватбата е почти уредена.

Маги забеляза, че Катерина изобщо не съчувства на бедната дама.

— Тази карета е наета — отбеляза херцогинята. — Те вече не могат да си позволят да поддържат собствена конюшня. Какъв срам! Фамилията Тревър е стара и благородна. Спечелили са титлата си в четиринадесети век. Но сегашният граф е пройдоха, ако мога така да се изразя.

Когато се разминаха, херцогинята не поздрави лейди Джейн, независимо от титлата, датираща от четиринадесети век. Маги знаеше, че една херцогиня далеч превъзхожда дъщерята на някакъв си граф. А според кратката лекция, която Елизабет ѝ беше изнесла относно висшите форми на етикеция, по-високопоставената дама трябва да поздрави първа или да започне разговор, ако трябва. Бедната лейди Джейн току-що беше „отрязана“ от херцогинята, защото баща ѝ бил проядоха. Маги мислеше, че всичко това е грубо, странно и доста жестоко.

Катерина развълнувано повиши глас:

— О, господи! Това не е ли Амелия Хоторн? Мислех, че е в провинцията.

Маги забеляза смущението на Елизабет. Сърцето ѝ се сви. Амелия Хоторн? Същата Амелия Хоторн, която беше писала на Кристофър колко много ѝ липсва?

Идеалната госпожица Амелия Хоторн караше собствения си файтон, а облеченият в ливрея кочияш яздеше на дискретно разстояние зад нея. Когато каретите се срещнаха, херцогинята даде знак на кочияша да спре.

— Амелия, скъпа! Колко хубаво е да ви видя! Мислех, че сте с брат си в Корнуол за есента и зимата.

— Добър ден, Ваша светлост. Лейди Елизабет, лейди Стивън. Току-що се върнах с чичо си. Отваряме Шилдинг Хаус. Реших, че Корнуол през зимата е просто прекалено скучен.

— Напълно съм съгласна. Направо сме щастливи, че се върнахте. Зимата би била два пъти по-скучна без вашето присъствие.

Амелия погледна. Маги с учтиво любопитство. Херцогинята отправи лукав поглед и към двете.

— Амелия, скъпа. Позволете ми да ви представя Магдалена Тереза... ъ... — обърна се към Маги. — Как е остатъкът от очарователното ти испанско име, скъпа?

— Магдалена Тереза Мария Монтоя Талбът. — Маги подчерта последното.

Херцогинята се намръщи. Веждите на идеалната Амелия помръднаха съвсем слабо.

— Малката Маги е наследница на голямо имение в пустинята на Ню Мексико — доста нецивилизована страна, както знаете. Тя е съпругата на Кристофър.

Амелия бързо прикри смайването си.

— Колко хубаво, че ви срещнах, лейди Кристофър.

— Моля ви, наричайте ме Маги.

— Тогава рие трябва да ме наричате Амелия. — Усмивката на дамата не показваше нищо друго, освен учтивост.

— Разбира се, ще присъствате на бала на лорд Каламат довечера — каза лейди Торингтън на привилегированата госпожица.

— Да, разбира се. Ще бъда там с чичо си и леля си. Много сме поласкани, че получихме поканата.

— Разбира се, че ще получите покана, скъпа. Въпреки че семейството ви е в търговията, вие изобщо не сте тъпи като някои от онези обикновени търгаши. Вие сте сладко момиче и сте добре дошли на всяко събиране на обществото.

Смирената Амелия изобщо не изглеждаше обидена от думите на херцогинята и ѝ благодари за вниманието.

— Тогава ще се видим довечера — заяви лейди Торингтън и даде знак на кочияша да продължи. Маги устоя на изкушението да погледне през рамо Амелия. Тя беше по-идеална, отколкото сия бе представляла: розови бузи, меки устия, кожа като сатен, огрян от огън, златиста коса, събрана изкусно под подхождащата ѝ шапчица, костюм за езда, който

подчертаваше щедрите ѝ закръглени форми, без да прекалява. Маги я намрази от пръв поглед.

Когато се обърна, срещна знаещия поглед на лейди Торингтън. Разбра, че „драконът“ знае всичко за Кристофър и Амелия и се стегна.

— Амелия е толкова талантлива дама — съобщи херцогинята на Маги. — Би било добре да я наблюдаваш и да ѝ подражаваш, мила. Но, разбира се, не можеш да достигнеш нейното ниво. Тя е отлична ездачка и кара собствения си файтон, както сама видя. Музикалният ѝ талант и танцовите ѝ способности са изключителни, а и говори свободно четири езика — погледна Маги изпод извитите си вежди. — Навярно Кристофър ти е споменал за нея.

— Донякъде — призна Маги.

— Те са толкова добри приятели. По-миналия сезон всички вярваха, че ще се оженят, но, разбира се, когато се случи нещастieto със Стивън, Кристофър разбра, че има други задължения. Дългът към семейството винаги е бил на първо място за сина ми.

— Разбрах това.

На лицето на лейди Торингтън се изписа самодоволна усмивка. Маги почувства, че се изчервява. Реши, че достатъчно дълго е била изтривалка под краката на тия дами. Щеше да им покаже, че Магдалена Монтоя не може така лесно да бъде командвана и щеше да го направи на глупавия бал на лорд Каламат.

Маги се обърна към Елизабет:

— Мислиш ли, че Кристофър ще ме заведе на бала довечера, ако го помоля?

Елизабет бе изненадана. Тя бавно се усмихна, докато в същото време загрижен израз помрачи лицата на лейди Торингтън и Катерина.

— Сигурна съм, че ще го направи — излъга Елизабет. — И то с радост.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ох! Пак ме убоде!

— Е, престани да шаваш! — Елизабет смърри Маги. — Никога не съм срещала човек, на който му е така трудно да седи неподвижен.

Маги трепна, когато Елизабет бодна последната карфица в талията на балната рокля, променена за дебюта ѝ в обществото, и недоверчиво се завъртя пред огледалото в спалнята.

— Не разбирам защо да не мога да нося червената дантелена рокля, която донесох от Ню Мексико.

— Защото си я донесла от Ню Мексико — отвърна Елизабет. — Това е Лондон, Маги.

— Като че ли мога да забравя.

— Тази ще свърши много добра работа за вечерта.

Маги се чувстваше поразголена, когато Елизабет отстъпи няколко крачки и огледа критично роклята. Късите ръкави оставяха ръцете ѝ почти голи, а деколтето бе толкова дълбоко, че откриваше повече, отколкото ѝ се искаше. Коприненият корсаж описваше тялото ѝ по почти неприличен начин, а количеството плат, събрано отзад, я караше да се чувства нестабилна.

— Как завиждам на тънката ти талия! — каза Елизабет с въздишка. — И все пак роклята не изглежда толкова зле с няколкото карфици, който забодох. Ще помоля Никол да я стесни. Аз самата не съм много добра с иглата.

— Ако Никол поправи роклята, няма да можеш да я носиш пак.

— Няма да е кой знае каква загуба, скъпа. И без това лилавият цвят никога не ми е подходдал. На теб стои много по-добре.

— Щях да се чувствам по-удобно в червената рокля.

— Наистина, Маги, не виждам как мога да те науча да избираш тоалета си според случая. И трябва да помолиш Кристофър да ти купи нови дрехи.

— Кристофър винаги ми купува дрехи. Купи ми поне дузина в минутата, в която слязохме от кораба. Дори още не съм обличала

всичките.

— Е, виждам, че трябва и него да науча. Все пак си му съпруга, а си и богата наследница. Не можеш да се показваш в Лондон в нещо, което не е най-модното и най-доброто. Тази вечер ще направим изключение — само защото решението бе взето в последния момент.

Господи! Кристофър беше прав. Англичанките не мислеха за нищо друго, освен за дрехи.

— Сега съблечи роклята, за да я дам на Никол — подкани я девойката и се приближи, за да ѝ помогне. — Ой, ой! Изглежда, съм те забола. Ще разкопчея това на гърба. А сега внимателно.

Маги успя да се измъкне от роклята само с няколко драскотини от карфици. Почувства нежност към Елизабет, която, изглежда, беше единственият добросърдечен човек в цял Лондон.

— Може би искаш да си починеш няколко часа. Ще накарам готвачката да ти изпрати лека вечеря около шест. Дотогава...

— Не си отивай, Елизабет. Чувствам се добре, когато мога да си поговоря с някой добронамерен човек.

Елизабет отметна завивката на леглото и направи знак на Маги да легне.

— Бедничката. Кристофър трябваше да те предупреди за майка и Катерина.

— Е, направи го до известна степен.

Елизабет седна в долния край на леглото и сви крака под себе си.

— Мисля, че не съм виждала нещо подобно на изненадата, изписана на лицето на Кристофър, когато му заяви, че ще те води на бала. Господи, Маги, аз наистина се възхищавам на смелостта ти. Тя не го помоли. Ти му каза.

— Страхувам се, че това е мой лош навик. А и не мисля, че онова на лицето на Кристофър беше изненада. По-скоро бе паника. Без съмнение мисли, че ще се покажа като магаре.

Елизабет се засмя.

— Магаре? Ти наистина имаш най-цветистия език.

— Така е, защото имам цветисти мисли. Според Кристофър и Питър мислите ми са недисциплинирани.

— Не трябва да ги приемаш толкова сериозно, в края на краищата те са само мъже.

Маги се засмя, после стана сериозна.

— Елизабет, знаеш ли, че Кристофър се ожени за мен само за да получи земята, проиграна от брат ви Стивън?

— Разбира се, че знам — меко отвърна Елизабет. — Мила Маги, това не е обида към теб. Браковете по-често се сключват по финансови причини, отколкото по любов. Разбира се, никой няма да те счита за нещо по-нисше заради това.

— Е, винаги съм си мислила, че бракът трябва да се опира на любовта. Аз самата никога не предполагах, че ще се омъжа. Винаги съм се справяла сама в живота. Струваше ми се доста рисковано да завися от един мъж.

— Човек не може да живее, без понякога да бъде зависим. Особено ако е жена. Не мислиш ли, че нашият свят е създаден така, че мъжете да ръководят, а жените да влияят?

Маги въздъхнал се отпусна назад на възглавницата.

— Вече не знам какво да мисля.

— Веднъж майка ми каза, че жената е в непрекъснато състояние на баланс между идеализъм и практичност, зависимост и сила, невинност и мъдрост. Твърде много е да се очаква всичко това от нея — въздъхна Елизабет. — Винаги съм знаела, че ще се омъжа по сметка, а не по любов. Виконт Стендбридж е доста приятен мъж: Страхувам се обаче, че Рейчъл е права. Смахът му наистина звучи като патешко крякане. Признавам, че чувствата ми към него са съвсем повърхностни, както и неговите към мен.

Маги я погледна с широко отворени очи.

— Тогава защо се жените? Ако е богат, както казваш, не може да се жени за теб за пари.

— Разбира се, че не. Ако се интересуваше от богатство, щеше да се ожени за друга! Ние, Талбътови, не сме толкова заможни след селскостопанската депресия. Той желае връзка с титлата на Торингтън.

— Няма ли си титла?

Един ден ще бъде граф Улфърд. Но аз съм дъщеря на херцог.

— Херцогът по-високо ли стои?

— Определено. Татко имаше доста силно влияние в парламента. Откакто здравето му се влоши, много често е пренебрегван, но мисля, че когато Джеймс наследи титлата, властта на семейството отново ще се засили. Ето защо Джордж иска да се ожени за мен.

— И това не те разстройва?

— Ни най-малко.

Маги чу думите, но очите на Елизабет говореха друго. Заподозря, че момичето лъже по-умело себе си, отколкото другите, и поклати глава.

— Не е вярно. Нито дума.

Елизабет съчувствено положи ръката си върху тази на Маги.

— Мила Маги, въобразяваш ли си, че си влюбена в брат ми?

— Аз... — поколеба се, ала видът на Елизабет предразполагаше към изповед. — Да. Обичам Кристофър. В началото мислех, че е арогантен, дебелоглав и безполезен като пистолет без спусък, но постепенно разбрах, че не съм срещала по-добър човек от него. Заклех се, че ще накарам това магаре да ме обикне — и ще го направя.

Елизабет се усмихна съчувствено.

— Може и да успееш, Маги. Но не се надявай прекалено много. Кристофър добре пази сърцето си. Брат ми се опитва да бъде идеалният джентълмен. Той е мил, грижовен, покровителства цялото си семейство и всичките си приятели, но винаги е бил голям скъперник по отношение на чувствата.

— Търси идеалната дама, за да допълни идеалния джентълмен у него.

— Може би.

— И я е намерил в Амелия Хоторн — каза Маги нацупено. — Предполагам, че тя е най-доброто, което може да бъде една дама.

Елизабет направи гримаса.

— Понякога мъжете са толкова глупави. За мен недостатъците на Амелия са прекалено очевидни. Не знам защо всички мъже в Лондон я мислят за образец на съвършенство.

— Какви са недостатъците ѝ? — поинтересува се Маги, защото не бе видяла никакви.

— Ако я опознаеш по-добре, ще ги усетиш.

— Не искам да я опознавам по-добре от това.

— Не се оставяй да те плаши — посъветва я Елизабет. — Кристофър наистина се възхищава от Амелия, но се съмнявам, че е влязла дълбоко в сърцето му.

— Защо казваш това?

— Защото брат ми надали знае, че има сърце.

Балът на лорд Каламат надхвърляше представите на Маги. Светските събития, на които бе присъствала в Денвър и Санта Фе, бяха пищни, но празненството на Каламат ги надминаваше по изтънченост. Мъжете бяха елегантни в официалното си вечерно облекло, а жените блестяха в коприна, дантели, шифон, панделки и кадифе. Бижута проблясваха от шии, китки, пръсти и коси, искряха и се отразяваха в огромния кристален полилей, който висеше над тълпата. Паркетът беше така излъскан, че дори толкова много ботуши, обувки и бални пантофки не бяха опетнили блясъка му. Маги си мислеше, че преправената бална рокля на Елизабет е повече от дръзка. Чувстваше се неудобно и от прическата, измислена от Никол. Камериерката бе увила в косата ѝ панделки, оформяйки натруфена корона от копринени къдрици. Когато името им бе съобщено в балната зала, Маги огледа събрания елит на Лондон и разбра, че е облечена и сресана по-консервативно, от която и да е дама там. Когато погледите се насочиха към нея, тя внезапно се почувства безлична и тромава. Навярно идването ѝ на бала беше грешка.

Майката на Кристофър ги поведе през тълпата, следвана от Джеймс и Катерина. След тях вървяха Кристофър, Маги и Родни. Херцогът не беше достатъчно добре, за да присъства.

Кристофър здраво стискаше ръката на жена си.

— Усмивай се, Маги. Изглеждаш така, сякаш се качваш на ешафода. Мила моя, ти пожела да дойдеш.

Маги се усмихна пресилено. Може би не изглеждаше чак толкова необичайно, колкото се чувстваше.

Танците бяха вече започнали. Лейди Торингтън вярваше, че късната поява на подобни събития привлича вниманието. В момента присъстващите изпълняваха някакъв церемониален скован танц, който Маги не познаваше. Питър я беше учил на валс. Не бе споменал нищо за сложните извивки, завъртвания и пози, които се изпълняваха тук.

Кристофър я отведе настрани от херцогинята и от дансинга.

— Би трябвало да поздравим лейди Виктория. Тя е дъщерята на Каламат.

И момичето, което домакинът им се опитва да омъжи, спомни си Маги думите на Елизабет.

Когато приближиха, Мери Виктория бе заобиколена от група обожатели, претендиращи за следващия танц. Тя поздрави Кристофър, широко усмихната:

— Лорд Кристофър Талбът. Отново сте в Лондон. Колко приятно! Оцеляхте сред пустошта на Америка.

— Намирам, че тя всъщност е доста освежаваща. Лейди Мери Виктория, може ли да ви представя съпругата си, Магдалена Тереза Мария Монтоя Талбът.

Маги мълчаливо поздрави Кристофър за правилното произношение на дългата редица имена. Тонът му прозвуча така, сякаш той се гордееше да я нарече своя съпруга. Сърцето ѝ подскочи от радост. Усмихна се топло на Мери Виктория и тя и отвърна със същото.

— Много се радвам, че се запознахме, лейди Кристофър. Може ли да ви наричам Магдалена?

— Но моля ви.

— Маги е американка — обясни Кристофър. — От Колорадо и Ню Мексико.

— Колко вълнуващо! Трябва да сте много смела. Чела съм истории за масови убийства и нападения от индианци.

— Е... — Маги се чудеше дали да поохлади ентусиазма на момичето, като ѝ каже, че никога не е била нападана от индианци. Реши да го направи. — Повечето от индианците живеят мирно в резервати. Има все още някои, които причиняват неприятности — предимно Джеронимо и приятелите му.

— Не трябва да четете такива неща — обади се Кристофър. — В повечето случаи са преувеличени.

— И татко ми казва това, но аз с най-голямо удоволствие бих чула истории от първа ръка.

— Тогава трябва да се отбиете при съпругата ми. Сигурен съм, че лейди Торингтън ще ви приеме с удоволствие.

— Ще го имам предвид.

По време на разговора им обожателите на лейди Мери се въртяха наоколо като вълци, които дебнат плячката си. Маги си спомни коментара на Елизабет, че лорд Каламат планира да даде голяма зестра на единствената си дъщеря. Знаеше ли Мери Виктория, че баща ѝ ѝ

купува съпруг? Разбира се, че знаеше. Може би затова момичето не проявяваше никакво желание да се върне при обожателите си.

Следващият танц беше валс. Кристофър покани Маги. Докато се въртяха в такт с музиката, той усмихнато я попита:

— Балът отговаря ли на очакванията ти?

— Невероятен е. Ако ония надути матрони от висшето общество в Денвър можеха да го видят, щяха да онемееят. Даже Хорас Тейбър не може да си позволи такъв празник, а той е богат колкото самия Господ.

Кристофър се засмя:

— Наистина се изразяваш по много цветист начин.

— Лейди Мери Виктория изглежда много добра.

— Така е. Маги, не всички в Лондон са като майка ми и Катерина. Хората ще те харесат, ако им позволиш.

Кристофър я притисна по-плътнo към себе си и прошепна:

— Знаеш ли, че се справяш много добре? Просто помни, че си дама.

Дъхът му бе топъл и възбуждащ. Валсът изобщо не бе скучен, когато танцуваше с Кристофър. Вълната от чувства, които той събуждаше в нея, я изпълваше с желание да се изяви в собствения си танц. Щеше да се държи прилично и да докаже на съпруга си, че може да бъде идеална и благовъзпитана като всяка английска дама.

Внезапно кръвта ѝ се смрази, когато херцогиня Торингтън изникна от тълпата, хванала под ръка Амелия Хоторн.

— Кристофър, скъпи, виж кой е тук. Милата Амелия.

Кристофър дори не трепна. Това беше озадачаващо. Може би не беше наясно, че Маги знае всичко за него и госпожица Идеална.

— Добър вечер, Амелия. Изглеждаш чудесно.

„Изглежда като захарен памук на клечка — помисли си Маги намръщено, — само сладост и никакво съдържание.“

— О, Кристофър, благодаря. Надявах се да си тук тази вечер. Днес следобед видях майка ти в парка и се зарадвах, като научих, че си се върнал.

„Обзалагам се, че си се зарадвала“ — сръза я Маги наум.

— Може ли да ти представя съпругата си, Магдалена Тереза Мария Монтоя Талбът.

Амелия се усмихна лъчезарно на Маги.

— Срегнахме се днес следобед. Колко е хубаво, че ви виждам отново, Магдалена, Изглеждате прелестно! Това не е ли чудесната рокля, която Елизабет носеше на дебютантския бал на Тамара Ходжис миналия сезон? Стои ви чудесно.

Маги замръзна. Не беше необходимо да е веща по въпросите на обществото, за да разпознае хапливата забележка, когато я чуе. Кристофър, като всеки мъж, изглежда, не усети нищо.

— Как е семейството ти? — попита той.

— Великолепно. Чичо Дан направи състояние от транспорта тази година. Всъщност, Кристофър, страхувам се, че може да подяде бизнеса на „Питни и Талбът“.

Кристофър се усмихна спокойно.

— Сега, когато съм тук, може би ще променя нещо.

— Разбира се, че ще го направиш. Но нека поговорим за нещо друго. Работата е толкова досадна, нали? Леля Клариса планира грандиозно събиране за Коледа в Оукли Фийлдз. Надявам се, че ще дойдеш. — Измери с поглед Маги. — Разбира се, поканено е цялото семейство.

— Вече приех от името на всички — намеси се лейди Торингтън.

— Ще прекараме повече от чудесно — възторжено заяви Амелия. — Пързаяне с кънки, горещ сайдер пред камината, дълги разходки в снежната гора...

Амелия говореше поетично, но Маги беше наясно, че планира интимни срещи, в които нежеланата съпруга не се включва.

— Имаме да наваксваме толкова много — продължаваше госпожица Идеална. — Трябва да чуя всичко за приключенията ти в Америка. Трябва да танцуваш с мен и да ми разкажеш за имението на брат си в Ню Мексико. — Отправи зле прикрит победоносен поглед към Маги. — Нямаме нищо против, нали, скъпа?

Амелия отведе Кристофър, преди Маги да успее дори да отвори уста. Видя как тънките устни на лейди Торингтън се изкривиха в лукава усмивка. Очевидно това беше война и тези дами се бяха впуснали в първата атака. Маги беше свикнала да предвижда конфликти. Лукавството и изкуствените припадъци не бяха в нейн стил.

— Какво искате, лейди Торингтън? — сдържано попита Маги. — Кристофър да се разведе с мен ли? Разочарована ли сте, че не се е

оженил за Амелия?

Намръщеният поглед на херцогинята би могъл да изравни със земята цяла борова гора.

— Каква глупост! Магдалена, скъпа, нямаш никаква представа за какво говориш.

— Имам представа, че набутвате моя съпруг под фустата на Амелия Хоторн.

Очите на лейди Торингтън се разшириха.

— Ти си една малка грубиянка.

Маги отказа да сведе поглед.

— Разбира се, че не трябва да се развеждате. Такова нещо би означавало разорение. А и, както казах вече, въпреки че Амелия беше първият избор на Кристофър, не е подходяща. Чичо ѝ има състояние, достойно за уважение, но тя не е ключът към земята на Стивън. А честта изискваше това положение да се оправи. Не, мила моя, аз просто ти правя услуга, като ти посочвам колко далеч си от жените, които Кристофър обожават и уважава. Ако трябва да съм брутално искрена, ще ти кажа, че ако останеш в Англия, ще поставиш семейството в неудобно положение. Ти и синът ми трябва да продължите живота, за който сте предопределени. Кристофър ти е осигурил бъдеще, много по-добро от това, което сама би си осигурила. Върни се в Ню Мексико и бъди щастлива.

— И да оставя Кристофър да живее своя собствен живот?

— Да. И двамата можете да имате свой собствен живот — живот, за който сте подходящи.

След тази окончателна присъда херцогинята се обърна и решително се оттегли.

Стиснала здраво устни, Маги обходи с поглед залата, докато откри Кристофър и Амелия. Те се носеха красиво по дансинга като едно цяло. Амелия се усмихваше на Кристофър, а той изглеждаше прехласнат от възхищение.

— А, Маги! Не очаквах да те видя тук!

Маги се обърна с благодарност към познатия глас на Питър. Една дама бе хванала високия юрист под ръка — стройна тъмнокоса жена с приятни бръчици около искрящите си очи.

— Маги, това е сестра ми, госпожа Алис Дънбар, вдовица. Алис, запознай се с Магдалена Монтоя Талбът, съпругата на лорд Кристофър.

— За мен е чест — каза Алис, като подаде ръка приятелски. Изглеждаше искрена. — Питър ми е разказвал много за вас и приятелката ви Луиза.

Питър веднага се хвана за думите ѝ:

— Като стана дума за Луиза, получавала ли си скоро новини от нея?

Маги се усмихна:

— Не ни чакаше писмо, когато пристигнахме в Торингтън Хаус, ако това имаш предвид. Все пак едва ли е минало достатъчно време.

— Е, да — въздъхна той. — Сигурен съм, че е добре. Никога не съм срещал жена, която да се грижи така добре за себе си, както Луиза. Освен теб, Маги.

Маги погледна за миг към дансинга, където Кристофър и Амелия все още танцуваха като омагьосани любовници. Питър проследи погледа ѝ.

— Виждам, че си срещнала госпожица Хоторн.

— Да.

— Мила моя, тя не може да се сравнява и с малкото ти пръстче.

Маги се засмя.

— Разбира се, че не може. Аз съм най-внушителната дама в залата и щастлива като прасе в кал.

Почувства нежния изпитателен поглед на Питър върху себе си и после сведе очи към пода. Ако бяха в Денвър, той щеше да ѝ направи забележка за сарказма, неподходящ за една дама, както и за цветистия език. Сега той само въздъхна.

— Как намираш Лондон? Някога смяташе, че английските обичаи изглеждат пълна глупост.

— Все още мисля така. Трябваше да ме предупредите за тези дами от висшата английска аристокрация. Никога не съм срещала някой, толкова зает да не прави нищо. Не се обиждайте, госпожо Дънбар.

Алис се засмя.

— Ние сме специфична раса. Но ще ви се наложи да свикнете с нас след време.

След един-единствен танц с Амелия Кристофър не можеше да се отърве от лейди Хетрингтън — огромна матрона, която някога усърдно

го беше преследвала заради дъщеря си. Момичето вече беше омъжено за някакъв баронет.

— Това красивата съпруга ли е? — попита лейди Хетрингтън. — Малката, която говори с Питър Скарбъроу и сестра му.

— Наистина е тя, милейди. — Кристофър се зарадва, като видя, че Маги е избягала от компанията на майка му и е намерила закрила при Питър. Чувстваше се леко засрамен, че бе позволил Амелия да го отвлече.

— Боже, та тя е малка красавица! — възкликна лейди Хетрингтън. — Чух, че сте я открили в Америка. Кой би помислил, че тая дива земя може да роди такова красиво цвете! Всички й се възхищават. При това е наследница. Трябва да сте много щастлив, че можахте така лесно да си върнете земята на брат ви.

— Всъщност земята на съпругата ми е незначителна придобивка в сравнение с останалите й добродетели. Тя притежава извънредна смелост. С голи ръце ме спаси от една мечка гризли. Щях да съм мъртъв.

— Каква мечка?

— Гризли. Най-свирепият звяр, който можете да си представите. — Освен майка му. Маги като че ли не се справяше така добре с нея, както с мечката.

Лейди Хетрингтън изду устни в знак на задоволство.

— Мисля, че това е много романтично, лорд Кристофър. Бракът ви трябва наистина да е повеля на съдбата.

Ако добре познаваше Лейди Хетрингтън, до сутринта цялото лондонско общество щеше да се възхищава на героизма на Маги. Щеше да бъде на първо място в клюките. Може пък съгражданите му да осъзнаят, че качествата не произтичат задължително от потеклото. Може би беше време той самият да го осъзнае.

— Здравей, момчето ми. — Питър изникна до Кристофър.

Добър вечер, лейди Хетрингтън. Мисля, че госпожица Ричардсън ви търсеше преди малко.

Когато лейди Хетрингтън се отдалечи, Питър се обърна към Кристофър:

— Вече хвърляш малката Маги на вълците, така ли?

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Кристофър остро. Откри с поглед Маги да разговаря с ято матрони на средна възраст.

Брадичката ѝ беше вдигната, раменете ѝ — изправени, а на устните ѝ грееше лъчезарна усмивка. Отново беше поела ролята на дама. — Ако онези дами ей там са вълците, за които говориш, тогава Маги удържа положението сама.

— Знаеш какво имам предвид, момчето ми. Да не мислиш, че клюкарите не злорадстваха, докато танцуваше с Амелия, а Маги ви наблюдаваше със свито сърце? Знаеш, че те преживяват от тези неща. До сутринта всяко женско същество от обществото в града ще обсъжда как си оставил съпругата си да линее, за да танцуваш със старата си любов.

— О, по дяволите, Питър! Знаеш, че това са глупости. Амелия е приятел, а това няма нищо общо с Маги и мен. Съмнявам се, че Маги се е разстроила от моя танц с Амелия.

Питър поклати глава.

— Кристофър, понякога си мисля, че разбираш от жени по-малко от мен.

— Разбирам от жени толкова, колкото и повечето мъже — каза Кристофър нетърпеливо. — Това, което наистина разбирам, е, че Маги трябваше да остане в Ню Мексико. Тя знае как да се справи с упорито добиче или с разгневена гризли, но се съмнявам, че може да се справи с майка ми и останалата част от лондонското общество. Никога няма да е щастлива в Лондон.

— Ти толкова ли си щастлив в Лондон?

Кристофър не отговори. Въпросът беше нелеп. Трябваше да е щастлив в Англия. Тук беше неговият дом.

— Трябва да си призная, че Ню Мексико ми липсва — разсеяно сподели Питър.

Кристофър се намръщи.

— За какво мислиш, Питър?

Питър сви рамене.

— Нищо, нищо... Само старчески мечти.

Маги вече не се учудваше защо семейство Талбът стават толкова късно. След бала на Каламат се прибраха в малките часове на нощта, но все още не си лягаха. Мъжете се оттеглиха в библиотеката да пият бренди, а лейди Торингтън и Катерина обменяха клюките, които бяха събрали по време на танците. Маги остана с дамите, но те я изключиха

от разговора. Беше благодарна, когато Елизабет влезе в салона с херцога под ръка.

Херцогинята се нацупи.

— Едуард, би трябвало да си в леглото.

— Глупости, Адела. Искаш да проспя остатъка от живота си.

Скоро ще заспя завинаги.

— Тогава би трябвало да си в библиотеката със синовете си.

— Прекалено стар съм за бренди. Това е моята къща. Аз съм херцогът. Ще ходя, където си искам.

— Да, Едуард.

Херцогът се обърна към нея:

— Ти, момиче. Как ти се видя първият светски бал в Лондон?

Маги се усмихна. Херцогът имаше удивително бистър ум.

— Забавлявах се много, сър. Балът беше вълнуващ.

— Адела представи ли те на някои? Сигурен съм, че го е направила. Тя познава всички в този проклет град.

— Едуард, какъв език!

— Прекалено съм стар да съблюдавам думите си. Тази жена не е една от твоите хилави любимки. Заклевам се, че е слушала много пъти цветист език.

— Да, сър. Дори съм го използвала от време на време.

— Браво. Знаех си, че нашият Кристофър ще си намери истинска жена? Не като тия благоприлични кокони в Лондон, които само се наричат жени.

— Едуард — каза херцогинята със заплашителен тон, — пресилваш се.

Херцогът се настани в нишата.

— Вече не. Ела тук и седни до мен, момиче.

Маги послушно седна. Беше започнала да харесва раздразнителния старец.

— Разкажи ми за бала, на който замъкна сина ми. Знаеш, че обикновено не ходи. Трябва добре да си го вързала.

— Едуард, Магдалена не е вързала Кристофър по никакъв начин. Всъщност тя пътува обратно за Америка веднага щом успее да си намери билет.

Изненадана, Маги вдигна рязко глава.

— Не, не пътувам!

— Разбира се, че да, скъпа. Не си ли спомняш краткия ни разговор?

Катерина гледаше самодоволно. Елизабет и херцогът бяха изненадани. Маги гореше от желание да извика „вещица“ в лицето на херцогинята, но се задоволи с един убийствен поглед.

— Изгаряте от нетърпение да се изплаша и да избягам. Ако ме познавахте по-добре, щяхте да знаете, че Магдалена Монтоя не бяга от никой и от нищо. — Вдигна брадичка с надменност, равна на тази на херцогинята.

— Какви са тия приказки, че момичето си тръгва? — Гласът на херцога трепереше. — Тя току-що пристигна.

— Момичето не си тръгва.

Всички обърнаха погледи към вратата. Кристофър се бе облегнал на касата със скръстени на гърдите ръце.

— Мамо, мога ли да поговоря с теб насаме?

Херцогинята изсумтя:

— Този въпрос засяга цялото семейство. Ще го обсъждаме тук.

— Въпросът засяга мен и съпругата ми, но ако искаш да говоря пред другите, така да бъде.

Джеймс и Родни избутаха Кристофър, за да влязат в стаята.

— Какво става тук? — попита Джеймс.

Кристофър не му обърна внимание.

— Мамо, бях те помолил да отдаваш нужното уважение на съпругата ми...

— Не съм неучлива. — Херцогинята беше разярена, че е обвинена в такова провинение. — Аз съм реалистка.

— Реалистка за какво? — настоя Джеймс. — Аз съм най-големият и съм наследникът. Имам право да бъда включен в спора.

Херцогът изсумтя.

— Млъкни, Джеймс. А сега, Адела, какви са тия приказки, че момичето си тръгва? Тя току-що пристигна, нали?

— Не си тръгвам!

— Спокойно, Маги! — заповяда ѝ Кристофър.

Херцогинята се изправи властно.

— А сега виж какво, Кристофър. И ти, мъжо. Изглежда, трябва да мисля вместо всички вас. Кристофър, ти винаги си бил послушен син и не разбирам защо настояваш да доведеш една неподходяща жена

в средата си, за да ни zlepоставя. Ние сме семейство с известен престиж. Обществото ни наблюдава. Магдалена може да е много сладко момиче, но тя няма понятие как да се изразява, как да се държи, как да се облича. Тези неща не могат да се научат за няколко седмици или месеци. Ако една жена не е родена дама, тя никога не може да стане такава.

Маги трябваше да положи усилия, за да не сведе очи пред убийствения поглед на лейди Торингтън, насочен към нея.

— Магдалена, аз със сигурност не ти желая зло. Уважавам факта, че си наследница и от семейство от... е... някъде си. Но ти не можеш да бъдеш щастлива тук. Не съм в състояние да разбера защо искаш да останеш. Излагаш себе си, Кристофър и цялото семейство. Както ти казах по-рано, момиче, опитът ти да се изкачиш по-високо от собственото си положение ще ти донесе само нещастие.

— Сигурна съм, че ще направите всичко, което е във вашата власт, за да се уверите, че съм нещастна.

— Мамо! Маги! Престанете! — Гласът на Кристофър прекъсна рязко напрежението, докато двете жени разменяха ядосани погледи. По бузите на Елизабет се стичаха сълзи. Дори Катерина се притесни. — Маги и аз ще решим какво да прави и къде да живее. Ако остане, ще се отнасяш с нея като с дъщеря или ще се лишиш изобщо от компанията ми. Разбра ли?

— Чуйте! Чуйте! — извиси се гласът на херцога в тишината, настъпила след изявлението на Кристофър. — Сложи старата на място. Време беше някой да го направи.

Херцогинята изгледа обидено съпруга си, прихвана огромната си пола и излезе от стаята. Катерина побърза да стори същото след нея.

— Елизабет — обърна се Кристофър към сестра си, — заведи татко в апартамента му, моля те.

Останала сама със съпруга си, Маги се обърна и погледна през прозореца към черната лондонска нощ. Тук звездите не можеха да се видят, както в Колорадо и Ню Мексико. Въздухът беше много гъст от праха и пушека. Тъмнината Като че ли изведнъж я задуши.

— Маги. — Гласът на Кристофър беше нежен. — Съжалявам. Хайде да си лягаме.

Маги му позволи да я поведе нагоре. Когато вратата на апартамента им хлопна зад тях, тя попита:

— Защо майка ти ме мрази така? Какво съм й направила?

— Тя не мрази теб. Опитай се да разбереш. Целият и живот е семейството и неговото положение в обществото.

Маги се бореше със сълзите си, но те я надвиха и потекоха.

— Не плачи — погали бузата ѝ с пръст.

— Не плача. Аз никога не плача.

— Добре, не плачеш. Ела тук, скъпа.

Тя се изплъзна от прегръдката му.

— Това ли е твоето разрешение на всеки проблем?

Кристофър я хвана през талията и я задържа в нежна, но здрава прегръдка.

— Някога се оплакваше, че не изпитвам страст към теб. Вземи решение, малка Маги.

Той бавно се наведе да я целуне, а ръцете му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ. Маги нямаше воля да устои.

Докато устните на Кристофър докосваха нейните, внезапно по вратата се разнесоха гръмки удари.

— Кристофър! Кристофър, помощ! — долетя молбата на лейди Торингтън. — Баща ти! Припадна!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Старият херцог беше получил три подобни удара през последните две години. Диагнозата, поставена от доктор Томас Холоуей, беше апоплексия на мозъка в резултат на сърдечни смущения. След всеки пореден случай той ставаше по-слаб и по-объркан. Сегашният удар беше толкова пагубен, че поставяше оцеляването му под въпрос.

Доктор Холоуей го наблюдаваше непрекъснато почти седмица. Оставяше го само колкото да хапне или поспи няколко часа в стаята, определена за него. Всички в къщата бяха сериозни. Не приемаха визити. Нямаше и разходки с каретата по Лейдис Мейл. Единственият посетител в Торингтън Хаус беше шивачът, на когото херцогинята заповяда да започне работа по траурното облекло за дамите и слугините. Маги мислеше, че херцогинята нарочно избързва, но Елизабет приемаше, че тя е просто практична.

— Страхувам се, че бедният татко няма да живее дълго — докосна платното с четка. — Стой мирно, Маги. Не мога да рисувам нещо, което подскача като скакалец.

— Не подскачам.

Градината беше обляна в матова следобедна светлина, която почти я накара да приеме, че понякога Лондон може да бъде красив.

— Имай търпение още няколко минути и ще свърша — обеща Елизабет.

Маги беше чувала това обещание и преди. През изминалите няколко дни прекарваха по няколко часа на ден в градината. Елизабет рисуваше, а Маги се опитваше да стои неподвижна.

— Наистина ли свършваш този път?

— Наистина свършвам. Обещавам.

— И тогава мога ли да го видя?

— Ще ми позволиш ли да го видя — поправи я девойката. По молба на Маги Елизабет бе продължила оттам, откъдето Питър бе спрял, задачата да я превърне в изтънчена дама. — Когато наистина

свърша, можеш да погледнеш. По-рано те предупредих, че не доукрасявам моделите си, както повечето от художниците.

— Мисля, че сте я уловили точно.

И двете жени се огледаха, но никоя не се изненада. Доктор Холоуей влезаше през двойната френска врата. Лекарят често ги посещаваше по време на сеансите им. Беше млад мъж с приятно лице, с най-ясните сиви очи и едни от най-елегантните бакенбарди, които Маги някога беше виждала.

— Засрамете се, доктор Холоуей — протестира Елизабет. — Никой, освен художника, не трябва да вижда портрета, преди да е завършен.

— Изкуших се да хвърля един поглед — каза той с усмивка.

Маги никога не бе имала високо мнение за лекарите. Неколцината, които бе срещала на Запад, бяха шарлатани. Но доктор Холоуей като че ли беше от друг тип. Изглежда, наистина се грижеше за пациента и семейството му. Маги бе забелязала, че младият вдовец обръща особено внимание на лейди Елизабет Талбът.

— Приличам ли на себе си? — попита го Маги.

— Много си приличате — потвърди той. — Лейди Елизабет наистина е уловила блясъка в очите и вирнатата брадичка.

— Искam да видя. Не е честно...

— Седни, Маги! — нареди ѝ Елизабет. — Можеш да видиш портрета, когато е готов. И вие също седнете, докторе. Дръжте се прилично. Кажете ни как е татко.

Доктор Холоуей ги увери, че херцогът бил толкова добре, колкото можело да се очаква. Вярваше, че пациентът е извън непосредствена опасност. Разказа им за теориите за лечение при подобни заболявания. Той самият вярвал, че на пациента трябва да се разрешава да се върне към нормалния си начин на живот веднага щом е възможно. Доктор Холоуей отговаряше задълбочено на въпросите на Елизабет и изглежда зачиташе мнението ѝ. Всъщност той беше много внимателен към всичко, което тя казваше. Сякаш изобщо не забелязваше присъствието на Маги в градината.

— Готов ли е вече портретът? — попита Маги, като прекъсна спора между Елизабет и лекаря относно стила на последния портрет на кралица Виктория.

— Какво? — Елизабет — се обърна към платното и разгледа работата си. — Да. Бих казала, че е завършен.

Маги стана благодарна, че може да раздвижи схванатите си мускули. Заобиколи, за да отиде зад Елизабет, и погледна портрета.

— Имате голям талант — заяви докторът. — Не са много известните портретисти, които биха могли да нарисуват лейди Кристофър като вас.

Маги трябваше да се съгласи. На портрета виждаше себе си. Не само чертите ѝ бяха вярно предадени, но на лицето ѝ бяха изписани амбиция, съмнения, радост и любов. И другите ли я виждаха така ясно?

— Забележително! Просто забележително!

Маги се чудеше дали доктор Холоуей коментира портрета или прекрасната лейди Елизабет. Беше много хубав човек — внимателен, образован, красив. Спомни си забележката на Елизабет за годеника ѝ и изведнъж се натъжи.

Дните минаваха и състоянието на херцога се подобряваше. Доктор Холоуей се върна в собствения си дом и се задоволи с ежедневни визити у пациента си. В името на мира в дома Маги и лейди Торингтън временно прекратиха „военните действия“. Маги уважаваше скръбта ѝ, която изглеждаше истинска. Катерина прекарваше времето си с херцогинята. Играеше ролята на пазач на апартамента ѝ, давайки ясно да се разбере, че Маги не е желана там. Джеймс и Кристофър прекарваха по-голямата част от времето си в консултации със семейните адвокати, между които беше и Питър Скарбъроу, за да се уверят, че завещанието на херцога и другите документи, свързани с прехвърлянето на собствеността върху именията и титлата, са в ред.

Маги виждаше Кристофър само през нощта. След удара на херцога той стана мълчалив и се затвори в себе си. Два пъти се любиха — набързо и механично, сякаш Маги беше сърбеж, който той почесваше без желание.

Всяка сутрин Маги се събуждаше сама в леглото и всяка сутрин важният Грейс ѝ съобщаваше, че лорд Кристофър е излязъл на езда. На десетия ден след удара на херцога Маги се събуди призори. Както винаги, леглото до нея беше празно. Намръщи се на мрачното утро и

реши, че Кристофър е постъпил правилно. Ездата призори можеше да окаже добро влияние и на нейното душевно състояние.

Конюшните на Торингтън бяха почти толкова натруфени, колкото и къщата. Маги се съмняваше, че ще ѝ позволят да язди някое от хубавите животни в нея, но сънливият коняр не трепна, когато тя поиска кон. Той изведе една пригладена дългокрака кобила. Лъснатите и подкови блестяха почти колкото безукорно лъснатите ботуши на слугата. На гърба ѝ имаше седло за странично яздене. Маги, разбира се, беше виждала такава измишльотина и преди. Дори и в Американския запад благовъзпитаните жени обикновено яздеха настрани.

Но тя — никога.

Конярът ѝ помогна да се качи, а после яхна един кафяв кон, който изглеждаше сънлив като него. На въпросителния ѝ поглед той отвърна с покашляне:

— Ще ми иде работицата, ако ви оставя сама, милейди. Ако искате да бъдете сама, ще стоя далеч зад вас.

Изглеждаше толкова загрижен, че Маги го съжали.

— Хайде тогава... Как се казваш?

— Грийвс, милейди. Роби Грийвс.

По това време на деня градът изглеждаше като омагьосан. Маги разбра защо Кристофър е избрал ранните утрини за езда. С напредването на деня въздухът щеше да се изпълни с прах, в повечето случаи примесен с миризмата на конски изпражнения. Сега въздухът беше свеж и хладен, а градът — стихнал в очакване на изгрева. Почти никой не се виждаше по пътя за Лейдис Манли. Само няколко ранобудни ездачи се движеха бавно по пътеките на Хайд Парк.

Роби Грийвс я следваше мълчаливо. Присъствието му не пречеше на Маги да подреди мислите и чувствата си. Още не беше готова да признае, че идването, ѝ в Лондон е грешка. Тук нямаше нищо, което да не може да завладее, ако ѝ се дадеше достатъчно време и малко късмет. Много предизвикателства, но нищо, с което да не може да се справи.

Най-голямото предизвикателство беше херцогинята. Тази жена беше кисела като оцет, но имаше и своите слаби места. Катерина не беше по-неприятна, но колкото и да се пулеше и зъбеше, беше безобидна. Джеймс и Родни не бяха никаква пречка. Кристофър бе

обещал да не отстъпва пред плахите опити на Джеймс да определи съдбата на Ранчо дел Рио и Маги вярваше, че ще удържи на думата си. А Родни — той беше проблем само за себе си. Ако лейди Торингтън беше толкова загрижена за семейството си, може би щеше да поговори с най-малкия си син.

Но даже през краткия си престой в Англия Маги бе успяла да научи, че пиянството, пилеенето на пари на хазарт и ходенето по жени са приемлива форма на аристократично забавление. Човек, роден във висшето общество, можеше да прави каквото си поиска. А тя дори да се научеше да се държи идеално, херцогинята пак щеше да продължава да я гледа пренебрежително.

Но Маги щеше да победи. Щеше да стане такава дама, че херцогинята — дракон щеше да се гордее да я нарича своя снаха, а Кристофър щеше да се чуди какво чак толкова е видял в бледото лице на Амелия.

Като че ли мисълта за Кристофър го бе извикала. Гласът му долетя до ушите ѝ. Маги спря и се вгледа в една двойка ездачи, спрели недалеч от пътеката под огромен дъб. Позна ги по цвета на косата му и внимателно подредените руси къдрици на Амелия. Бяха доста далеч, но бризът довяваше гласовете им до нея.

С болезнено разтуптяно сърце Маги бутна коня зад прикритието на един храсталак и даде знак на Грийвс да стори същото. Сети се, че подслушването не подхожда на една дама, но това не я разтревожи.

— Кристофър — долетя гласът на госпожица Идеална, — трябва да знаеш, че изпитвам най-нежни чувства към теб. Не мисли, че отхвърлих предложението ти за брак, защото не си ми скъп. Ако бях споделила чувствата си към теб, щеше да си помислиш, че съм доста дръзка.

Маги си помисли, че Амелия и така е доста дръзка. Погледна към Грийвс. Безизразното му лице подсказваше, че той предпочита да не чува какво се говори.

— Амелия... — Кристофър не изглеждаше щастлив. — Миналото е минало. Не се чувствай задължена да се оправдаваш. Чувствата ми към теб...

— О, Кристофър, не го казвай. Надявам се, че все още си привързан към мен. Кажи ми, че не си погребал чувствата си заради задълженията ми към семейството ми.

Маги искаше да изкрещи през дългата напрегната пауза. С цялата си душа желаше Кристофър да каже на Амелия, че обича жена си.

— Амелия — най-сетне проговори Кристофър с дрезгав глас, — какво мога да ти кажа? Мина повече от година, откакто те помолих да се омъжиш за мен. Ти ми отказа. Обстоятелствата се промениха. Аз се ожених и имам задължения към съпругата си.

Задължения. Не това беше думата, която Маги искаше да чуе.

— И, разбира се, ти си стриктен по отношение на тези задължения — заяви Амелия. — Ето защо ще разбереш. Ти изпълни задължението си, като се ожени, за когото трябваше. Мога ли аз да направя нещо друго? Ожени се, за да възстановиш земята на брат си и да поправиш едно ужасно зло. Аз трябва да се омъжа, за да подобра връзките на семейството си. Трябва да се омъжа за мъж с титла.

Маги почувства как кръвта ѝ кипва. Кристофър беше предложил брак на идеалната Амелия и тази малка глупачка му беше отказала. Но отказвайки му, тя не искаше да го остави намира:

— Кристофър — продължи Амелия почти шепнешком, — признавам, че излязох да яздя тази сутрин с надеждата да те срещна. Трябва да те помоля за помощ. Моля те, не мисли, че съм порочна, въпреки че доста надхвърлям границите на благоприличието.

Надхвърляне едва ли е думата, мислеше си Маги. Разрушаване беше по-подходяща.

— На твоите услуги съм, Амелия. Би трябвало да го знаеш.

— Искам да намекнеш на Джеймс за мен.

Кристофър замълча за момент. Маги се питаше дали и той е толкова зашеметен, колкото и тя.

— Знам, че молбата ми изглежда много дръзка. Мисля, че Джеймс ме е придружавал достатъчно често, за да бъдем приети като двойка от обществото. Допълваме се много добре, но ти познаваш Джеймс. Не иска да се обвързва. Твоето семейство се нуждае от пари, а аз ги имам в изобилие. Аз се нуждаю от титла, а Джеймс скоро ще стане херцог Торингтън. Не че не съм те включила в намеренията си, Кристофър. Омъжената жена има много повече свобода от едно неомъжено момиче...

Маги стисна очи, страхуваше се от отговора на Кристофър.

Мъчително дълго време беше необходимо на Кристофър, за да отговори:

— Амелия, мисля, че ти и Джеймс ще си допаднете много добре. Ще съм повече от щастлив да намекна на брат си за теб. — Гласът му беше рязък. — А що се отнася до свободата, предполагам, че ние всички трябва да се възползваме от нея, ако можем да я намерим.

— Знаех, че ще ме разбереш! Знаех, че мога да разчитам на теб.

„Амелия би се справила много добре на Маркет Стрийт в Денвър“ — горчиво си помисли Маги.

Резките гласове все още се чуваха. Маги вече не слушаше. Долавяше единствено болезнените удари на собственото си сърце. Когато най-сетне погледна, и двамата си бяха отишли. Други ездачи се движеха по пътеката. Слънцето се бе издигнало, утрото напредваше и обещавахе да е красиво, но за Маги денят вече бе вгорчен.

Кротката кобила изцвили в знак на протест, когато Маги рязко дръпна юздите. Грийвс се намръщи неодобрително. Изведнъж Маги намрази коняря, намрази Амелия, намрази Кристофър и Англия. Искаше да се върне в Ню Мексико, да поплаче на рамото на Луиза, да се носи като вятър на гърба на коня по плоската тревиста равнина, докато се изтощи дотолкова, че повече да не чувства болка.

— Господин Грийвс, върнете се в конюшната! — Маги скочи от смешното нещо, наречено седло, и се приземи леко на земята. — Само дамите имат нужда от слуга. — Разкопча седлото и го смъкна от гърба на кобилата. — Можете да вземете това проклето нещо със себе си.

— Милейди?

— Не ме наричайте така. Не съм ничия лейди.

— Милейди... ъ... — Очевидно Грийвс беше объркан.

— А, правилно. Работата ви. Навъртайте се наоколо тогава! Само не ми пречете.

Маги яхна кобилата без седло. Запретнатата пола се събра около краката ѝ, като откри копринените ѝ чорапи над ботушите за езда.

Тя заби пети в хълбоците на кобилата, която изпръхтя недоволно и потегли. Маги искаше да язди, да изпепели гнева си в скоростта и дързостта, да остави утринния вятър да измие от нея мръсотията, оставена от Кристофър и Амелия, от злобната херцогиня и хапливата Катерина, от тъжната Елизабет и безполезните Джеймс ѝ Родни, от Англия с привидната ѝ изисканост и скрито лицемерие.

Конят долови настроението на ездачката и се спусна в галоп по конската пътека като мустанг с репей под опашката. Изпръска с кал една карета с три дами, облечени в най-хубавите си утринни дрехи. Те се разпищяха. Това изплаши конете на други ездачи. Един се озова в храстите, а друг се препъна в локва, останала след краткия нощен дъждец. Маги летеше над храсти, между дървета, през внимателно подстриган жив плет. Когато излезе на пътека, тя се понесе с бясна скорост. Зад тях на разстояние, което се увеличаваше все повече и повече, Грийвс се поклащаше на кафявия си кон, като придържаше седлото на Маги.

Изведнъж младата жена осъзна, че не е сама. Спря и прокара пръсти през косата си, за да я отметне назад. Всички хора в парка — в каретите или на гърбовете на конете си седяха неподвижно като статуи. Гледаха я с широко разтворени очи, като че ли беше самият Апокалипсис.

Неочаквано Маги се почувства добре. Косата ѝ падаше по гърба и над лицето в необуздани къдрици; шапката и беше отлетяла. Полата на костюма ѝ за езда се бе вдигнала до коленете и от двете страни. Лицето и дрехите ѝ бяха опръскани с кал, а наметалото на коня, пропито с пяна и пот, висеше от едната му страна. Яхнала неоседлания си кон, Маги отправи широка лъчезарна усмивка към публиката си.

Джеймс и Кристофър обядваха в „Атинеум“ — мъжкия клуб, в който мъжете от фамилия Талбът членуваха от откриването му. Храната беше по-добрата, от която и да е друг клуб в Лондон, но днес не възбуди апетита на Кристофър. Срещата с Амелия сутринта бе оставила горчив вкус в устата му.

— По дяволите, срамота е татко отново да се разболеє точно когато ти се върна, Кристофър. — Джеймс налага залък от баницата с месо и кимна съчувствено. — Хм. Опитай това. Харелсън днес е надминал себе си.

— Този удар, изглежда, е по-лош от последния — каза Кристофър.

— Така е. — Джеймс хапна още един залък. — Доктор Холоуей ми довери днес, че не очаква татко да се пребори този път. Старецът може ѝ да покрета още някое време, но според него ще издържи малко след Коледа, не повече.

— Сигурен ли си, че Холоуей е достатъчно опитен лекар? Доста е млад.

— Бих казал, че е доста добър. Мама го открила чрез графиня Кавдейл. Лекувал язвата ѝ и пневмония на дъщеря ѝ. Способен е.

— Хм...

— Не бъди толкова мрачен. Повече от нетърпелив съм да приема титлата, братле. Но трябва да сме реалисти. Затова мислех, че би било добре да обядваме заедно днес, само ти и аз. Тъй като скоро ще бъда глава на семейството, смятам, че би трябвало да обсъдим някои подробности по плановете ни за имотите в Америка.

Кристофър вдигна вежди.

— Имаш предвид Ранчо дел Рио?

— Разбира се. Чувствам, че трябва да имам известен глас в управлението на тази нова семейна придобивка. В писмата си посочваше, че тази земя би могла да послужи като стартова точка за някои инвестиции.

— Да, така е. Имам предвид разширяване в Американския запад. Но аз смятам това начинание за проект на Кристофър Талбът, а не на семейството.

Следващата хапка заседна в гърлото на Джеймс.

— Наистина ли? Стивън придоби тази земя с пари на семейството, Кристофър.

— А аз я възстанових, като използвах пари от „Питни и Талбът“, което е моята собствена транспортна фирма. Това ранчо не е неизчерпаем източник на приходи, Джеймс. С радост ще използвам част от него, за да облекча семейните финанси, но Ранчо дел Рио е мое и на Маги. Аз ще вземам всички решения по отношение на него и ще разпределям приходите както намеря за добре.

— Виж ти! Това е нов обрат. Бях разбрал, че това американско имение ще е семейна придобивка.

— Така беше първоначално, когато Стивън го купи. Обстоятелствата се промениха.

Джеймс се намръщи.

— Мама знае ли това?

— Знае. Но няма думате по този въпрос.

— О! Развил си независим дух, така ли? Трябва да е от престоя ти в онази дивашка страна.

Кристофър не обърна внимание на обидата.

— Джеймс, съветвам те да продадеш някои от стопанствата и да инвестираш в транспорт или може би в железницата. Селското стопанство е прекалено рисковано точно сега, възвращаемостта е прекалено малка.

— Хм. Звучи ми много плебейско. Лесно ти е на теб, Кристофър, да бъбриш за търговия и тем подобни. Все пак си втори син. Но аз съм наследник! Трябва да внимавам за репутацията на семейството. Приходите от земята са традиционни за аристокрацията. Рано или късно цените ще се покачат.

— Тъй като скоро ще наследиш титлата, Джеймс, по-добре започни да съкращаваш семейните разходи. Аз няма да прахосвам наследството на Маги, за да плащам хазарта на Родни и високия стандарт на останалата част от семейството. Хората в конюшната могат да бъдат намалени, една-две от каретите — продадени, а дамите сигурно не се нуждаят от цялостно подновяване на гардеробите си два пъти в годината.

— Кристофър, наистина ли ще ни накараш да живеем като средната класа? Америка те е надъхала с идеи, прости като жена ти. Макар че, признавам, Маги е доста хубавичка. Обзалагам се, че бракът не е съвсем неприятна жертва, що се отнася до спалнята, а?

Похотливото намигане на Джеймс възпламени раздразнителността на Кристофър, но той успя да потисне гнева си.

— Няма да търпя да се говори за Маги по този начин, Джеймс. Ти или някой друг.

— Кристофър, но аз не съм те обидил. Та тя не е дама от нашата класа! Къде каза, че си я намерил? В публичен дом?

— В кръчма. — В думите му не се криеше примирение с факта, а предизвикателство.

Остатъкът от обяда премина в мълчание. Джеймс хвърляше любопитни погледи към брат си, сякаш не го познаваше добре.

Малко по-късно, когато Джеймс и Кристофър минаха през читалнята, за да излязат, някаква суматоха блокира пътя им. Група господа бяха заобиколили един джентълмен, чийто глас се извисяваше недоволено.

— Не знам какво става с този град, щом мъжкарани и персони като тази са свободни да разстройват хората на публични места.

Никога не съм виждал нещо подобно. Немислимо е да се търпят подобен род неща.

Един младеж се осмели да се изсмее:

— Ти наистина изглеждаш доста очукан, Данфорт. Предупредих те, че новият ти кон ще те хвърли.

Пострадалият извика гневно:

— Не е от коня, Лоудън, нито поради липса на умение от моя страна. Онази жена беше виновна за всичко.

— Дама!

— Жена! Със сигурност не беше „дама“. — Погледна през струпалите се слушатели и видя Кристофър. — Неговата жена! Сър! Лорд Кристофър Талбът! Може ли да поговоря с вас, господине?

Ледено предчувствие обзе Кристофър.

— Лорд Кристофър! — Чарлс Данфорт — гологлав, мокър, измачкан и окалян, разблъска любопитните господа и се изправи пред Кристофър. — Господине! Преди по-малко от два часа вашата жена летеше необуздано през Хайд Парк и хвърляше кал във всички посоки по изплашени дами и разярени господа. Прескочи жив плет пред моя нов кон, стресна го и той ме хвърли в калта. Истината е, че би хвърлил и най-добрия ездач. Почти два часа ми трябваша, за да хвана скъпия си кон. Ако го бях загубил, можете да бъдете сигурен, че щях да искам компенсация!

Джеймс защити Кристофър:

— Направила го е съпругата на брат ми? Трябва да сте сбъркали, Данфорт!

— О, тя беше и никоя друга. Ако си спомняте, Талбът, представихте я на бала на лорд Каламат. Сигурен съм, че именно тя галопираше като дивачка, пусната на свобода от зоологическата градина. И още — беше яхнала коня без седло. Най-шокиращото нещо, което някога съм виждал. Ако искате да се жените за дивачка, Талбът, дръжте я настрана от обществото. Ако трябва, заключете я.

— Съжалявам, Данфорт. Съпругата ми трябва да е загубила контрол над коня. Изпратете ми, моля ви, сметката за нов костюм. Надявам се, че конят ви не е ранен.

Данфорт гледаше гневно. Разбира се, не вярваше и дума от казаното от Кристофър. Но не беше редно да продължава да се

оплаква, след като бе получил извинение, особено от по-високостоящ в обществената стълбица.

— За щастие никой не пострада. Предлагам да научите жена си да язди или просто я дръжте вкъщи отсега нататък — каза Данфорт студено.

Кристофър успя да се оттегли по възможно най-елегантния начин.

— Не може да е била Маги — заяви Джеймс, докато спираха наемна карета.

— О, напълно възможно е да е била тя. Не я познаваш добре.

Кристофър имаше ужасно подозрение за причината за случилото се. Маги е решила да язди в парка рано сутринта. Вероятно е видяла, че се е срещнал с Амелия и е направила най-лошото заключение. Обля го вълна на съжаление — отчасти гняв към него самия и отчасти раздразнение към Маги. Никога не би я наранил нарочно. Тя не заслужаваше такова нещо. Но, по дяволите, сама бе настоявала да дойде в Лондон!

Луиза затвори счетоводната книга и притисна с пръсти изморените си очи. През изминалата седмица бе проверила сметките и бе порботила здравата, за да предвиди разумни разходи за предстоящата зима, пролет и лято. На следващия ден щеше да пише на Кристофър, за да му изпрати отчета си.

Облегна глава на гърба на големия кожен стол и погледна навън, където вятърът играеше безконечна игра с тревата. Утре щеше да пише и на Питър. Може би не беше разумно да отговаря на писмото, което и бе изпратил.

На вратата на библиотеката се почука.

— Сеньора Гутиерез. Сеньор Райли идва с един непознат. Мислех, че ще искате да знаете.

— Благодаря, Анита.

Луиза стана и погледна през прозореца. Мос и един шкембест мъж току-що бяха стъпили на верандата. Непознатият ходеше вдървено. „Натъртен от седлото — помисли си тя. — Сигурно не е от тази част на страната, където децата се поклащат на гърба на коня по-

често, отколкото на коленете на бащите си.“ Заинтригувана, побърза към салона, за да ги посрещне.

— Добър ден, Луиза — поздрави я Мос. — Намерих този приятел в Санта Рос. Разпитваше за теб и госпожа Талбът.

Стомахът на Луиза се сви нервно.

— Реших, че ако има въпроси, нека пита направо теб.

Непознатият свали шапката си. Беше с руса коса, червендалесто лице, внушителен засукан мустак и бледосини очи, чийто остър блясък контрастираше с пълнотата му.

— Госпожо Гутиерез, казвам се Дан Шифлин. Частен детектив.

Безпокойството прерасна почти до паника.

— Мос, мога да се справя с това. Благодаря.

— Както кажеш. — Хвърли многозначителен поглед към детектива. — Ще бъда наблизко.

— След като Мос излезе, Луиза поведе детектива към един стол.

— Изглеждате изтощен, господин Шифлин. Да ви приготвя ли нещо за пиене?

— Вода ще свърши добра работа, мадам.

Луиза изпрати Анита за кана студена вода, после седна в стола срещу госта.

— Какво мога да направя за вас, господин Шифлин?

— Имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса?

— За какво?

— Вие ли сте Луиза Гутиерез, която е управлявала бара „Лейди Лак“ в Денвър?

— Управлявах го. Все още го притежавам, но имам човек да движи нещата вместо мен.

Анита влезе с поднос с кана и две високи чаши.

— Благодаря, Анита. — Ръцете на Луиза трепереха, докато наливаше водата.

Детективът благодари за чашата вода, отпи голяма глътка и избърса устата си с ръкав.

— Добре тогава, госпожо Гутиерез, навярно ще можете да ми помогнете. Спомняте ли си за ваш клиент, убит миналия ноември — едър мъж на име Арнолд Стоун?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да се извиня? Аз? — Възмутена, Маги скочи от стола в гостната и се изправи пред Кристофър, сложила ръце на хълбоците си. — Ти трябва да се извиниш. Не аз се крия в храстите с руса синеока проститутка.

— Маги! Не съм се крил.

— Предполагам, че Амелия ти препречи пътя!

— Моля?

— Хвърли ти се иззад храстите? Направи ти засада иззад дърветата? Или може би през цялото време си знаел, че има намерение да се срещнете теб?

— Всъщност тя наистина ми направи нещо като засада. Не е тайна, че яздя повечето утрини. Знаела е къде да ме намери.

— Срамота е, че не може да се омъжи за теб! Вие двамата сте си лика-прилика. Но от нея ще стане идеална херцогиня Торингтън, нали? Майка ти ще е във възторг. В края на краищата Амелия е всичко, което една английска дама трябва да бъде. И без съмнение от нея ще излезе идеалната метреса за теб веднага щом работата с брат ти се уреди. Нали така ги наричат в Англия — метреси? Ние в Денвър ги наричаме курви.

— Ти си подслушвала.

— Разбира се, че съм подслушвала. И не ми казвай, че не прилича на една дама да подслушва. Ако Амелия е дама, тогава критериите не могат да бъдат толкова високи.

Кристофър скръсти ръце на гърдите си.

— Маги, седни. Изглеждаш като Валкирия, готова за отмъщение, без да има причина за това.

— Приличам на какво?

— Тъ... няма значение. Ще ти купя събраните легенди на Севера. Седни!

Маги вирна брадичка.

— Не искам да сядам.

— Все пак седни.

Тя се подчини.

— А сега ме изслушай добре, защото искам това да се уреди още сега. Между Амелия Хоторн и мен няма нищо интимно. И никога няма да има. В миналото направих лоша преценка и ѝ се възхищавах, но сега Джеймс е добре дошъл за момичето. Разбираш ли?

Маги се зарадва, че той признава лошата си преценка. Но любовта невинаги зависи от преценката.

— Щеше ли все още да я обичаш, ако не беше женен?

— Никога не съм я обичал, Маги. Възхищавах ѝ се. Вече не ѝ се възхищавам. Не е това, което си мислех, че е.

— Може би и аз не съм това, което си мислиш, че съм.

Кристофър ѝ отправи мрачен поглед.

— Това, което мисля, че си, Маги, е подвижно нещастие. Какво те прихвана да се понесеш като демон през Хайд Парк? Осъзнаваш ли последиците от такова поведение?

— Полудях.

— Това не е извинение! — Маги не го беше виждала така намръщен. — Не съм направила нищо лошо — каза тя неуверено.

— Заради теб Чарлс Данфорт е паднал от коня си. Освен това си опръскала с кал дами и господа, които с нищо не са виновни за твоя гняв.

Маги стисна челюсти и упорито се загледа през прозореца.

— Ако човек язди плашлив кон, трябва да очаква да бъде хвърлен. А малко кал на никого не е навредила.

Кристофър направи няколко крачки напред-назад, после седна на дивана срещу жена си. Протегна ръка и обърна лицето ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите.

— Какво да правя с теб, Маги?

Тя се изкушаваше да му каже да я обича, да я обича истински, но беше достатъчно умна да знае, че моментът не е подходящ. Прочете разочарованието по лицето му и се почувства неудобно и малко виновна.

— Добре, Кристофър, моля да ме извиниш.

— Аз нямам нужда от извинение, Маги. Трябва да се извиниш на семейството.

Маги направи гримаса. Това щеше да бъде по-трудно.

— Защо е необходимо да им се извинявам?

— Защото те трябва да понесат последствията от безумната езда на лейди Кристофър Талбът.

Маги въздъхна отчаяно.

— Не разбирам. Господи! Малко езда през парка! Не разбирам защо всички вдигат толкова шум!

Кристофър поклати глава и въздъхна.

Съвсем скоро обаче Маги разбра последствията от необуздаността си. Лейди Торингтън, Катерина и Елизабет бяха излезли на разходка с карета малко след като Кристофър, се бе върнал къщи, за да потърси обяснение от жена си. Тъй като Маги бе успяла да се вмъкне незабелязано в къщата след ужаса, който беше причинила, дамите от Торингтън Хаус не знаеха нищо за пълния провал сутринта. Но по време на разходката усетиха, че нещо не е в ред. Въпреки че не знаеха подробностите, херцогинята имаше представа кой е объркал конците.

Шумът при завръщането на дамите прекъсна спора между Кристофър и Маги.

— Може би сега е най-подходящото време за това извинение — предложи той.

Херцогинята влезе в гостната с решителна стъпка, следвана от Катерина и Елизабет. По каменното лице на лейди Торингтън беше изписан гняв. По бузите на Катерина се стичаха сълзи и дори Елизабет бе леко зачервена. Когато херцогинята видя Маги, спря и вдигна величествено ръка, за да я посочи и обвини.

— Ти! Ти, мъжкарано! Знам, че ти си на дъното на всичко. Не знам какво си направила, но съм сигурна, че ти си виновна.

— Какво съм направила? — попита Маги с престомена невинност.

Катерина избухна в плач и херцогинята я смъмри:

— Млъкни, Катерина! Престани да хленчиш. Няма да им се размине. Ще се погрижа да пълзят в краката ни, за да ни поднесат извинения, а аз ще откажа да ги приема. Няма да бъдат допуснати в ничий салон в града.

Настроението на лейди Торингтън не беше подходящо за извинения от страна на Маги.

— Катастрофа! Бяхме отрязани и от лейди Хетрингтън и от графиня Уестлейк. Как се осмелиха тия стари кокошки! И двете стоят по-ниско в обществото от мен и ще направя всичко възможно да съжаляват за този ден, докато умрат. — Прикова Маги с убийствен поглед. — Жена ти има нещо общо с това. В момента, в който я видях, разбрах, че се задава катастрофа. Тя е обществена опасност. Кажи ми, момиче, какво си направила, та да знам как да защитавам семейството си.

Маги погледна Кристофър, който само скръсти ръце на гърдите си в очакване.

— Не съм искала да направя нищо лошо — започна плахо. — Поне не нещо сериозно...

Херцогинята слушаше с отвращение изповедта на Маги — не точно изповед, защото Маги пропусна участието на Кристофър в малката драма. За момент строгата дама само се взираше в Маги, като че ли снаха ѝ беше насекомо, изпълзяло изпод изтривалката. После се отпусна тежко в огромното кресло, което обикновено ѝ служеше като трон, когато се правеше на съдия в Торингтън Хаус.

— Елизабет, донеси ми шери. Катерина, затвори вратата. Не искам слугите да слушат, макар че ще научат за позора ни достатъчно бързо от клюките долу. — Загледа се мрачно в Маги. — Какво те прихвана, момиче?

Кристофър обясни, преди Маги да отговори:

— Тя не ти каза цялата истина, мамо. Маги ме е видяла да разговарям с Амелия в парка тази сутрин. Помислила е, че се срещаме тайно и е проявила гнева си по този начин.

Лейди Торингтън вдигна вежди изненадана.

— Амелия Хоторн? Що за глупост? Да повярва, че Амелия би ти позволила да се възползваш от нея? Но поради жалкия си произход Магдалена явно не разбира, че между нас има хора е по-изтънчено поведение, отколкото в един публичен дом.

Маги се прокашля. Кристофър поклати глава в едва доловимо предупреждение.

Херцогинята пое шерито от ръцете на Елизабет и отри деликатно.

— Добре, предполагам, че трябва да се справим с това по възможно най-добрия начин. Не биваше да идваш тук, момиче, но щом

си обърнала вниманието на висшето общество върху себе си, не можем да те отпратим, без това да изглежда отстъпление. Една Талбът никога не отстъпва, разбра ли?

— Но ти трябва да я отпратиш, мамо! — извика Катерина. — Тя ще ни опропасти! Няма да търпя да живее под един покрив със скъпоценната ми Рейчъл. Детето вече възприема грубата ѝ реч и маниери.

— Кротувай, Катерина. Засега момичето остава. Най-лошото, което можем да направим, е да я отпратим. Не трябва да се срамуваме. Ако само отричаме и негодуваме, че някой е обвинил една Талбът в такова поведение, повечето ще повярват, че обвинителите ѝ са се припознали. След време ще се окаже, че сме обидени и ще настоявам за извинение от всеки, който спомене инцидента. А ти, Кристофър, трябва да се съ согласиш след този злощастен случай, че жена ти изобщо не се вписва тук. Задължението ти към това семейство е да го предпазиш от други скандали. Разбра ли?

Кристофър не отговори. През цялото време, докато майка му чертаеше плана на борбата, той се взираше в Маги. Замислена, тя бе почувствала тежестта на тъмния му поглед, но бе отказала да му отвърне.

— Кристофър! Разбра ли?

— Ще се справя с жена си — обеща той.

— Разчитам на това обещание. Утре вечер всички отиваме на опера. Магдалена ще дойде с нас.

Катерина изстена:

— Те ще ни презират! О, мамо, моля те, помисли пак!

— Само да посмеят да ни презират! — Изправи се. Приличаше на кралица, която праща войски на бойното поле. — Накрая ние ще тържествуваме. Това, което трябва да научиш, Катерина, и ти също, Елизабет, е, че който се покаже слаб пред атака, губи. Ще отидем на опера и ще дадем да се разбере, че мъжкараната, предизвикала хаос в парка тази сутрин, няма никаква връзка с нашето семейство, а тези, които обвиняват Маги, очевидно грешат. Ще кажа на Джеймс и Родни да си намерят подходящи дами. Колкото по-голяма подкрепа демонстрираме за Магдалена, толкова по-малко обществото ще повярва за скандалното ѝ поведение.

Херцогинята наперено излезе от стаята и даде знак на придружителките си да я последват.

Катерина спря на вратата и злобно изглежда Маги.

— Стой настрана от Рейчъл, чу ли? Няма да позволя да пълниш главата ѝ с недодялани идеи и да я объркваш с позорната си липса на образование и възпитание.

Единствено Елизабет остана с Кристофър и Маги. Коленичи до стола ѝ и взе ръката ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Ще им мине. Наистина. — Потупа ръката на Маги и грациозно излезе след другите.

Маги въздъхна:

— Добре. Мисля, че вече разбирам...

Посещението на опера следващата вечер не се покриваше с представите на Маги за успех. Елизабет се измъкна с извинението, че има главоболие. Маги бе разбрала, че това оплакване е извинението, с което една дама може да избегне всичко, което поиска. Подозираше, че Елизабет не иска да ги придружи до операта най-вече защото доктор Холоуей бе изказал намерението си да прегледа херцога тази вечер.

Катерина се терзаеше по целия път до операта. Херцогинята мълчеше, съсредоточена като генерал, готвещ се за бой. Кристофър, който бе прекарал нощта в клуба си вместо в леглото на Маги, беше замислен и затворен в себе си. Държеше здраво ръката на Маги, докато седяха един до друг в семейната карета, палецът му галеше дланта ѝ е бавни кръгови движения, но мислите му бяха загадка за нея. Почти не бяха разговаряли след семейната разпра предния ден.

Джеймс и Родни ги посрещнаха в операта. Маги бе очаквала нелека вечер, но не бе подозирала колко трудна може да е, докато не видя дамата, която Джеймс бе избрал да придружава — самата госпожица Амелия. Когато Джеймс и дамата му поздравиха херцогинята във фоайето, Маги почувства как ръката на Кристофър стисна нейната по-силно. Питаше се какво изпитва съпругът ѝ — смущение, гняв, ревност?

— Амелия действа бързо — подметна тя. — Не може да ѝ се отрече умението да се окопитва.

Тъмните очи на Кристофър блеснаха странно.

— Аз препоръчах на Джеймс да я покани.

— Какво лошо ти е направил брат ти? — подкачи го тя. Размяната на тези реплики беше последният лъч светлина.

В една мрачна вечер. За Маги операта беше неразбираема. Малко хора от публиката обаче, изглежда, обръщаха внимание на представлението. Всички бяха прекалено заети да поглеждат крадешком към ложата на Торингтън. Маги чувстваше как се изчервява. Кой би си помислил, че един най-обикновен галоп през парка може да предизвика такъв шум?

Амелия, разбира се, бе чула клюката. Кой ли от висшето общество в Лондон не я бе чул? Бе изпълнена с разбиране и съчувствие, от което на Маги ѝ се повдигаше.

— Хората могат да бъдат толкова жестоки — обърна се тя с мек глас към Кристофър, достатъчно високо, за да бъде чута от Маги. — Би трябвало да проявяват повече разбиране към събратята си с нисше потекло. Уверена съм, че твоята малка Маги полага много усилия.

Джеймс явно се гордееше с щедрата любезност на дамата си. Лицето на Кристофър остана непроницаемо.

Късно на следващата сутрин семейството се събра за закуска в утринната стая. В този рядък ден, когато слънцето грееше през завесите върху жълтата сатенена тапицерия на столовете и белия лен, присъстваше цялото семейство. Дори старият херцог бе напуснал леглото си, за да седне на масата. Елизабет беше до баща си, за да му помага да се храни. Тя изглеждаше необичайно оживена. Херцогинята също бе весела. Веднага щом закуската бе сервирана, тя отпрати слугите и направи оптимистична оценка на тактическата ситуация в операта. Маги не смяташе, че мъчението предната вечер е било успех, но вече бе започнала да разбира, че английските представи за такива неща остават загадка за нея.

— Имам чудесни новини! — обяви Елизабет по време на закуската. — Доктор Холоуей ме нае да рисувам портрети на малките му дъщери — близначки Адриана и Хестер.

Залъкът заседна в гърлото на лейди Торингтън. Тя се нацупи неодобрително.

— Холоуей? — попита херцогът с треперещ глас. — Добър младеж. Не знаех, че има дъщери. Мислех, че не е женен.

— Вдовец е, татко.

— А! Това е по-различно. А ти ще рисуваш момичетата му, така ли? Винаги съм мислил, че можеш да рисуваш по-добре от повечето от половината глупаци, дето се наричат художници. Холоуей е добър младеж. И е умен.

— Едуард, моля те! — примоли се херцогинята. — Елизабет, наистина се надявам, че употребата на думата „нае“ не значи, че доктор Холоуей е предложил да ти плати за портретите.

Елизабет подръпна покривката на масата.

— Каза, че на човек с моя талант би трябвало да се плаща. Не би се чувствал добре в противен случай.

— Хм. Първо, не би трябвало да те моли за такова нещо. Ако искаш да рисуваш портрети на дъщерите му с оглед на неговата любезност към баща ти, тогава може. Но да приемеш пари е немислимо. Би трябвало да знаеш това. Дамите могат да показват умения в изкуството като част от изискаността си, но те никога не се унижават да работят. Този род неща трябва да се запазят за хората от по-нисшите класи, скъпа.

Елизабет погледна Маги за подкрепа.

— Аз ще нарисувам портретите, мамо. Понякога мисля, че съм щастлива единствено когато рисувам. Доктор Холоуей е много благовъзпитан господин и не вижда нищо лошо в предложението си за заплащане. — Изправи се рязко.

— Елизабет, седни.

Елизабет погледна майка си й решително заяви:

— Аз ще нарисувам портретите. Ще ги нарисувам. — След което излезе от стаята. Маги забеляза треперещите ръце, вдървените рамене и твърдото изражение на бледото й лице. Мълчаливо поздрави приятелката си за проявената смелост.

— Ти!

Маги вдигна поглед, за да срещне гневните очи на лейди Торингтън.

— Пълниш главата на дъщеря мис глупости, нали? Нарисува те и сега си представя, че е художничка. Кристофър, ти си не по-малко виновен. Толкова шум вдигна за този портрет, когато Елизабет ти го даде. Дори го окачи в стаята си, като че ли е нещо повече от

обикновено мацане. Господи, смили се над нас! Елизабет винаги е била послушна дъщеря, а сега това!

— Мамо — прекъсна я Кристофър. — Елизабет има талант, който далеч надхвърля посредственото умение на една дама. Би трябвало да се гордееш с нея.

— Елизабет е дама, не художник. Нещо повече — тя е сгодена дама. Как смяташ, какво ще каже виконт Стендбридж, като узнае за това? Трябва да се върне от провинцията тази седмица. Господ да ни е на помощ, ако Елизабет го обиди. Никога няма да ѝ го простя. Богатството на семейството му е огромно. Такъв изгоден брак не се урежда лесно дори и за нашето семейство. Всъщност ние ще сме изключителни късметлии, — гневно погледна Маги, — ако не размисли, като чуе за настоящия скандал.

— Скандал? — потрепери херцогът. — Какъв скандал?

— Нищо, с което да не мога да се справя, Едуард.

Старецът удари по масата с вилницата си.

— Каж ми, дърта флърцо! Аз все още съм главата на семейството!

Херцогинята се изчерви. Кристофър се опита да прикрие усмивката си. Нещо в Маги се сви. Тя харесваше стареца въпреки странното му бръщолевене. Без съмнение неговото неодобрение щеше да се прибави към това на останалите.

— Много добре, Едуард, щом настояваш да знаеш. Вчера сутринта Магдалена е прекосила като хала Хайд Парк, яхнала коня като дивачка. Цялото висше общество я е видяло.

— Не чак като хала. И наистина много малко хора ме видяха. — Маги се чувстваше длъжна да се защити.

Херцогинята подсмръкна.

— Но тези, които са те видели, са разпространили историята из целия град, разбира се. Някакви си часове след инцидента дамите от семейството ни бяха подминати без поздрав в Хайд Парк. Не можем да излезем от къщата, без да станем за посмешище.

Херцогът избухна в гръмогласен смях.

— Без седло? Яхнала коня като див индианец? Колко прекрасно! — Той се засмя, задави се, после отново се разсмя. Изведнъж лицето му почервения, а по челото му изби пот.

— Едуард! Пресилваш се!

Херцогът не можеше да отговори. Беше прекалено зает да се смее. Маги се притесни.

Кристофър се изправи и помогна на баща си да стане от стола.

— Ела, татко. Нека се качим в апартамента ти. Маги, ще помогнеш ли, моля те?

Маги с радост се притече на помощ на херцога, докато Кристофър го извеждаше от стаята.

Два дни по-късно херцогът умря. Само час след като старецът беше издъхнал, виконт Стендбридж посети лейди Елизабет, за да ѝ съобщи, че при настоящите обстоятелства не можел да си позволи да свърже името си със семейство Талбът. Само за час след завръщането му в Лондон повече от трима души му описали с подробности дивата езда на лейди Кристофър Талбът. Беше развалил годежа с най-дълбоки извинения.

Семейство Талбът никога не бе изпадало в по-лошо състояние и, изглежда, Маги беше в основата на повечето им тревоги.

Лейди Торингтън се затвори в стаята си. Катерина последва примера и. Рейчъл бе изпратена с дойката си при братовчеди в Съри, докато семейството възстанови равновесието си. Родни, както винаги, се отдаде на пианство и хазарт, за които не можеше да плати. Кристофър прекарваше значително време с Джеймс в кантората на семейния адвокат, а когато не беше ангажиран по този начин, довеждаше два коня до почти пълно изтощение. Още преди смъртта на херцога беше затворен в себе си и мрачен.

Маги нямаше към кого да се обърне. Струваше ѝ се, че всички я гледат с неодобрение. Портретите в галерията, стените на къщата, самият въздух излъчваха враждебност. В деня на погребението на херцога тя се извини, че не е добре, за да не присъства на натруфената процесия и церемонията. После се върна в стаята си. Елизабет я последва.

— Маги! Какво има? Наистина ли си болна? — Тя седна на леглото до плащката Маги и обви с ръка раменете ѝ. — Болна ли си? — попита отново.

— Не — изхлипа Маги.

— Тогава какво има? Кристофър вече е начело на процесията с Джеймс. Да изпратя ли да го повикат?

— Не!

— Ще го направя, ако не ми кажеш защо е всичко това.

— Аз... Аз просто не мога да се изправа пред тях — промълви тя.

— О, Маги, нали няма да позволиш на стария дракон — майка ми — да те съкруши?

— Баща ти — изхлипа Маги. — Той... Той се смя до смърт на това, което направих.

— Това е смешно. Всички очаквахме смъртта му. Единственото нещо, което направи за херцога, скъпа Маги, беше да развеселиш последните му дни с малко смях.

Горещи сълзи потекоха по лицето на Маги.

— Не бъди нещастна, скъпа Маги. Моля те, заклевам се, че ще поговоря с Кристофър, когато погребението приключи. Ужасно те е пренебрегнал. Винаги е бил резервиран и стиснат по отношение на чувствата си, но няма никакво право да бъде жесток.

— Недей да говориш с него — помоли Маги.

— Моля те, ела с мен на погребението, Маги. Можем да се поддържаме една друга. Моля те!

Маги кимна и позволи на Елизабет да избърше лицето ѝ с влажна кърпа. Хванати под ръка, те напуснаха стаята.

Вечерта след погребението семейството вечеряше мълчаливо. Джеймс, седнал начело на масата — вече като шести херцог Торингтън, направи съобщение. Госпожица Амелия Хоторн се била съгласила да му стане съпруга.

Херцогинята кимна сериозно с глава и се усмихна насила.

— Съобщението няма да се обяви публично, докато не мине благоприличното време за траур — каза Джеймс. — Амелия се надява, че можем да направим годежа по Коледа. Мамо, съзнавам, че малко пришпорваме нещата след смъртта на татко, но аз трябва да мисля за бъдещето на семейството, за наследник на титлата...

Той продължи с благородните си мотиви, но Маги подозираше, че е по-заинтересован от нежната кожа на Амелия и съблазнителните ѝ форми, отколкото от възможността ѝ да роди наследник. Новият херцог нетърпеливо напомни на семейството си, че госпожица Хоторн не само има тлъста зестра от богатия си чичо, но и значително лично състояние, наследено от починалите ѝ родители.

Маги забеляза, че когато Джеймс приключи с изброяването на предимствата на Амелия, Кристофър го поздрави достатъчно сърдечно, за да прикрие собствените си чувства. Но в усмивката, която отпрати към брат си, имаше горчивина.

— Не се тревожи за Кристофър — прошепна Елизабет на Маги, когато мъжете се оттеглиха в библиотеката да изпият питиетата си. — Много отдавна е разбрал Амелия. Тя и Джеймс са си lika-прилика.

По-късно, в спалнята им, Маги седеше на леглото, обхванала с ръце коленете на свитите си крака. Кристофър още не се бе качил горе, въпреки че Маги чу тропането от ботушите на Джеймс по коридора, а по-късно и несигурните стъпки на Родни. Може би седеше сам в библиотеката или обикаляше долу. Беше видяла болката на лицето му, когато Джеймс обяви годеща си с Амелия. Кристофър беше заявил, че не изпитва вече никакви чувства към момичето, но Маги не му вярваше напълно. Амелия се обличаше по последна мода, косата ѝ винаги беше подредена в безукорна прическа, говореше ясно, никога не грешеше и не допускаше цветисти думи да се вмъкват в правилния ѝ речник. Съвсем не приличаше на неелегантната и необразована съпруга на Кристофър.

По коридора приближиха меки стъпки. Вратата бавно се отвори. Кристофър се подпря на касата. Дори от такова разстояние Маги можеше да помирише сладкия дъх на бренди, който нахлу заедно с него в стаята.

Очите на Кристофър блестяха като кристали обсидиан, когато се спряха на нея. Маги беше виждала други мъже да изглеждат така — същото напрегнато отчаяние, същия вид на хищник, който търси плячка. Съпругът ѝ не беше пиян, както първоначално си бе помислила. Нуждаеше се от жена. А тя беше единствената на разположение.

Извърна се на другата страна, когато той приближи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Маги. — Кристофър опря длани на раменете ѝ и започна бавно да я масажира. Мирисът на бренди се усещаше силно, но ръцете му бяха сигурни и нежни. Топлината му проникна коварно в плътта ѝ и заплаши да заглуши гнева, който бушуваше в нея. Гняв и болка, че той никога не ще отвърне на любовта ѝ.

Тя затвори очи, като се опитваше да овладее първите тръпки на страстта.

— Маги, не се извъръщай. — Обърна я към себе си, докато я навеждаше към леглото. Нежни ръце отметнаха непослушните тъмни къдрици от лицето ѝ. — Знаеш ли, че от ден на ден ставаш все по-хубава!

Маги се чудеше дали Кристофър вижда нея или Амелия. Целуваше челото, носа, угълчетата на устните ѝ. Тя прочете болката в очите му и се отдаде на нуждата да я облекчи. Докосна бузата му, изглади напрегнатата линия на челото, после вплете пръстите си в гъстата му черна коса, за да привлече устните му до своите. Маги почувства как светът изчезва, като отнася със себе си гнева и болката. Знаеше, че това е краят. Искаше той да е добър и да го отнесе със себе си, за да я утешава, когато в бъдеще празнотата се настани в душата ѝ.

— Кристофър — прошепна тя. — Моля те, люби ме. Сега. Моля те.

— Ще те любя до полуда, сладка Маги. — Сръчно се справи с копчетата на нощницата ѝ и я разтвори, за да вижда гърдите ѝ. Бяха горещи и напрегнати и го подканяха да ги докосне. — Маги. Сладка Маги. — Дъхът му пареше кожата ѝ, а нежният допир на устните му до гърдите ѝ я изпълваше с желание. Всяка фибра на тялото ѝ напрегнато очакваше утехата на ласките му, усещането на плътта му до своята.

Накрая той я покри с тялото си и намести стройните си крака между бедрата ѝ.

— Толкова много те искам — призна Кристофър до устните ѝ. — Откакто те видях за първи път, гориш като огън в кръвта ми.

Отново я целуна — бавно, страстно, после изръмжа почти нечовешки, като проникна дълбоко в нея.

Светкавица разкъса Маги. Удоволствие, остро като болка, разтърсваше цялото ѝ тяло при всяко проникване на твърдата му плът. Всички мисли се разтопиха в усещане, когато тя попадна в отчаяния ритъм на страстта му. Светът се завъртя и отдалечи, като ги остави в тяхната собствена вселена.

Когато отвори очи, Маги намери мъжа си заспал, въпреки че все още я държеше здраво. Чертите му бяха отпуснати в много невинно изражение. Маги не можеше да не се усмихне. Любовта ѝ към този мъж бе наистина далеч по-силна от страстта, което се възпламеняваше помежду им, когато той го позволише. Обичаше го заради глупавия му идеализъм по отношение безпомощността и чистотата на „дамите“, заради хумора, който се бореше да пробие сериозната му душевност, заради прехласването му по красотата на една чужда земя и приятелството му с хора, които трябва да са му изглеждали груби и нецивилизовани. Обичаше го заради лоялността към семейството му и лоялността към задълженията му, поети към нея. Обичаше го заради странните му и неразбираеми понятия за чест.

Внимателно, за да не го разбуди, тя слезе от леглото. Очакваше я решение, а не можеше да мисли ясно в стая, изпълнена е топлото присъствие на Кристофър, което я изкушаваше да се сгуши до него и да се предаде на съня с надеждата, че гордостта и нуждите ѝ ще изчезнат.

Мина през тъмната къща и излезе в градината. Въздухът, беше студен, Маги уви халата по-плътно около себе си и седна на една каменна пейка.

Внезапно закопня за танц. Пренебрегвайки студа, изрита меките си чехли и свали халата, който покриваше нощницата ѝ. Изправи се и пристъпи по плочите около фонтанчето — точно както беше, пристъпвала толкова често по сцената на „Лейди Лак“. Собственият ѝ глас изпълняваше музиката, която звучеше в ушите ѝ. Маги танцуваше, а ръцете и дланите ѝ плетяха магическа паяжина в млечната нощ. Босите ѝ крака отмерваха ритъма, тялото ѝ се люлееше, очите ѝ бяха затворени.

Изведнъж ритмичните ѝ стъпки се забавиха и спряха. Завъртанията и извивките замряха. Постоя за момент неподвижна,

после бавно се олюля и се строполи на каменната пейка. Покри лицето си с ръце и затвори очи. Беше загубила танца точно както беше загубила себе си.

Седя дълго, докато студът проникна в костите ѝ, после се стегна и придърпа дрехата около себе си. Знаеше какво трябва да направи, а това едновременно я плашеше и натъжаваше. Маги Монтоя все още бе някъде вътре в нея, но за да я извика обратно, трябваше да се върне в своя собствен свят. Мисълта да изостави Кристофър прободеше като стрела сърцето ѝ.

Маги обу чехлите си и се изправи. Можеше да отложи раздялата, да се задържи в сянката на Кристофър и да преглъща редките залъци на случайна привързаност, които той щеше да ѝ подхвърля. Или можеше да събере кураж и да си тръгне. Предишната Маги Монтоя не би се поколебала. Агонията на бавната раздяла не беше по вкуса ѝ.

Кристофър стоеше на малкия балкон, който гледаше към симетрично подредената градина. Кръвта във вените му лудуваше в ритъма на танца на Маги. Мекият ѝ глас изпълваше нощния въздух с песен. Косата ѝ улавяше лунната светлина в блясъка на черна коприна. Голите ѝ ръце и овалното ѝ лице проблясваха като слонова кост.

Танцът тъкмо набираше скорост, когато Маги забави темпото и го доведе докрай. Отметна главата си назад и протегна ръце, сякаш се предлагаше на луната. Внезапно Кристофър се почувства като натрапник на нечия молитва. Тихо се върна през двойната френска врата в спалнята им.

На него самия му се искаше малко да се помоли. През последните няколко седмици бе преминал през ада. Животът му се бе променил, макар да се бе борил срещу това с мълчалива ожесточеност.

Тази Англия, в която бе довел Маги, не беше страната, която помнеше. Това, което бе ценил най-много в живота си, стана фалшификат. Стари идеали се разпаднаха, стари цели внезапно изгубиха значение, а бъдещето му се простираше напред в неочертан хаос. Ударът на баща му, изглежда представляваше сгромолясването на света, който винаги бе смятал за свой. Смъртта на херцога го бе освободила от верността му към стария живот, която беше обвързана с верността му към един човек, на когото се възхищаваше и когото уважаваше.

Странно защо винаги се бе възхищавал на хората, вместо да ги обича. Беше се възхищавал на баща си. Беше се възхищавал и на Амелия.

Възхищавал! Дума, бледа в сравнение с любов. Необходимо беше Маги Монтоя да го научи, че любовта си струва напрежението на сърцето и разума. Той я обичаше. Обичаше усмивката ѝ, топлината ѝ, силата ѝ, куража ѝ, пламъчето в очите ѝ, предвещаващо неприятности, ѝ палавия ѝ дух.

Маги искаше истински брак? Щеше да ѝ даде истински брак. След погребението на баща си и сватбата на брат си щеше да отведе съпругата си в Ню Мексико. Щеше по някакъв начин да компенсират седмиците, през които я бе оставил на произвола на съдбата в Лондон. Щяха да забравят нещастното пътуване до място, на което никой от тях не принадлежеше, и щяха да си изваят ниша, която и двамата да нарекат дом.

Когато се настани отново в леглото, което до неотдавна беше стопляно от страстта на съпругата му, умът на Кристофър кроеше планове. Ранчо дел Рио щеше да бъде само началото. Щеше да продаде съдружието си в „Питни ѝ Талбът оувърсиз фрайт“ и да обедини този капитал с прихода от ранчото, за да се разшири в други области — дървен материал, а може би и мини.

Кристофър се засмя и остави мислите си да се занимават със съпругата му, с неговата малка, среднощна танцьорка. Трябваше да ѝ каже, че я обича, и то възможно най-скоро.

Събуди се от бледата светлина на утрото. Леглото до него бе празно и студено. На възглавницата на Маги лежеше сгънато парче хартия. Кристофър разтърси глава, за да прогони сънливостта и прочете написаното. Всичките му надежди бяха унищожени.

Кристофър,

Съжалявам, че напускам, без да се сбогувам, но когато нещо свършва, то наистина трябва да свърши. Вече знам, че беше прав. Нашият брак е сделка и нищо друго. В Англия направих всички нещастни, дори и себе си. Както и теб. Аз не принадлежа на Лондон, така както и ти не

принадлежиш на Ню Мексико. И двамата ще бъдем пощастливи, ако всеки живее своя собствен живот.

Съжалявам, че действах като дете и ти причиних неприятности. Увлечението ми по теб свърши. Сега съм по-мъдра и зная повече. А, да — взех пари от бюрото в библиотеката. Ще ти ги върна, когато стигна в ранчото.

Кристофър смачка бележката в ръката си и я запрати в стената.
— По дяволите!

Скочи от леглото и отвори гардероба. Той не изглеждаше пълен, както преди. Липсваха любимите ѝ обувки, както и дебелото вълнено палто, което ѝ бе купил за предстоящата зима. Разгледа внимателно. Нямаше я обикновената зелена рокля, която тя толкова харесваше.

Кристофър започна да ругае високо, с възможно най-неблагозвучни изрази. Портретът на Маги го гледаше с тъмни закачливи очи от полицата над камината. Изразителните устни оформяха усмивка, която съперничеше с тази на Мона Лиза, а слънчевата светлина проблясваше в черните, навити на масури къдрици. Елизабет бе уловила духа на Маги — дете — жена, искряща от живот и енергия.

През цялото време си бе казвал, че Маги не трябва да идва в Англия. Никога не му беше хрумвало, че може да я напусне без него.

Погледна портрета и отново изпсува.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скрежът вече се разтопи — каза Маги на Луиза, когато минаваха край каменното ограждение за конете. Само преди час всичко беше покрито. Ще бъде хубав ден.

Спряха точно зад навеса е фургоните и с присвити срещу декемврийското слънце очи загледаха малката квадратна сграда, която израстваше изпод ръцете на петима говедари от Ранчо дел Рио. Стените бяха от чамови тухли, всяка една по стъпка висока, две стъпки широка и осем инча дебела. Отначало покривът щеше да бъде от платно, но Маги планираше да го смени с тънки дъски, преди зимата да стане прекалено сурова. Мушамата, която покриваше отворите за прозорците сега, също щеше да бъде сменена с истинско скъпо стъкло.

— Мос каза, че до два дни ще направят пода — каза Луиза.

— В такъв случай трябва да сме готови за учениците веднага след Коледа. Не осъзнавах, че училището ще стане толкова бързо. Аз все още имам да поръчвам книги и плочи. Тъй като ти ще си учителката тази зима, трябва да ми кажеш какви книги да поръчам. А Клийв може да ни направи пейки и маси. — С пръсти отбелязваше броя на нещата. — Ще имаме нужда от печка. Ще прегледам каталога на Сиърс. И голямо бюро за теб — Клийв може да направи и него. Ще бъде хубаво да има завеси на прозорците и голям бюфет за провизии.

Мос Райли изникна откъм училището и тежките му подметки затропаха по посока на жените. Повдигна шапка.

— Госпожо Талбът, госпожо Гутиерез, Стоуни мислеше да питам вас, дамите, дали искате веранда.

— Веранда? — Маги си представи как учениците щастливо обядват на покрита веранда. — Колко време ще трябва, за да я направите?

— Май ще могат да я скалпят за два дни.

— Тогава — да имаме веранда!

— Да, госпожо. — Докосна мазната периферия на шапката си и се отправи обратно към училището.

— Не е ли вълнуващо, Луиза? Толкова се зарадвах, когато каза, че ще преподаваш тази зима. Вероятно ще минат месеци, преди да можем да наемем учител, който да иска да дойде тук. Благодарение на теб децата няма да чакат. — Засмя се. — Мисля, че ще вляза в час, когато преподаваш смятане. Все още не разбирам счетоводните книги.

Тръгнаха обратно към къщата.

— Не мислиш ли, че трябва да удържиш малко темпото и постепенно да се установиш като стопанка? — предпазливо попита Луиза. — Едва месец, откакто се върна, Магдалена, а не мисля, че съм те видяла поне веднъж да седнеш, за да изпиеш чаша кафе или прочетеш една от онези книги, които купи в Ню Йорк. Не си си дала време да починеш или поразмислиш.

— Не ми се почива или размишлява.

— Искаш да кажеш, че не ти се мисли за Англия и онзи твой съпруг.

Маги упорито мълчеше.

— Какво стана в Англия, та толкова не искаш да мислиш за нея?

— Нищо не е станало. Там не ми хареса и затова се върнах. Кристофър беше повече от щастлив, че си отивам. Той не ме искаше в Англия от самото начало.

— Значи сега, и двамата сте много щастливи, че живеете собствения си живот?

— Точно така.

Луиза поклати глава:

— Мисля, че си лъжкиня, Магдалена Монтоя Талбът.

Маги пренебрегна забележката.

Господарската къща в Ранчо дел Рио съвсем не приличаше на разкошното жилище, което Теодор и Тод Харли бяха обитавали. Маги и Луиза я бяха пренаредили, преди Маги да замине за Англия, а след завръщането си тя изхвърли или раздаде всичко, което ѝ напомняше за там. Сега къщата беше пълна с мебели, изработени от бор и дъб, а мексикански и индиански постелки и гоблени, купени в Санта Фе, освежаваха подовите и стените.

Изчистването на дома ѝ от английско влияние бе ангажирало само част от времето на Маги. Беше се старала много, за да научи счетоводството от Луиза, но с малък успех. Все още ѝ убягваше трудната задача да се справя с редици и колони от цифри, без да

допуска грешки. Същинската работа в ранчото ѝ доставяше повече удоволствие и тя често придружаваше Мос Райли на кон до крайните лагери, за да проверяват работниците и стадото. Използваше знанията на управителя по отношение оползотворяването на останалата част от огромната ѝ земя — колко да увеличава стадото и с какъв вид добитък, преимуществото да се отглеждат и продават коне или овце наред с добитъка, създаването на сателитни стопанства, за да се разработва по-добре тази голяма земя. Мислеше, че стига фермата да се управлява ефективно, Кристофър няма да се интересува как става това. В края на краищата неговото сърце е в Англия. Какво го интересува Ранчо дел Рио, щом дава добър приход?

Като връх на всичко Маги си бе внушила, че децата, които живеяха в Ранчо дел Рио, се нуждаят от образование. Тя не можеше да чете и пише, докато Кристофър и Питър не се заеха с нея. Не виждаше причина и други деца да страдат от необразоваността си. И, разбира се, покани децата от съседните стопанства да посещават училището. Мислеше, че общо петнадесетина ученика ще започнат училище през новата година. Организирането на училището и опитите да намери учител бяха отнели доста време. Луиза се бе съгласила да преподава няколко месеца, но Маги продължаваше да пише писма с надеждата, че ще намери някой, който да пожелае да дойде в Ранчо дел Рио като постоянен учител.

— Ще яздиш ли днес? — попита Луиза.

— Днес не. Имам прекалено много работа тук. Сметки и доставки. — Тя направи гримаса.

Луиза се засмя.

— Ще бъда в кухнята с Анита и Роза, ако имаш нужда от мен.

— Благодаря.

Щастлива да се отърве от любопитството на Луиза по отношение на Англия, Маги отиде право в библиотеката, за да състави списък за покупките от Санта Роса в края на седмицата. Цял час работи усърдно, за да пресметне необходимите разходи срещу средствата, с които разполагаше.

Накрая въздъхна и потърка чело. Луиза беше права. Трябваше да отдели време за себе си. Беше се претоварвала с работа всеки ден от седмицата, откакто се бе върнала. Едва ли си бе дала възможност да оцени завръщането си вкъщи.

Вкъщи! Каква чудесна мисъл! Маги беше приела, че завръщането вкъщи ще ѝ върне сигурността в това коя е и накъде се е запътила. През първите няколко дни, може би през първата седмица, това стана. Беше се наслаждавала на чистия въздух и свежия вятър; просеките между дърветата, облекчени от присъствието на хора ѝ сгради, тихите нощи, спокойните дни, необезпокоявани от тракането на коела на каляски или пресипналите гласове на амбулантни търговци. Но с отминаването на дните тя осъзна, че никога няма да стане пак момичето, което танцуваше в „Лейди Лак“ в Денвър, или даже младата жена, която беше, когато дойде за първи път в Ранчо дел Рио.

Липсваше нещо, което я караше да чувства празнота в себе си. Липсваше Кристофър Талбът. Но тя не искаше да мисли за Кристофър. Разделяше ги океан и по-голямата част от един континент. И така щеше да бъде.

Анита почука на вратата на библиотеката.

— Сеньора Талбът, някой идва.

— Кой е, Анита?

— Мисля, че е сеньора Колинс от „Съркъл Ти“.

— Благодаря. Идвам веднага:

Облекчена от прекъсването на мислите ѝ, Маги бутна настрана списъците и отиде да поздрави гостите си. Когато се появи на вратата, Марта Колинс вече седеше на верандата с Луиза. Синът на Клийв, Джед, помагаше на тримата сина на Колинс да разпрегнат конете и; да ги отведат в ограждението.

— Маги — каза Луиза, — помниш ли Марта Колинс от „Съркъл Ти“?

— Срегнахме се веднъж, преди да замина за Англия, Радвам се да ви видя, госпожо Колинс.

— Наричай ме просто Марта, сладурче. Боже! Как изглеждаш! Лондон ти се е отразил много добре, момиче! Всички чакаме с нетърпение да ни разкажеш за пътуването си.

— Няма кой знае какво да се разказва наистина!

— О, глупости! Не ми казвай, че някой може да пътува до Англия и обратно и да живее в палата на херцог, а да няма какво да разкаже. Но сега няма да те притеснявам с това. Отивам в Санта Роса с три от момчетата си и си помислих, че мога да се отбия при вас.

Маги почувства искрица да стопля сърцето ѝ.

— Много мило от ваша страна.

— Ще вземем пощата на всички в града. Така че след два-три дни на връщане ще спра отново. Тъкмо казвах на Лу, че другата седмица, в събота, правим събиране за рождения ден на нашата Кати. Тъй като времето се задържа толкова хубаво, решихме, че хората няма да имат нищо против да дойдат. Ще ви чакаме и двете, и твой съпруг също. Можете да доведете колкото работници искате, за да ви пазят с пушки. Не сме имали много неприятности тук, но човек не знае кога ще се появят апахите.

— Моят... ъ... съпруг не се върна с мен.

Веждите на госпожа Колинс трепнаха.

— Е, тогава, когато се върне, ще имаме повод за друго събиране, нали?

— С нетърпение ще очакваме тържеството — каза бързо Луиза.

— Маги почти се пребива от работа, откакто се е върнала. Добре ще ѝ дойде да се откъсне за ден-два.

Марта поклати глава към Маги.

— Не се пресилвай, момиче. Тази земя ще те съсипе достатъчно бързо и без да ѝ помагаш.

Седяха на верандата и разговаряха цял час, докато конете на Колинс си почиваха в ограждението, а синовете ѝ — съответно на тринадесет, петнадесет и осемнадесет, считани вече за мъже, помагаша в училището. Госпожа Колинс тактично заобикаляше темата за съпруга на Маги, тъй като имаше достатъчно други теми за разговор. Обсъждаха новини от три месеца, защото толкова време беше минало от последния разговор между Марта и Луиза: времето, цените на говедата, индианците, Джеронимо, който едва това лято бе сключил мирен договор с генерал Крук да се върне в резервата, новото училище, възпитанието на децата, мъжете и новата рецепта на Луиза за картофена супа.

Накрая Марта извика на момчетата да впрегнат конете.

— Надявам се да ви видя на връщане и отново в събота следващата седмица.

— Трябва да се навестяваме по-често — каза Луиза. — Никога не бях осъзнала колко самотна може да бъде една жена, преди да се преместя тук.

Марта се смееше, докато един от синовете ѝ помагаше да се качи във фургона.

— Точно така. Вие двете още не сте прекарали зима тук, нали? Щом задуха севернякът, няма да има много-много шаване напред-назад. Имаме късмет, че се забави толкова дълго. Напролет, след събирането на животните, ще си направим друго парти.

— Ние ще бъдем домакини тогава — предложи Луиза.

— Помнете, че сте обещали.

Когато фургонът на Колинс потегли, Луиза се обърна към Маги:

— Едно парти ще ти се отрази добре. Отказа две покани, докато бяхме в Санта Фе — едната не от кого да е, а от губернатора. Криеш се в миша дупка, откакто си се върнала. Време е да започнеш да живееш отново, момичето ми. Самосъжалението, няма да те доведе доникъде.

Времето се задържа хубаво до рождения ден на Кати Колинс и семействата от съседните стопанства се веселиха от сърце — последният им шанс, преди да настъпи зимата. Тъй като Коледа беше само след две седмици, всички деца получиха подарък. Масите, поставени в хамбара, бяха отрупани с курабии, топки от стафиди и портокалови корички, ябълкови пайове, печено говеждо, картофена супа, гъст сос и сладки картофи. Две печки от ковано желязо отопляваха, защото въпреки че слънцето грееше ярко, въздухът бе остър от декемврийския студ. Фургоните, животните и инструментите бяха изнесени от хамбара за един ден и заместени със сламени бали за сядане и чиста слама по пода за танцуване. Музиката се изпълняваше от две флейти. Възрастните Танцуваха, разговаряха и похапваха, а децата играеха навън на топка, джамини и игра с камшик.

— Това се казва веселба! — възкликна Маги, обръщайки се към Мос Райли, след като бе понесла два пъти това, което той наричаше танцуване.

— Няма друга такава! — Помогна ѝ да доуцука до най-близката бала слама. — Съжалявам за тоя пръст.

— Няма нищо.

— Да ти донеса ли чиния?

— Ти наистина помогна на апетита ми.

Мос се отправи към масите. Маги седеше на сламата и наблюдаваше съседите си как лудуват като телета напролет. Отначало не искаше да идва, но сега се радваше, че се поддаде на настояването на Луиза. Танцът в хамбар в Ню Мексико не можеше да се сравни с баловете в Лондон, които толкова мразеше. Тук хората се събираха, за да се веселят. Всички бяха облечени в най-хубавите си дрехи, но никой не идваше, за да се фука или да одумва облеклото на съседите си. Клюки обикаляха, но това бяха леки разговори между приятели, които не са се виждали от седмици или месеци. Тези хора бяха прекалено заети да оцелеят в един суров свят, за да се тревожат за дребни маневри в обществото!

Мос се върна с поднос с храна, за да се реваншира за това, че почти беше счупил пръстите на краката ѝ, докато танцуваха. Върху подноса имаше говеждо, картофи и сос.

— Има и пай, като изгълташ това. Само ми свирни, като свършиш, и ще ти донеса.

— Мос, наистина пръстът ми е добре. Мога да ходя.

Изглежда я подозрително.

— Аз и огромните ми крачища. — Лицето му светна. — Ето Луиза. Чудя се дали тя ще иска да танцува.

Маги изпита съжаление към Луиза, докато Мос си пробиваше път през тълпата, за да я хване.

— Сигурно не на това си свикнала — чу глас отстрани. Маги се обърна и се оказа лице в лице с Тод Харли. За първи път в живота си се обърка.

— Защо... Защо...

— Тод Харли — припомни ѝ той.

— Тод. Ъ, да... разбира се, че си спомням.

— Как да можеш да забравиш? — попита я той с кисела усмивка. — В случай че се чудиш какво правя тук, купих дваисет и пет хиляди акра на южната граница на твоята земя. Започвам с мое собствено стадо.

— Аз... Чувам, че се справяш добре — успя да каже тя.

— Няма да отида толкова далеч да кажа, че се справям добре. Още не. Но ще се справя. Поне мога да управлявам ранчото както искам, без да убеждавам първо баща си. Страхувам се, че баща ми

няма високо мнение за мен. Никога не е изслушвал идеите ми, но и аз нямам много високо мнение за него.

Маги му се усмихна плахо.

— Имаш ли нещо против, ако седна на твоята бала? — попита я той.

— Не, разбира се, не. Имаш ли нещо против, ако хапвам?

— Давай. Всъщност това говеждо изглежда хубаво. Май ще отида и аз да си взема.

След минути се върна с пълна чиния.

— Маги — продължи той след няколко хапки, — мога ли все още да те наричам Маги?

— Да. Все още се казвам така.

— Маги, тъй като ще сме съседни, а ти имаш всичкото право на света да ме мразиш от дъното на душата си, аз... е, аз исках да видя дали бих могъл да оправя нещата по някакъв начин. Не бих желал да мислиш, че съм имал пръст в заговора на баща ми миналата пролет. — Тод беше красив, както винаги, с изумителните си сини очи и гъстата си вълниста коса. Искреността, изписана на лицето му, отговаряше на съжалението в гласа му. — Аз не съм баща ми, Маги, и не искам никога да приличам на него. Надявам се, ще ми простиш, че позволих да се забъркам в онзи заговор. Бих искал да започнем отначало, ако е възможно.

Топлината в гласа му я притесняваше. Все пак тя бе омъжена жена, а той я гледаше като куче пред сочен кокал. Някога беше флиртувала с него, за да накара Кристофър да ревнува. Без съмнение беше си направил погрешен извод.

— Добре, ние сме съседни — отвърна тя с глас, който се надяваше, че звучи обезкуражаващо. — Не възразявам.

Тод я дари с усмивка, която навярно би свалила гащите на всички дами от Денвър до Санта Фе.

— Предполагам, че това е всичко, за което мога да помоля точно сега. Освен, разбира се, ако не приемеш поканата ми за този танц. — Остави чинията си и ѝ подаде ръка.

Маги гледаше ръката му така, сякаш тя щеше да ѝ ухапе.

Тод можеше да приеме отказа и като знак, че му има зъб. Нямаше, поне не на него. А пък и бяха съседни.

— В последния танц Мое Райли изпонастъпи пръстите ми — извини се тя.

— Обещавам да не докосвам пръстите ти — настоя той. Очите му я предизвикваха да му подаде ръка и да танцува с него.

— Един танц. После ще нападна един от ония пайове.

— Ще ти помогна да го направиш.

Флейтистите изпълняваха ужасно един валс на Щраус. Маги се носеше леко в познатия ритъм на танца. Тод удържа обещанието си и не стъпи нито веднъж на пръстите и. Беше й приятно отново да бъде в мъжки обятия и все пак като че ли танцът не беше съвсем наред. Държеше я не този, когото желаше. Миризмата, усещането и движенията му не бяха на Кристофър. Тод не беше Кристофър. Тод може и да беше красив, очарователен и да я поглъщаше с поглед, сякаш тя бе най-желаната жена в залата, но вниманието му не предизвикваше ответна реакция нито от тялото й, нито от разума й.

Маги успя да се измъкне елегантно след един танц, като се извини, че жадува за парче пай. Потърси Луиза и я намери да разделя две момчета, които се биеха за някаква топка.

— Луиза! Знаеш ли, че Тод Харли е купил земя на юг точно до нас?

Луиза отпрати хлапачите и се обърна към Маги с леко раздразнение.

— Мос ми спомена преди известно време.

— Защо не ми каза?

— Защото през месеца, откакто си се върнала, едва ли сме имали възможност да говорим за нещо друго, освен за сметки, добитък и училището. Ти целенасочено отклоняваше разговорите само към това, за което искаше да говориш.

— Какво още не си ми казала? — измърмори сърдито Маги.

Луиза се огледа да види дали някой може да ги чуе.

— Тъй като това, изглежда, е нощта за разкрития, може би трябва да ти кажа, че преди известно време при мен се отби един частен детектив и пита за Арнолд Стоун.

— Какво? — Маги почти изпищя.

— Шшшт!

— О, боже! Ти какво каза?

— Казах, че Арнолд Стоун беше чест посетител на „Лейди Лак“ и слаб познат. Какво можех да кажа?

— Какво каза той?

— Нищо, дори не обясни за кого работи. Шерифските хора още не са похлопали на вратата. Така че, предполагам, който и да е разследвал, е стигнал до задънена улица.

Маги въздъхна:

— Трябваше да ми кажеш.

Луиза я погледна с укор.

— Добре. Не е било лесно да се говори с мен. Съжалявам. Но това е важно. Трябваше да ми кажеш.

— За да прекарваш времето си в тревоги за това? Маги, нито ти, нито аз можем да направим нещо. Миналото отсъства и е извън нашия контрол. Не можеш да го оставиш да проваля всеки ден от бъдещето ти. Аз нямам намерение да прекарам остатъка от живота си в бягство всеки път, когато се спомене името на Арнолд Стоун. И така животът е прекалено кратък. — Тръгна към масите, после се обърна. — Искам малко от онзи пай. Ще ми направиш ли компания?

Маги я последва. Искаше ѝ се да забрави миналото — Арнолд Стоун, Англия и Кристофър Талбът.

Пет дни по-късно Тод Харли се появи на кон в Ранчо дел Рио на посещение по съседски. Донесе подарък за всяка от двете жени — томче с поеми на Байрон за Маги и дантелена кърпичка за Луиза.

— Весела Коледа! — пожела им той, докато разтваряха опаковките на подаръците си.

— Тод, много щедро от твоя страна, но не беше необходимо — възрази Маги.

— Само се опитвам да бъда добър съсед.

Луиза го гледаше с отвращение, Маги — с раздражение. Но щеше да е ужасно грубо да не покажат поне малко учтивост.

Тод се възхити от промените в къщата на Ранчо дел Рио, когато Маги го разведе набързо.

— Знаете ли, дами — каза той на Маги и Луиза. — Аз предлагам на баща ми да имаме семейства тук, в ранчото. Не намирате ли, че децата и жените имат успокояващо влияние върху поведението на говедарите? Планирам да последвам този пример веднага щом стъпя на краката си. Може би след годишното събиране следващата есен.

Одобри и промените в обзавеждането, като поздрави Маги за въвеждането на битов стил и използването на семпла мебел. Маги разбра, че очаква да получи покана за вечеря, а тя нямаше такова намерение. Не желаше Харли да се вмъква в живота ѝ.

Тод обаче си изпроси чаша сайдер. Маги се радваше, че Луиза не ги оставя сами въпреки намека му, че би прекарал няколко минути насаме с Маги. Луиза се държеше студено и му показа, че ако той е дошъл да ухажва приятелката и, тя не одобрява това.

— Доста се изненадах, като разбрах, че си се върнала сама от Англия, Маги. — Тод гледаше замислено чашата си. — Надявам се обаче, че съпругът ти ще те последва скоро.

— Съпругът ми предпочита Англия.

— Тогава ти си тук само на гости.

— Не. Аз оставам тук. Лондон, е интересен, но предпочитам Ню Мексико.

Тод се престори на изненадан.

— Надявам се, не възразяваш на това, което казвам, Маги. Ако аз бях женен за жена като теб, съвсем сигурно е, че нямаше да я оставя да живее на единия край на света, докато аз съм на другия.

— Ти не си женен за мен — сръза го Маги. — И двамата с Кристофър сме много... независими.

Внезапната напрегнатост в погледа на Тод беше почти смразяваща. Луиза намали напрежението:

— Забелязахте ли новата сграда, която строим, господин Харли? Маги основава училище.

— Колко интересно! — за момент задържа поглед върху Маги, после видимо се обърна. — Училище. Идеята си струва.

Маги опита да се отърси от внезапно завладялото я чувство, че е в капан.

— Тази зима ще преподава Луиза, но се надяваме да намерим учител, който да се настани тук за постоянно. Всички собственици на съседни стопанства, които искат да изпращат децата си, казаха, че ще се включат, за да му плащаме заплата.

— Хм. — Тод замислено поглади брада. — Може би ще съм в състояние да помогна по някакъв начин.

— Ти нямаш деца.

— Но имам приятел в издателската индустрия. Запознах се, с него, когато ходех на училище в Ню Йорк. Бих могъл да набавя книгите, от които се нуждаете.

— Би било чудесно!

Тод се усмихна на блясъка в очите на Маги.

— Ще напиша няколко писма.

— Наистина много мило от твоя страна.

— Нищо работа. Училището е много нужно в този забутан край. Очарован съм от щедростта ти. Та нали и ти нямаш деца. — Остави чашата със сайдер на масичката до себе си. — Мили дами, аз тръгвам, че ви отнех доста време. Сайдерът беше много хубав. Благодаря.

Маги го изпрати до вратата. Питаше се дали е била прекалено строга по отношение на него. Може би не му даваше достатъчно възможност.

— Ще ти съобща за книгите. А ако има още нещо, с което мога да помогна за училището, само ми кажи.

— Много си мил.

Усмихна се принудено:

— Не ме бъркай с баща ми, Маги. Искам, ако изобщо някога бих могъл, да се реванширам за това, което той ти стори.

— Няма нужда, Тод.

— Аз имам нужда. — Замълча, за да прецени какво още да каже. — Искам да знаеш, че никой няма да те вини, ако пожелаеш да се освободиш от оня студен англичанин. Мъж, който няма желание да стои до жена си, не я заслужава, а красива жена като теб може да има всеки мъж в Ню Мексико.

— Аз се отнасям сериозно към брачната клетва!

— Вярвам ти. Той не те заслужава.

Докато Маги наблюдаваше Тод да се отдалечава на коня си, Луиза дойде зад нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Той е прав в известен смисъл. Никой няма да те вини, ако решиш, че брак с човек на другия край на света е безсмислен. Ако си толкова нещастна...

— Не. — Маги захлопна вратата и се обърна. — Какво те кара да мислиш, че съм нещастна?

— Ти.

Маги тръсна глава.

— Ще остана омъжена за Кристофър ако не за друго, то поне защото нося неговото дете.

Коледа бледнееше пред сватбата на шестия херцог Торингтън с госпожица Амелия Хоторн през декември. Не беше необходимо да се прави сметка, за каквито и да е разходи, защото булката беше колкото богата, толкова и красива, а всички бяха единодушни, че достойното ѝ държане и аристократичните ѝ обноски са забележителни за момиче от семейство, натрупало състояние от търговия. Дамите, които присъстваха на сватбата и приема, бяха на мнение, че за красотата на новата херцогиня ще се говори години наред. Съвсем ясно бе, че булката е влюбена в херцога, а за него можеше да се каже, че я обожава.

Един от малкото присъстващи на празненствата, който не изглеждаше впечатлен от сватбата, беше по-младият брат на херцога. След смъртта на стария херцог и със съгласието на новия лорд Кристофър стана граф Дънбар — титла, която включваше затънтени северни имения. Никой от семейството не ги бе посещавал поне век. Осведомените в обществото се съгласиха, че херцогът е бил много щедър да дари тази титла на по-младия си брат, защото той можеше да я задържи заедно с принадлежащите ѝ привилегии за себе си. Същите тези осведомени забелязаха, че новият граф е с доста мрачен вид на сватбата и си спомниха, че не много отдавна Кристофър бе ухажвал прекрасната госпожица Хоторн. А сега графът бе женен за американска наследница, оказала се скандално неподходяща, а наследникът на херцогството приемаше сватбените клетви на красивата Амелия. Повдигаха се вежди. Поклащаха се глави. И въображението на клюкарите започна да преработва суровия материал, който обещавахе да направи сватбата на херцог Торингтън още по-интересна.

Всъщност Кристофър не страдаше от ревност, както мрачното му изражение може би подсказваше. Сватбата и последващият я официален прием само подчертаха според него колко драстично са се променили възгледите му за живота. Ни най-малко имаше нещо против Джеймс да отведе Амелия Хоторн под венчило и в брачното легло. Нито пък много го интересуваше, че е граф Дънбар. Това, което

искаше, беше нещо, което бе имал и захвърлил. Искаше Маги Монтоя Талбът, Искаше да е в леглото му всяка вечер... и дори, ако му позволеше, и да я наблюдава как наедрява с неговите деца в утробата си и как остарява с годините, които биха прекарвали заедно.

Маги обаче много ясно бе изразила чувствата си в прямото прощално писмо. Каква ирония — бяха разменили местата си. Сега той беше този, който искаше брак, човек до себе си и любов, а Маги беше доволна да живеят отделно с половината свят помежду им. Разбира се, той бе виновен за това положение. Бе имал шанса, но не го бе осъзнал, докато не стана прекалено късно.

— Пак ли се самосъжеляваш? — попита Питър Скарбъроу, като му подаваше чаша шотландско уиски. — Убедих слугата да ни намери малко от това. Сервират ужасен пунш.

Кристофър вдигна вежди и цинично отвърна:

— Защо трябва да се самосъжелявам?

— Помислих, че навярно току-що си осъзнал какво магаре си и си решил, че Маги струва много повече от всички тези заедно.

— Магаре? Наистина си усвоил интересен речник, докато бяхме в Америка.

— Много подходяща дума за този случай.

— Хм. Добре. За твоя информация, приятелю, не съм осъзнал, че съм магаре точно сега. Знам го от известно време насам.

— Тогава защо не заминеш за Ню Мексико и не покажеш на жена си, че си се осъзнал? Жените обикновено оценяват този род унижение.

Кристофър издаде не съвсем благоприличен звук:

— Какво знаеш ти за жените?

— Повече, отколкото преди. Очаквам да ме поздравяш, момчето ми, за куража, ако не за нещо друго. Преди два дни изпратих писмо на Луиза Гутиерез, в което я помолих да се омъжи за мен.

Кристофър рязко вдигна вежди.

Питър се усмихна.

— Има нещо специфично в тия американки, нали?

— Моите поздравления, Питър. Най-искрени. Луиза е чудесна жена и късметлийка, бих прибавил. — Вдигна чашата за тост.

— Благодаря ти, момчето ми. Сега ми кажи защо ти нямаш куража да отидеш в Ню Мексико и да спечелиш отново Маги?

Лицето на Кристофър помръкна.

— Не те познавам като мъж, който отстъпва пред бой — настояваше Питър.

— В този случай аз просто уважавам желанието й.

— Откога влюбените жени казват истината по подобни въпроси?

— За нещастие Маги винаги казва истината.

— А може и да не знае какво иска.

— Никога не съм виждал жена, която да знае по-добре какво иска — опонира Кристофър.

Питър поклати глава.

— Знаеш ли, че вие двамата сте идеална двойка? Инатът на единия е колкото на другия. — Извади писмо от вътрешния джоб на официалното си сако. — Може би трябва да прочетеш това писмо от Луиза. Пристигна на следващия ден след като бях пуснал моето предложение.

Кристофър се зачете. Свъси черните си вежди и стана още по-мрачен отпреди.

— Тод Харли. Кучият син.

Питър се усмихна доволно.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хубавото време в Ню Мексико продължи само до Коледа. На Бъдни вечер майката природа украси пасищата със сняг до коленете. Температурата падна толкова, че Кибола Крийк се покри с дебел лед, а Пекос беше замръзнала така, че можеше да издържи възрастен човек да я прекоси, без тя да се пропука. През първите две седмици от новата година севернякът вилня из равнините. Вятърът беше толкова силен, че издухваше сняг от Ню Мексико в Тексас. Навяваше високи преспи, като блокираше пътя и затрупа две бараки за инструменти в Ранчо дел Рио. Говедата обръщаха гръб към вятъра, лягаха на земята и търпяха. Хората — също.

Бурята отмина и слънцето огря един нов свят. Небето беше безоблачно синьо, а земята — ослепителна със студеното си бяло покривало. Говедарите от Ранчо дел Рио яхнаха конете си, чийто дъх наподобяваше облаци, които се кондензираха и замръзваха в тънки кристалчета. Ледени висулки красяха ноздрите на конете, а брадите и мустаците на говедарите бяха покрити със скреж.

Мос Райли потупваше тялото си, за да смекчи студа, и се усмихваше на Маги:

— Ще се сгреем, като тръгнем. Чака ни работа — да съберем добитъка, пръснат от бурята. Тия глупави животни могат да скитат с мили, ако такъв вятър ги шиба отзад.

Маги трепереше. Дори агнешкият й кожух и дебелите ръкавици не смекчаваха студа.

— Как може слънцето да грее толкова ярко, а въздухът да е толкова студен?

— На това едва ли може да се каже студ, госпожо. Ще видите, още малко да се вдигне слънцето и капчуците ще почнат да капят.

Седлото изскърца, когато Мос яхна коня и извика хората си.

— Довечера ще бъда в лагера до Кибола Спрингс. Оставих Тоби да помогне на Клийв и Джед да стегнат фургоните. Ако има нужда, можете да го изпратите да ме извика.

Маги махаше след работниците. Копитата на конете кънтяха по замръзналата земя. Когато заминаха, всичко наоколо стана много неподвижно и тихо. Тя пое дълбоко дъх и студът се впи в дробовете ѝ. Някога, в не по-малко студени нощи, бе спала по улиците на Денвър. Сега имаше топло пухено легло и юрган, желязна печка, която топлеше стаята през цялата нощ, топла храна и напитки, дори приятели, на крило се доверяваше. Какво още можеше да иска една жена?

Притисна длан до корема си, който бе започнал да се закръгля от бременността; Наистина какво повече можеше да иска една жена от изобилието, което Маги притежаваше? Образът на Кристофър изникна в съзнанието ѝ и тя се почуди дали съпругът ѝ би намерил една такава студена ведра сутрин толкова свежа, колкото тя.

Предсказанието на Мос се сбъдна час по-късно. Слънцето се вдигна по-високо и висулките, които можеха да се видят на всевъзможни места, започнаха да капят. Стопанството се събуди. Клийв, ковачът, разпали огнището и с помощта на Джед и младия Тоби Рос започна да обкантва колелата на два фургона и да поправя оста на друг. От къщичките зад помещенията на слугите изскочиха деца и започнаха да се замерят с топки и да се опитват да направят снежен човек от хубавия сипкав сняг, който се плъзгаше между пръстите на ръкавиците им.

Луиза наблюдаваше лудориите на децата от прозореца:

— Скоро ще им омръзне и ще започнат да правят бели. Ако Тод донесе книгите тази седмица, можем да започнем училище в понеделник. Много се забавиха.

Маги погледна през прозореца към яркото слънце и остави метлата.

— Мисля да заведа децата на пикник.

— Ти си луда. Навън е адски студ.

— Децата нямат нищо против студа. Можем да ги заведем до дълбокия вир и там да се пързаят.

— Мен не ме брой. Аз имам работа. Вземи жената на Клиив. Луда е като теб, и то по същата причина... — Луиза клатеше глава със съчувствие, докато Маги навличаше жакет и ботуши и после се отправи към вратата. — Винаги е така. В момента, в който една жена забременее, не може да се насити на деца. Сигурно е заговор на майката природа, за да запълва света с бебета.

Пикникът на Маги пожъна огромен успех. Вирът, който служеше за сенчест плувен басейн през лятото, беше покрит със здрав лед. По-големите деца се пързалиха с кънки, с шейни и падаха върху гладката повърхност на леда, от който бяха измели всякаква следа от сипкавия сняг. Пързалиха се на ръчно изработени дървени и купени стоманени кънки, а тези, които нямаха кънки, импровизираха с въображение, присъщо само на децата. Едно момиче използваше стара гредка за заместител на шейна, осемгодишната къдрокоса дъщеря на Клем седеше на парче непромокаема мушама, а десетгодишната Хуана Ортега я въртеше върху леда.

От брега на вира Маги наблюдаваше лудориите и се грижеше за тригодишния Джейк и четиригодишната Сара. Малките се забавляваха, като се опитваха да се задържат върху хлъзгавата повърхност. Държаха се здраво за ръцете на Маги, увисваха по полата ѝ и прегръщаха краката ѝ. Високият им смях изпълваше студения въздух. От другата страна на горичката Сади, съпругата на ковача, беше запалила огън, а Тамара, жената на един от работниците, приготвяше горещ шоколад. Във фургона студено пиле, бисквити, топчета от стафиди с портокалови корички и ябълкови пайове чакаха децата да огладнеят.

Малката Сара се подхлъзна и седна върху леда. Нададе силен вой и протегна ръчички към Маги. Малкият Джейк наблюдаваше с презрение, типично за мъж, как я успокояват. Но когато Сара отново заигра щастлива на леда, той дръпна полата на Маги, за да получи своята прегръдка.

Маги с удоволствие го прегърна. Момченцето миришеше на мокра вълна. Изведнъж се зарадва, че детето, което наедряваше в утробата ѝ, щеше да порасне в Ню Мексико, а не в Лондон. Лондон беше красив град и Англия беше много хубава страна — за англичаните. Маги бе дете на по-сурова, по-свободна земя. Тя искаше детето ѝ да споделя нейната радост от земята. Единственото нещо, свързано с Англия, което ѝ липсваше, беше Кристофър. След време щеше да настъпи ден, когато нямаше да изпитва болка при всяка мисъл за него.

Обяд! — извика Сади. — Идвайте за обяд.

Децата откликнаха веднага. Малкият Джейк се залепи за поголемия си брат, който го плъзна по леда пред себе си към отсрещния бряг. Сара обаче, изглежда, не се интересуваше от храна. Беше открила удоволствието да подтичва по леда, после да се плъзга на подметките на обувките си. Провикваше се от удоволствие и дори не ѝ правеше впечатление, когато падаше на добре подплатеното си дупенце. Маги се включи в играта, като се смееше не по-малко от момиченцето. Чак когато за трети път се озова на задните си части, си призна, че подобен род игри са по-подходящи за децата.

— Виждам, че си все същата мъжкарана.

Отначало Маги си помисли, че е сънувала гласа на Кристофър, но когато вдигна поглед, го видя да седи върху дългокрак черен жребец на брега на вира. Сърцето ѝ подскочи. Гласът и замря в гърлото. Взря се един момент в него, като че ли беше видение, което можеше да изчезне всяка секунда, но той отвърна на погледа ѝ с настойчивост, която надхвърляше мираж.

— Мъжкарана? — Гласът ѝ сякаш искаше да стресне тишината. — Много добре знаеш, че никога не съм била нещо друго. — Тя се опитваше да говоря спокойно и безразлично, сякаш внезапната му поява не караше сърцето ѝ да се мята в гърдите като риба на сухо. Но думите звучаха заядливо и прекалено високо. Попита по-спокойно: — Какво правиш тук, Кристофър?

Той вдигна вежди:

— Не можеш ли да познаеш? Искам извинение.

— Какво?

Слезе от коня, тръгна по леда и протегна ръка на малката Сара, която седеше и го наблюдаваше подозрително.

— Ще се възползвате ли от ръката ми, за да станете, малка госпожице?

— Ти говориш смешно — обвини го тя.

— Да, така е. Трябва да се науча да говоря... по-цветисто.

Сара се намръщи комично, но пое ръката му и позволи да я изправи на крака.

— Имаме училище. Можеш да ходиш там, ако Маги ти позволи.

— Така ли? Може и да стане.

Момиченцето се обърна към Маги:

— Може ли да отида да обядвам?

— Тичай. Внимавай, докато стигнеш на другия бряг. Аз ей сега идвам.

— Да, госпожо.

Още веднъж се взря в Кристофър, после внимателно се отправи към твърдата земя, където я чакаха горещ шоколад, пиле и пай.

Кристофър подаде ръка, за да помогне на Маги. Тя я пое предпазливо, като че ли докосването му можеше да я опари даже през дебелите ръкавици, които носеха и двамата, но той хвана здраво китката ѝ и я изправи на крака. Позната топлина обгърна Маги, като го видя да стои там — висок, строен, с широки рамене и язвителна усмивка. Опита се да не ѝ обръща внимание. Само защото той беше в Ранчо дел Рио не означаваше, че нещо се е променило. Досега трябваше да се е научила да не се надява.

— Не очаквах да те видя тук. — Отбягваше погледа му. Лукавите му черни очи винаги ѝ бяха причинявали неприятности. Притежаваха силата да омаловажават логиката ѝ и да възпламеняват не много разумни чувства.

— Не очакваше или не искаше?

Тя мълчеше.

— Маги, дойдох отдалеч, за да чуя лично от теб дали наистина мислиш, че е по-добре да сме разделени!

— Нали ми повтаряше това през цялото време, докато бяхме заедно?

— Повтарях го и на двама ни. — Поколеба се. — Изглежда, че теб съм убедил по-добре, отколкото себе си.

Маги бе обзета от слаба надежда. Кристофър се облегна небрежно на едно дърво и ѝ отправи дяволита усмивка.

— Познавам, че няма да ме улесниш.

— Да те улесня за какво?

— Да се извиня. Маги, ти ще станеш свидетел на рядък феномен: един англичанин признава, че е сгрешил. Държах се глупаво и срамно с теб и тук, и в Англия. Умолявам те да ме извиниш. Надявам се, че е останала искрица привързаност към мен и тя ще те въодушеви да ми простиш.

Маги не можеше да повярва на ушите си. Ако това беше сън, то той беше най-невероятният. Започваше да се забавлява.

Кристофър продължи:

— В писмото си много ясно заявяваш, че не искаш повече да живеем като съпрузи. Май още пишеше, че е било детинско от твоя страна да се обвързваш с мен и вече си помъдряла или нещо подобно.

Маги помнеше много добре писмото. Спомни си как плака над лъжите, които написа — лъжи, предназначени да свалят от Кристофър бремето на отговорността за нея. Беше искала да го убеди, че няма нужда от него, а може би да убеди и себе си.

— Надявам се, че писмото ти не казва какво е наистина в сърцето ти...

— Защо? — попита тя.

Кристофър се чувстваше неловко. Маги се надяваше да е така. Заслужаваше да се чувства неловко заради всичката мъка, която ѝ бе причинил. От друга страна, Кристофър заслужаваше малко милост заради всичко, което ѝ бе дал — един нов свят, земята, върху която стоеше, поглед към любовта, страстни нощи и детето в утробата ѝ.

— Кристофър, защо си тук?

Той пое дълбоко дъх. Маги можеше да види как търпението му се изчерпва.

— Тук съм, сладка женичке, защото съм влюбен в теб, по дяволите! Ето защо. — Отблъсна се от дървото и разтвори широко ръце, сякаш се предаваше. Не беше вече безразличният уравновесен аристократ. — Не мога да изкарам и ден, без да помисля за теб. Не мога да си легна, без да пожелаая и ти да си в леглото ми. Обладаваш сънищата ми. По дяволите, Маги! Ти си сънищата ми.

— Боже мой! — тя го изгледа изпод гъстите си мигли. — Ругаеш пред дама! Ау!

— Проклятие, Маги! Ти не си никаква дама, но на мен това ми харесва. Аз те харесвам, не — обичам, те. Точно такава, каквато си.

— И аз те обичам — призна Маги. — Обичам те толкова отдавна — може би откакто те видях за първи път да седиш в „Лейди Лак“. Приличаше на риба на сухо.

Кристофър я хвана за раменете като че ли дай попречи да избяга.

— А онова проклето писмо?

— Излъгах.

Очите му проблеснаха заплашително.

— Ти си излъгала?

Маги се усмихна широко.

— Защо ме излъга? Не! Не ми казвай, непоправима малка хитрушо. По-късно ще ми обясниш. Точно сега имам малко неотложна работа с теб.

Усмивката на Маги загуби част от блясъка си. Току-що бяха признали взаимната си любов, а Кристофър вече се готвеше да избяга и да се заеме с някаква работа.

— Най-добре е да ме представиш на тези две дами до огъня. Гледат така, сякаш ще ме застрелят, ако направя само едно движение към теб.

— В такъв случай се дръж прилично. Знаеш какви варварки сменения, американките. — Отправи му непочтителна усмивка и взе ръката му.

Сади и Тамара гледаха любопитно и подозрително, докато тя го водеше към огъня.

— Дами, този приятел тук е съпругът ми, Кристофър Талбът. Кристофър, дамата, която е хванала лъжицата като оръжие, е Сади, съпругата на ковача ни, а чернокосата дама е Тамара. Омъжена е за един от нашите работници.

Подозрителността на жените веднага се разтопи в радушни усмивки. Те направо зачуруликаха, когато Кристофър демонстрира най-добрия си английски чар.

— Той говори смешно — припомни малката Сара. — Казах му, че може да ходи на училище с нас.

Сади погледна детето сърдито, но Маги се засмя.

— Позволено му е да говори смешно, Сара. Когато бях в Англия, там мислех, че аз говоря смешно. Всъщност мислех, че съм по-смешна и от крава с две опашки.

— Наистина ли? — попита Сара със светнали очи. — Къде е Англия?

Маги не искаше да мисли за Англия. Кристофър я обичаше. Беше изминал пелия този път, за да ѝ каже, че я обича такава, каквата е. А тя наистина го обичаше.

— Някой ден, скоро ще ти разкажем за Англия — обеща Кристофър. — Може да напалим голям огън в някоя студена нощ и да разкажем на всички за Англия.

— Обещава ли? — настоя Сара.

— Обещавам. Но точно сега Маги и аз имаме малко работа. Надявам се, дами, нямате нищо против да ви я отнема.

Кристофър вдигна Маги на седлото на коня си и се качи зад нея. Тя се чудеше каква работа има предвид. Дали искаше да прегледа счетоводните книги, или да говори с Мос за планове за разширение? Толкова ли беше нетърпелив да види в какво състояние е скъпоценната му земя?

Кристофър не насочи коня към къщата. Извади компас от чантата на седлото си, внимателно го разгледа и се отправи на североизток. След двадесет минута езда видяха пред себе си заслон.

— Надявах се да е все още тук.

— Заслон? Кристофър, каква работа имаш със заслона? — Маги изведнъж разбра. Сърцето ѝ подскочи. — Трябва да си полудял. Толкова е студено. Вътре няма отопление.

Кристофър гледаше самодоволно.

— Екипирал съм се с одеяла, а и възнамерявам да произвеждам своя собствена топлина.

Кристофър удържа на думата си. Имаха достатъчно топлина, така че едва ли им трябваша одеялата, прикрепени към седлото. Проснати на пръстения под, те им служеха за по-удобно легло от сламения дюшек на нара. Смъкнатите дрехи станаха възглавници, в страстта, сдържана толкова дълго, прогони студа.

Кристофър се бореше с нуждата си. Не бе спал с жена, откакто Маги го бе оставила, и сега кръвта му кипеше. По време на пътуването през Атлантическия океан и после из континента бе живял в терзание от острата нужда да я люби и да изкрещи на целия свят, че Маги Монтоя Талбът е негова жена, а той е нейният мъж.

Сега в студения заслон копринената мекота на кожата ѝ, сладката топлина на устата ѝ, уханието на тялото ѝ го подлудяваха. Искаше веднага да намери облекчение в сладката ѝ женственост и да удължи страстта им в дълъг възхитителен акт на любовта.

Маги го доведе до края. Целувките ѝ бяха сладка агония, очите ѝ — тъмни езера, изпълнени с желание, които го омайваха и го лишаваха от воля. Както винаги, сливането им беше по-скоро битка, отколкото любовна сцена. Прикова я под себе си, като се опитваше да забави темпото. Тя се извиваше, за да получи още. Успя да го обвие с крака.

— Ти си една малка вещица! — прошепна той. — Самото дяволско изкушение.

В очите ѝ блесна пламъче.

— Трябваше да се ожениш за дама.

— Не трябваше. — Цялото му същество бе съсредоточено в жената под него и в нуждата да е дълбоко в нея — по-силно, по-бързо. Мъркащите звуци, с които тя изразяваше желанието си, го насърчаваха. Болката от драскането по гърба му само засилваше страстта. Никога не бе чувствал толкова мощ и в същото време толкова нежност.

Блаженият вик на Маги възпламени собствения му оргазъм. Като че ли всеки мускул на тялото му се топеше. Изведнъж Кристофър се почувства като необузdana река, която най-накрая е намерила покой в спокойните дълбини на океана. Беше се завърнал вкъщи.

По пътя към къщи Маги яздеше на седлото пред Кристофър. Беше я увил добре с одеяло, но тя едва ли се нуждаеше от него. Новата топлина в душата ѝ щеше да я грее много зими напред — дотогава, докато имаше Кристофър. Чудеше се защо изобщо бе позволила на гордостта си да я лиши от мъжа, когото обичаше.

— Кажы защо ме излъга — прошепна Кристофър.

— Какво? — Това не бяха любовните думи, които бе очаквала.

— Кажы защо ме излъга в онова ужасно писмо, когато избяга от мен в Англия. Между другото това ще ти е за последно. Толкова ли ми се сърдеше, че бях груб с теб?

— Изобщо не съм се сърдила на теб. Сърдех се на себе си, защото се направих на глупачка заради теб.

— Не беше глупачка.

— Да, бях. Направих всичко, само дето не стоях на главата си, за да ме обичаш — или поне се опитах. Не можах да направя нищо както трябва. Всички бяха нещастни, включително и ти. Мислех, че никога не ще ме обикнеш. Писмото трябваше да ти покаже, че вече не е необходимо да се тревожиш за мен.

Погледът му улови нейния и го задържа.

— Обичах те много преди да напуснеш Англия, Маги. Само дето бях прекалено глупав, за да го осъзная, и прекалено голям инат, за да ти го кажа.

— Толкова голяма трагедия ли е да ме обичаш, та се бореше така?

— Да те обичам е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

Топлината, която изпълваше Маги, се превърна в лъскаво чисто злато.

— Ако наистина ме обичаш, Кристофър, ще дойда с теб навсякъде. Дори бих понесла онзи стар дракон — майка ти.

Кристофър се засмя с глас.

— Обичам те истински, Маги. Но ако нямаш нищо против, ще живея тук. Страхувам се, че ме разглези за лондонското общество. Ти правиш такава великолепна реклама на своя собствен свят, че реших да стана отшелник. Мислиш ли, че можеш да ме научиш как да стана говедар?

Маги се притисна силно до него.

— Не, но Мос Райли може.

— Тогава ще дадем шанс на господин Райли.

Когато час по-късно пристигнаха в къщата, Луиза ги поздрави троснато:

— Канехме се да изпращаме спасителна команда.

— Не, не сте — присмя й се Маги. — Знаеше, че съм с Кристофър. Значи съм добре.

— Слънцето вече залязва.

Маги погледна изненадаш хоризонта на запад, където слънцето лежеше като сплескана червена топка.

— О, да. — Сгуши се в палтото си, но веднага отпусна ръце от изненада. Питър Скарбъроу излизаше от къщата.

— Питър!

— Здравей, Магдалена. Реши ли да дадеш още един шанс на това магаре — съпруга ти?

Маги се изчерви и погледна Кристофър.

— Ще му позволиш ли да те нарича магаре?

Кристофър само се подсмихна. Питър се засмя.

— Досещам се, че ще му простиш. Английският чар трябва да е неотразим. Не само Кристофър е примамил прекрасната Магдалена да погледне снизходително към него, но и аз убедих красивата Луиза да ми стане съпруга.

Маги зяпна от изненада. Кристофър застана зад нея и затвори устата ѝ с пръст.

— Бих казал, че чарът на дамите е неотразим.

Луиза се усмихна нежно на Маги:

— Реших, че щом ти можеш да понесеш брака с един надут англичанин, може пък и аз да успея.

— О, Кристофър не е надут, това е само...

Ръката на Кристофър запуши нежно, но твърдо устата ѝ.

— Шшт, любов моя. Ще провалиш репутацията ми. Освен това Питър е много по-надут от мен. Защо, мислиш, е останал ерген толкова време?

— Няма да трае дълго надуването му, щом попадне в ръцете на Луиза — промълви Маги.

Питър взе ръката на Луиза и я поведе към къщата.

Кристофър дръпна Маги от вратата ѝ я притисна до стената.

— Искаш да кажеш, че бедният Питър ще има същата нещастна участ като мен?

Маги се усмихна.

— Само ако има късмет.

Кристофър я целуна, като я притисна така, че телата им почти се сляха. Когато я пусна, тя се задъхваше.

— Още ли не съм ти омръзнала?

— Няма да ми омръзнеш дори когато съм на осемдесет.

— Това обещание ли е?

— Обещание.

Прекараха вечерта с Питър и Луиза пред камината. Светът изглеждаше безопасен и много сигурен даже когато студеният вятър блъскаше по прозорците и вратите и заплашваше с нова буря. Кристофър и Питър разказваха истории за Маги, които я караха да се изчервява. Луиза поклати тъжно глава, когато чу за дивата езда на лейди Кристофър Талбът през Хайд Парк. Кристофър се усмихваше на Маги, докато разказваше. Тя прочете извинение в очите му. Не за това, че разказва истерията за нейната необузданост, а за това, че е станал причина за нея.

— Магдалена никога не се е съобразявала много с правила — каза Луиза.

Маги се намръщи.

— Това не е истина. Мога да се държа толкова добре, колкото и всички останали. Но англичаните се разстройват от най-малкото нещо. Ако се оставиш Питър да те замъкне там, ще видиш какво имам предвид. Никой не прави нищо полезно. През цялото време мислят как да попречат на хората да се веселят. Особено дамите. Господата понякога се отскубват и отиват на лов или да играят хазарт, но дамите, по цял ден само седят и обсъждат кой какво глупаво правило е нарушил. — Погледна Кристофър с присвити очи. — Като говорим за дами, как се чувства госпожица Идеална сега, когато е херцогиня Торингтън?

— Чувства се като риба във вода.

— Сигурна съм, че е така — отбеляза Маги кисело.

— И ръководи Торингтън Хаус и Джеймс с твърда ръка.

— Точно това му трябваше на Джеймс.

— Амелия не е чак толкова лоша — обади се Питър. — Определи строга издръжка на Родни, с което намали значително пиянството и хазарта му. Предсказвам, че преди края налятото ще го е сгодила за някое енергично момиче, което ще се заеме с него. Убеди Джеймс да даде зестра на Катерина, което значително подобри темперамента ѝ.

Маги изръмжа одобрително.

— А Елизабет? Луиза, трябва да се запознаеш с Елизабет, сестрата на Кристофър. Тя е едно от най-сладките момичета, което някога си срещала. Може да рисува такива хубави картини — ще си помислиш, че са истински.

— Елизабет те поздравява сърдечно — каза Кристофър. — Помоли да ти благодаря за това, че си я научила да използва и да се наслаждава на дадения ѝ от Бога талант. Портретите на малките момичета на Холоуей станаха великолепни. Получи и някои други поръчки, и предложение за брак от Холоуей.

— О! Ще се омъжва за доктор Холоуей! Каква чудесна новина! Разбрах, че я обича в момента, в който ги видях заедно. Радваш ли се, Кристофър?

Мисля, че няма никакво значение дали аз се радвам или не. Елизабет стана много самостоятелна, откакто ти я зарази с идеите си, а малката Рейчъл върви по петите ѝ, за ужас на Катерина. — Кристофър

се усмихна, като видя, че Маги смръщи вежди. — Е, да, много съм доволен. Елизабет заслужава да е щастлива повече от всички.

— Обзалагам се, че майка ти не е много щастлива за доктор Холоуей. — Маги обясни на Луиза: — Томас Холоуей е най-добрият мъж, но мисля, че ако проследиш потеклото му, то е толкова обикновено, колкото и моето.

Кристофър се усмихна иронично.

— Майка ми откри, че в сърцето се крие повече мощ, отколкото в потеклото. Не ѝ е дадена думата за много неща, откакто Амелия пое кормилото. Амелия убеди Джеймс да ремонтира наследствената къща, така че мама може да се оттегли и спокойно да се наслаждава отново на аристократичния си живот.

Маги се замисли за момент върху иронията, че Амелия, дамата, не нетактичната обикновена жена от Америка, най-накрая е сложила херцогинята — дракон на място. Като седеше, в къщата си в Ранчо дел Рио, семейство Талбът изобщо не ѝ изглеждаха така страшни, както в Англия, Изненада се да открие, че желае доброто на всички. Дори на стария дракон и киселата Катерина. Изведнъж светът на Маги бе станал почти толкова идеален, колкото може да бъде един свят. Беше невъзможно да изпитва неприязън към когото и да било.

На следващия ден обаче светът на Маги не беше вече толкова идеален, когато Тод Харли достави няколко сандъка с книги за училището. За късмет, Кристофър бе останал в къщата тази сутрин, за да прегледа счетоводните книги. Седеше на верандата с Маги и пиеше горещ сайдер, когато Тод спря фургона си отпред.

Маги не можеше да каже кой от двамата гледа по-страшно, когато се разпознаха. Никой не беше доволен.

— Е... ъ... здравей, Талбът. Маги ми каза, че си в Англия.

Кристофър се изправи, настръхнал като куче по следата на скункс.

— Какво правиш тук?

— Дойдох на гости на дамата. Сама жена понякога се нуждае от помощта на мъж.

— Тя, по дяволите, няма нужда от твоята помощ!

— Зарежете тая работа и двамата! — настоя Маги. — Тод, престани да се преструваш, че си ми помагал за нещо друго, освен за училището. Кристофър, престани да се правиш на разярен бик. Тод ми помага да набавя някои книги за училището. Има приятел в издателска къща. Тук е, за да ми достави книгите, нали, Тод?

Мъжете се гледаха свирепо.

— Нали, Тод?

Постепенно Тод омекоти погледа си.

— Книгите са във фургона отзад. Пет сандъка.

— Кристофър, ще ми помогнеш ли да ги донесем на верандата?

Мъжете се дебнеха, докато разтоварваха фургона.

— Тук си, за да наглеждаш капиталовложенията си, така ли? — попита Тод.

— Установявам се тук. — В гласа на Кристофър прозвуча безпогрешно предизвикателство.

— Мислех, че ще строиш империята си от Англия.

— Реших, че мога да построя империя и оттук.

— Не думай.

— Кристофър! — Маги прекъсна нова размяна на убийствени погледи. — Тод наистина ми помогна много да започна училището. Има стопанство на юг от нас и всички казват, че се справя добре.

Тод се въздържа да погледне Маги. Веднага се отпусна и се усмихна.

— Земята не е толкова хубава като тази, а и нямам толкова много, колкото ти имаш, но ще направя нещо от нея.

Кристофър го гледаше втренчено, но Тод бе спокоен.

— Аз не съм престъпник като баща си.

— Тод ни е съсед, Кристофър. Трябва да се държим дружелюбно.

— Не трябва да сме приятели с някой, който някога се е целил в нас. Между неговата къща и нашата има много земя.

Лицето на Тод беше непроницаема маска.

— Ако така приемаш нещата, тогава можем да продължим враждата. — Кимна към Маги и докосна периферията на шапката си. — Ако ти трябва нещо друго, събщи ми. На твоє разположение съм.

Когато фургонът му се отдалечи, Кристофър се обърна към Маги:

— Би лиси направила труда да ми обясниш защо мислиш, че трябва да се държим дружелюбно точно с Тод Харли?

Маги подозираше нещо.

— Ти не изглеждаше много изненадан от появата му.

— Луиза писа на Питър, че е купил земя на юг оттук и се навърта като муха около захар.

— Затова ли се върна? Защото научи, че Тод е тук? — Гласът на Маги режеше като стоманен нож.

— Върнах се, защото те обичам, по дяволите. — Стисна здраво устни. — И... защото се страхувах, че Тод може пак да е хвърлил око на земята... и... че може да ти причини нещо лошо.

За миг Маги мислеше дали да се разяри, но не можеше истински да го вини, че се е втурнал да пази вложенията си. Хубаво щеше да е, ако Кристофър бе дошъл само за нея, но достатъчно беше, че призна любовта си. Въздъхна.

— Тод е безобиден. Баща му е змията.

Кристофър все още кипеше от гняв, независимо от примирителния тон на Маги.

— Змиите обикновено отглеждат малки змийчета. Доста добре се сработваше с баща си. Ако не го беше улучила в такова стратегическо място на тялото, той щеше да позволи на баща си да те убие.

— Мисля, че нямаше да го направи. — Маги се усмихна подмамващо. — Мисля, че ревнуваш, Кристофър.

— Маги, не се опитвай да ме придумваш. Принуждаваш ме да ти държа лош език, задето си допуснала тази гадина близо до себе си.

— Ооо! Наказание с език. — Дръпна се, когато той посегна да я хване в яда си. — Звучи интересно.

— Ела тук, хитрушо! По дяволите, Маги!

Позволи му да я притисне в една ниша между стената на къщата и хранилището за зимнина. Когато Кристофър я сграбчи, тя с готовност се разтопи в прегръдката му.

— По дяволите, Маги! За какво говорехме?

— Обещавахте да ме накажеш с език. — Вдигна се на пръсти и го целуна по шията, като мъркаше от удоволствие. — Мислех, че трябва да удържиш обещанието си.

— Ти си най-невъзможната жена, която някога съм виждал.

— Ъ-хъ-м-м — съгласи се Маги и ухапа ухото му.

— Печелиш. — Вдигна я на ръце и тръгна решително към задната врата. Маги доволно зарови лице в топлото му рамо.

Нещо леко помрачаваше насладата ѝ, но си каза, че не си струва да се притеснява за Тод Харли. Той не беше опасен. Изобщо не беше опасен.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Тод Харли ругаеше, когато спря конете в ограждението. Нийл Коркоран се спусна от хамбара да му помогне да разпрегне, а Тод го напсува. Отиде право при бюфета, където държеше уискито. Една чаша не го задоволи. Две успяха да притъпят гнева му. Три му помогнаха да осъзнае, че една спънка не предвещава непременно поражение. Една игра на покер не е загубена до последната ръка.

Огледа се и се усмихна презрително. Каменната къща, която си бе построил, имаше само три стаи — кухня, спалня и предна стая. Никакви килими не красяха твърдия дъсчен под, никакви пердета не висяха по прозорците. Легло, стол, няколко табуретки, маса и няколко бюфета бяха всичките мебели.

Всеки път, когато влезеше в този коптор, го сравняваше с къщата в Ранчо дел Рио. Тя беше цивилизована — меки килими, пухени легла, удобни тапицирани столове, хубав порцелан. Но Тод Харли никога не бе имал късмета да изгради такъв живот за себе си. Нямаше таланта на баща си за хазарт, въпреки че знаеше триковете. Нито пък имаше амбицията да се занимава с ранчо — такова занятие изискваше прекалено много тежка работа. А сега беше натикан в този каменен коптор, който той наричаше къща, ядеше в алуминиеви чинии, спеше на нар, ходеше по подове от необработени дъски и се опитваше да построи ранчо на земя, в която нямаше нито тревата, нито водата на ранчото на Маги — Ранчо дел Рио. Ритна табуретка, изпречила се на пътя му, и се отправи към единствения стол в стаята. Всичко вървеше толкова добре, а сега плановете му се проваляха от връщането на оня проклет англичанин. Единствената цел на покупката на тази земя беше да го доведе до Маги Монтоя Талбът. Маги беше малко неприветлива наистина, но това бе заради нетактичността на баща му. Постепенно би могъл да я спечели. Тод още не бе срещал жена, която да не върти на пръста си, ако реши. Маги щеше да разбере, че един отсъстващ съпруг, при това чужденец, не заслужава нито верността, нито земята ѝ. Щеше да получи развод и да падне в ръцете на чакащия Тод. И така щеше да

има Ранчо дел Рио — с хубавата къща, плодородната земя, опитните работници, които щяха да движат нещата вместо него.

Беше отличен план и сигурно щеше да успее, ако англичанинът бе останал там, където му е мястото. Заради съпруга на Маги Тод трябваше да се унижи да прибегне към по-непочтени средства, отколкото само да съблазни собственичката, за да се домогне до Ранчо дел Рио.

Почти без желание отиде до едно чекмедже в кухнята, премести няколко принадлежности и извади дебел пакет документи. Беше се надявал, че няма да се наложи да използва този резервен вариант, но от човек понякога се изисква да бъде гъвкав.

Първо трябваше да уреди Маги Талбът да го посети.

Шиенето не се удаваше на Маги. Можеше да подгъне пола или закърпи чорап, но фината работа, необходима, за да направи хубави дрехи, надхвърляше търпението ѝ. Но тя твърдо беше решила да се научи. Каза си, че тъй като скоро ще става майка, трябва да бъде по-добра домакиня. Тази мисъл не бе достатъчно успокояваща, когато убоде пръста си за пети път.

— По дяволите!

— Маги! — предупреди я Луиза. — Едва тази сутрин се закле никога повече да не ругаеш.

— Това не беше клетва, а само идея. Лоша идея. Ох! По дяволите! Иглата е гладна за кръвта ми.

— Детето ти ще знае да богохулства свободно, преди да може да каже мама или татко. Такъв пример ли искаш да му дадеш?

— Бебето няма да знае какво казвам. Освен това Кристофър ме харесва такава, каквата съм.

— Точно такава, каквата си, или въпреки че си такава, каквата си?

— И ти си като дамите в Лондон. Трябва да отидеш там, като се ожениш с Питър. Ще се чувстваш като у дома си.

Луиза се усмихна на раздражението на Маги.

— Предпочитам да живея в Санта Фе. Затова Питър е там — да намери къща.

— Погледни тази бродерия! Какъв боклук! Надявам се бебето да е момче. Никога няма да мога да науча момиче да шие.

Луиза погледна към Маги с любопитство.

— Като говорим за бебето, не мислиш ли, че е време да кажеш на Кристофър, че ще става баща?

— Не е дошъл подходящият момент. — Маги вдигна поглед от камизолата, която шиеше, и се загледа през прозореца. Колеблива усмивка се разля по устните ѝ: — Да имаш бебе е нещо толкова специално! Трябва да е много специален и моментът, когато ще кажа на Кристофър.

— Надявам се, че този момент ще настъпи, преди да станеш два пъти по-едра. Може да се зачуди защо жена му изглежда така, сякаш е глътнала бала слама.

Маги издаде най-неподходящия за една дама звук.

— Изобщо не е забелязал, че талията ми е наедряла.

— Съдейки по вида и на двама ви, той е прекалено зает да навакса загубеното време, за да се занимава с такива подробности.

Маги се усмихна, замечтано.

— Може би.

Точно тогава младият Тоби Рос подаде глава през предната врата.

— Госпожо Талбът?

— Да, Тоби.

— Един от работниците на господин Харли току-що дойде и помоли да ви дам това. — Подаде къс хартия на Маги.

— Благодаря.

— Да, госпожо — каза той и излезе.

Луиза погледна учудено.

— Какво ли е?

Предполагам, че Тод се страхува да се появи отново заради начина, по който Кристофър го посрещна преди два дни.

Тя зачете:

Още един сандък пристигна днес. Също и нов каталог с някои неща, които може да ти трябват за училището. Нямам желание да ядосвам съпруга ти, като ги доставя лично. Ако дойдеш да си вземеш сама книгите, ще можеш да разгледаш и каталога.

— Не бих го направила — предупреди я Луиза. — Ако Кристофър научи, че си ходила при Тод Харли, ще те метне на

коляното си и ще те наложи.

— Само да се опита — каза Маги и се смръщи пресилено.

Луиза придоби още по-мрачен вид.

— Е, Луиза, наистина. Защо да не му направя едно съвсем невинно посещение? Тод е прав. Кристофър няма да се зарадва да го види. А ти започваш училището следващата седмица и ако има още книги, ще се нуждаеш от тях.

— Изпрати един работник.

— Искам да прегледам каталога.

— Да изпрати каталога с книгите.

— Може да не е негов. Както беше с последния каталог — приятелят му го изпрати от Ню Йорк, за да го разгледа, но го искаше веднага обратно. — Остави настрана камизолата. — Мисля направо да отивам. Кристофър ще бъде с Мос навън през целия ден и ако имам късмет, ще съм тук, преди той да се е върнал. Даже няма да знае, че съм ходила.

Луиза поклати глава. Маги вирна брадичка, за да покаже, че си е все същата бунтарка.

— Ако исках да ми се казва къде мога да ходя и с кого мога да говоря, щях да си стоя в Лондон.

Маги все пак взе някои предпазни мерки. Убеди Луиза да тръгне с нея. Взеха Тоби Рос и Клийв Кампбел да ги придружат. Клийв, който можеше с една ръка да вдигне наковалня, беше достатъчен, за да накара Тод да се държи прилично. Ковачът би могъл да прогони банда индианци само като им се намръщи.

Маги не очакваше неприятности нито от индианци, нито от Тод Харли. Щеше да вземе книгите, да прегледа каталога и да се върне вкъщи, преди Кристофър да се е прибрал. Беше се убедила, че Тод не е лицемер, но още не бе убедила съпруга си в това. Кристофър бе голям инат. Маги признаваше, че притежава същия недостатък, но този път бе убедена, че е права.

Ето защо бе потресена, когато Тод отказа да я пусне от каменната си къща. Отначало не повярва, че е чула правилно.

— Ценя поканата ти, Тод — каза тя, като прелистваше последните страници на каталога. — Но ние наистина трябва да се връщаме. Тези дни притъмнява толкова рано: — Вдигна поглед и видя пред лицето си дулото на един 44-милиметров „Колт“.

Луиза замръзна до нея.

Маги почувства, че изстива. Само два пъти през живота си бе изправяна пред дулото на зареден пистолет — веднъж, когато клиент в „Лейди Лак“ беше поискал от нея да се съблече, вместо да танцува, и втори път, когато Тод Харли се бе включил в плана на баща си за убийство.

— Какво е това? — попита тя.

В гласа на Тод имаше извинителна нотка:

— Съжалявам, Маги. Не се тревожи, скъпа. Няма да ти сторя нищо лошо. Всъщност искам само твоето добро.

— Какво искаш?

— Искam съпругът ти да дойде на кратко посещение, но той е твърдо решен да не се държи дружелюбно. Ти сама видя онзи ден.

— Тод, това е лудост! Остави пистолета.

Тод не отговори. Вместо това се обърна към Луиза:

— Госпожо Гутиерез, вземете двамата мъже, с които дойдохте, и се върнете право вкъщи. Като пристигнете, кажете на оня англичанин, че ако иска жена си обратно, може да дойде да си я вземе. Кажете му, че може да доведе със себе си двама души невъоръжени — Това е всичко. И никакви трикове. Аз съм честен човек и джентълмен, но дори и честен човек може да избухне и направи нещо, за което да съжалява. Разбрано?

— Разбирам — отвърна Луиза с хладно спокойствие. Кимна заплашително към Маги. — Знаеш, Тод, че ако я нараниш, Кристофър ще те разчекне. Не си мисли, че е някакъв мухльо само защото е англичанин.

— Няма да я нараня. Ние с Маги сме добри приятели.

Луиза го погледна с отвращение и излезе.

Маги затвори сърдито каталога. Не можеше да повярва, че е сгрешила.

— Ти не си по-добър от баща си, Тод Харли. Не знам защо реших, че си скроен различно.

— Аз не съм като баща си — отговори Тод раздразнено. — Аз не съм криминален престъпник.

— Тогава защо си насочил този пистолет към мен?

— Защото мъжът ти се върна, ето защо. Той е виновен за всичко. Щях да те направя много щастлива, Маги. Щеше да си много по-добре,

ако се беше омъжила за мен, отколкото за тоя чужденец.

Маги си помисли, че може да е малко луд. За първи път започна наистина да се страхува.

— Не е късно, Маги. Разведи се с Талбът и се омъжи за мен. Никой няма да си помисли нещо. Все пак той е чужденец. И ти се върна сама от Англия. Всички приеха, че сте се разделили.

— Защо да ми е по-добре, ако съм омъжена за теб? — Маги се престори на заинтригувана от предложението му.

— Защото ако не си омъжена за мен, ще загубиш Ранчо дел Рио.

Маги се затрудняваше да проследи логиката му. Стана внимателно от табуретката до масата и тръгна към единия стол в стаята. Дулото на пистолета я следваше, без да трепне.

— Мога ли да седна?

— Разбира се. Чувствай се удобно.

— Знаеш ли, Тод, ще се чувствам по-удобно да обсъждам този въпрос, ако не виждам дулото на пистолет пред себе си.

Той я погледна подозрително.

— Ще се държиш ли прилично?

— Не мога да направя кой знае какво точно сега, нали?

— Не. Не можеш. — Свали пистолета, но не го остави.

— Тод, разбираш, че ако убиеш Кристофър, ранчото пак няма да е твое. То все още е мое.

Тод се засмя, после поклати глава.

— Маги, повтарям ти, че не съм като баща си. Не съм престъпник и сигурно няма да убия мъжа ти.

— Тогава защо ми казваш, че ако не се съглася да се разведе с Кристофър и омъжа за теб, по всяка вероятност ще загубя ранчото?

Тод само се усмихна.

— Почакай и ще видиш, скъпа. Мисля, че през цялото време си ме подценявала. И баща ми ме подценяваше, но виж къде е, а обърни внимание къде съм аз.

— Това не е отговор на въпроса ми. Греша, ако се надяваш Кристофър да ти прехвърли Ранчо дел Рио само за да ме пуснеш. Ако го накараш да избира между земята и мен, той по-скоро би избрал земята.

— Почакай и ще видиш. До довечера може да си променила решението си кого от двамата искаш.

Луиза не би помислила, че англичанин е в състояние така да побеснее. Гневът на Кристофър можеше да засрами разярен бик и да накара възрастна мечка гризли да стои мирно.

— Тази дебелоглава, наивна, изкуфяла, идиотична малка малоумница! Вълкът вика агнето да му отиде на гости в бърлогата и то отива! Как може една пораснала жена да е толкова глупава? Особено Маги. Тя не е стайно цветенце, което да не знае хорските капани. Как е могла да повярва на изнудвана?

— Тод я очарова и тя повярва, че е безобиден. — Луиза защити Маги. — Мислеше, че е в безопасност с мен и двамата мъже.

— Тази малка тъпачка не е внимавала и един ден в живота си! Тя не знае значението на думата „внимавай“. Въобразява си, че може да върши каквото поиска и да надвие, когото и да е. По дяволите! Проклети дяволи! — Погледна Луиза извинително заради езика си. — Извинявай, Луиза, но тази жена понякога така ме подлудява, че забравям как да се държа.

— Всичко е наред! Чувствала съм се така много пъти.

— Би трябвало да оставя малката глупачка на Харли. По-справедливо ще е, отколкото да пращам негодника в затвора. Две седмици с нея и ще моли съдията да го обеси.

Луиза се усмихна за малко и после отново стана сериозна.

— Мислиш ли, че Тод ще поиска ранчото като откуп?

— Разбира се, че ще го поиска. Какво друго би искал? — Кристофър отиде до прозореца на салона и се взря в нощта. Безлунната нощ като че ли го омагьосваше и Луиза се притесни, защото той нито помръдваше, нито пророни дума повече. Земята бе важна за него. Независимо от одобряването им, Маги все още вярваше, че земята играе голяма роля за мъжа ѝ. Луиза отчаяно пожела Питър да не беше избирал тези дни да ходи в Санта Фе, за да търси къща. Той навярно щеше да знае как да се справи със страшното настроение на Кристофър. Луиза положително не знаеше.

— Кристофър, сигурно не мислиш да откажеш?

— Разбира се, че ще откажа. Нямам навика да се оставям да ме шантажират крадци и мошеници.

Луиза скочи от стола.

— По дяволите проклетата ти английска гордост, Кристофър! А Маги!

— Маги е моя жена. Това, което не разбира този жалък разбойник, е, че англичаните държат много здраво притежанията си. Тази земи е моя; ранчото е мое; Маги е моя. Много рискува, като заплашва, което и да е от тях.

Луиза отново седна. Не хареса тона на Кристофър. Маги бе последна в списъка на притежанията му. Щеше ли да я пожертва, за да задържи земята, ако няма друг избор? За момент се почуди дали да не му каже, че Маги носи детето му в утробата си, но се отказа. Маги не би се чувствала добре при мисълта, че е предпочетена от Кристофър само защото е бременна.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита го тя.

— Да си я взема — отговори той простишко.

Луиза го погледна скептично.

— Само с двама мъже, при положение че и тримата, сте невъоръжени?

— Ще измисля начин, преди да стигна там — отвърна Кристофър и се усмихна.

Беше почти полунощ, когато Кристофър, Клийв и Мос пристигнаха в къщата на Тод Харли, но жълтата светлина на фенери осветяваше прозорците ѝ. Очакваха ги. Тод се бе досетил, че Кристофър няма да остави Маги да прекара нощта като затворничка.

Двама от работниците на Тод ги посрещнаха пред къщата. Държаха се така; сякаш приветстваха Кристофър с добре дошъл на някакво светско събитие, което няма нищо общо с отвличане. В усмивките им имаше повече веселост, отколкото злоба.

— Влизайте направо, господин Талбът — каза единият. — И хората ви. Господин Харли ви очаква.

— Обзалагам се — отвърна Кристофър. — Клийв, моля те, останни тук с конете. Мос, ела с мен.

Тод и Маги ги чакаха вътре в стая, която само с много голямо въображение би могъл да нарече салон.

Кристофър погледна Маги. Като се увери, че е здрава и читава, насочи цялото си внимание към Тод, облегат с престорено безгрижие

на недодяланата полица над камината.

— Добър вечер, Талбът. Радвам се, че успя. — Тод посочи, бутилката на масата. — Нaley си уиски.

— Да свършваме с това, Харли.

— Хайде, хайде. И двамата сме светски хора. Няма никаква причина да се държим като ратаи. Ще прекараме вечерта много цивилизовано. Знаеш, че не съм като баща си. Не правя засади на хората и не замислям смъртта им.

— Едва ли считам, че е цивилизовано да отвличаш жена и да я държиш като заложница.

— Сигурен съм, че никого не съм отвлякъл. — Тод се засмя снизходително. — Маги дойде по приятелски да вземе още книги. Аз само разширих поканата, за да я изпратиш до вкъщи. — Отиде до масата и наля уиски в две чаши. — Маги, скъпа, ще се присъединиш ли към нас?

— Не — каза Маги. Тази единствена думичка можеше да заледи уискито в чашите.

Тод поклати глава, като подаваше една от чашите на Кристофър.

— Страхувам се, че жена ти ми е малко сърдита в момента. Но и ти сигурно не си много доволен от мен. И от нея предполагам. Моите съболезнования. Повечето жени са глупачки. Понякога приятни глупачки, но всички имат навика да вкарват човека в беля. Затова не съм се оженил. — Глътна наведнъж алкохола. — Пий, човече! Страхуваш се, че е отрова ли? Обещавам ти, не съм толкова жесток. Дръпна табуретка и седна.

— Давай направо, а? Какво искаш, за да пуснеш Маги?

— Продължаваш да ме мислиш за разбойник — каза Тод с въздишка. — Маги е свободна да си отиде, когато поиска. Ако имаш нещо против присъствието ѝ, можеш да изпратиш един от хората си да я върне вкъщи. Но може да реши, че е забавно да остане.

Кристофър не искаше да изпуска Маги от погледа си, а и изобщо нямаше доверие на Тод.

— Да разбирам ли, че аз не съм свободен да я придружа до дома?

— Разбира се, че можеш. По-късно. Точно сега, надявам се, ще останеш за няколко ръце покер. Всъщност аз настоявам.

— Покерът не е моята игра, Харли.

— Колко жалко. Вие, англичаните, сте толкова скучни. — Ухили се. — Ще те въвеждам в тънкостите на покера, докато играем.

— Не, благодаря.

— Както вече казах, настоявам. — Тод погледна към Маги, после пак към Кристофър. — И, разбира се, тъй като и двамата държим на честта, ще приемем това, което картите покажат.

— Защо да усложняваме нещата с игра на покер, Харли? Имаш Маги. Ако желаеш Ранчо дел Рио толкова много, защо не го поискаш като откуп?

— Все още не ми вярваш, нали? Не съм престъпник, Талбът. Наистина искам земята. Но предпочитам да я спечеля честно, — както баща ми от брат ти. Харесва ми иронията в това. А на теб? Брат ти Стивън губи ранчото от Теодор Харли, а сега ти се готвиш да го загубиш от сина на Теодор Харли.

Сигурен ли си, че ще спечелиш?

— Може би да, може би не. И двамата ще трябва да се помолим на съдбата. — Отиде при масата и взе тесте карти. — Вземи си една табуретка, Талбът. Ще изиграем няколко ръце за нещо толкова несъществено като парите. Само за загревка. После ще се заловим за работа.

— А ако откажа?

— Не ме карай да постъпвам некавалерски — предупреди Тод с усмивка.

Кристофър погледна към Маги. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато. После седна.

— Може би сега ще имаш нужда от това уиски.

Кристофър подозираше, че ще има нужда от много уиски, когато играта свърши. Но нямаше да се унижи да пие с Харли.

— Раздавай.

Играта продължаваше. Нийл Коркоран, Мос Райли и Маги наблюдаваха. Тод имаше нужда от свидетели, за да каже на света, че е спечелил земята на Монтоя съвсем честно. Кристофър загуби сто долара в първите няколко ръце. Доста хазарт беше изиграл през живота си. Дори покер беше играл една вечер в Санта Фе с Дерек Слейтър и приятелите му. Имаше усет за играта, но този път не му идваха карти.

— Готов ли си да играеш истински?

Кристофър прочете самоувереността в очите на другия мъж. Чудеше се дали и брат му Стивън е чувствал същия гняв, когато е стоял срещу Теодор Харли. Не, Стивън е бил пиян. И е започнал играта по своя воля.

— Имам ли избор? — попита Кристофър.

Тод се засмя и раздаде картите.

— Теглим пет карти. Валето открива две точки.

Кристофър взе картите си. Имаше две четворки.

— Откриваш ли? — попита Тод.

— Не.

— И аз. Ново раздаване. — Усмихна се. — Искаш ли ти да раздаваш?

— Кристофър не раздаде нищо по-добро. Даже двойка не му дойде.

— Мой ред е — каза той.

Кристофър избра две двойки — дами и петици. Хвърли един дървен чип за покер на масата.

— А! Да кажем, че всеки твой чип представлява една десета от владението на Монтоя — тази част, която граничи с моята земя. Аз ще наддавам със сто долара.

— Не мислиш ли, че залозите са доста неравностойни? — възрази Кристофър.

Тод сви рамене.

— Дай ми една карта — каза Талбът.

— Аз ще взема две.

Кристофър изтегли тройка: Безполезна.

— Пас.

— Наддавам още сто. Можеш да вдигнеш с още една десета. Това прави около петдесет хиляди акра. — Засмя се. — Можеш да се откажеш.

— Вдигам.

Талбът спечели играта с две двойки. Тод беше заложил три. Забеляза, че безпокойството на противника му расте. Когато Тод беше загубил вече петстотин долара, а той все още имаше земята на Монтоя непокътната, реши да пробва късмета си.

— След като искаш всичко да е честно, мисля, че трябва да видя малко от парите, които залагаш.

Тод се намръщи, а Кристофър почувства лек триумф.

— Не мислите ли, че е повече от честно? — попита той свидетелите.

Дже Нийл Коркоран се съгласи, че искът на Кристофър е повече от честен. В покера никой не тегли кредит, ако няма някаква гаранция...

— Може би трябва да започнеш да залагаш своята земя. Но ти имаш само двадесет и пет хиляди акра, нали така? При сегашния курс около половин чип.

— Добре. Казах ти, че имам намерение да съм съвсем честен. Не съм измамник като баща си. Мой ред е. Теглим пет карти. Няма да откриваме. Вале и двойка за точки.

Кристофър спечели с три дами. Тод мълчеше. Седеше съвсем неподвижен, ако се изключи ритмичното плющение на картите под палеца му.

— Имам още нещо за залагане. Още една ръка. Всичко или нищо.

— Вече загуби всичката си земя и петстотин долара. Какво имаш още?

Лицето на Тод цъфна в усмивка.

— Нийл, Мое, разкарайте се отгук. Нямаме нужда от свидетели за последната ръка. Маги, ти можеш да останеш. Всъщност — моля те.

Когато останаха сами, Тод се усмихна по-широко.

— Както казах, още една ръка. Всичко или нищо.

— Запазих владението на Монтоя, спечелих и твоята земя. Много настояваш играта да бъде честна. Да предположим, че нямам желание да рискувам с една ръка всичко:

— Но ти имаш желание. Или ще имаш. Ще искаш това, което ще сложа на масата.

— Нещо, което струва колкото всичката тази земя?

Тод се засмя.

— Зависи какво значи жена ти за теб. — Стана и влезе в кухнята. Когато се върна, хвърли пакет с документи на масата. — След като хвърли баща ми в затвора, отидох в Денвър и поразпитах малко за сладката Маги. Исках да намеря нещо, което да доказва, че претенциите ѝ за тази земя са фалшиви. Натъкнах се на любопитно съвпадение: Маги не беше разглезена дама, живяла с приятели в

Денвър. Била е танцьорка в кръчмата „Лейди Лак“ и напуснала работа много внезапно — един ден след като неин приятел бил убит. Арнолд Стоун. Дължал ѝ пари. Разбира се, съвпадението не доказва нищо. Затова наех частен детектив. — Той потупа купчината документи с пръст. — Имам достатъчно доказателства да обеса малката Маги за убийство. А може, тъй като е жена, само да я затворят. От това, което съм чувал за затворите в тоя край, може да предпочете да я обеса. Аз съм доста привързан към Маги. Затова не съм представил тези доказателства пред съда. Залагам тях срещу земята ти. Ако спечелиш, получаващ земята и доказателствата, а аз ще държа устата си затворена. Ако загубиш, взимам земята. Ако не играеш, Маги отива в затвора.

Кристофър я погледна. Изражението му беше каменно. Маги изгаряше от вина. Самото убийство не беше нейно дело, но сигурно беше виновна за подбuditелство.

Кристофър продължаваше да мълчи. Изглежда, преценяваше стойността на земята срещу стойността на жена си. Маги не бе уверена кое ще спечели. Смееше ли да се надява, че е започнала да значи за него повече от земята?

— Спечеля или загубя, Харли, тази купчина документи отива в огъня. А ако издадеш нещо пред съда, няма да намериш място в целия свят, където да се скриеш от мен.

Тод пребледня от тона на Кристофър.

— Нямам никакво желание да видя Маги в затвора. Искам само земята. Ще я взема с нея, ако успея да я получа. Може, след като загубиш, тя да реши да се омъжи за мен.

— Може би. — Кристофър погледна Маги, но тя не успя да разгадае изражението му. — Тя ми е съпруга и ще ѝ бъде много трудно да се отърве от мен. Раздавай проклетите карти.

Маги наблюдаваше играта и водеше борба със себе си. Кристофър беше готов да рискува всичко, за да я запази; тя току-що бе спечелила най-важната победа в живота си. Но се опасяваше, че спечелвайки Кристофър, е разрушила мечтите му.

Бяха раздадени две карти — едната обърната, другата — не.

Картите на Кристофър бяха тройка купи. Тод имаше вале пика.

— Няма нужда да залагаме — каза Кристофър. — Знаем какви са залозите и никой няма да се откаже. Само раздай останалите карти.

Тод раздаде още три обърнати карти.

— Обърни ги.

Обръщаха картите си една по една. Тод обърна дама. Кристофър — петица пика. Тод обърна десетка спатия. Кристофър имаше вале купа. Тод последва с деветка каро. Усмихна се, тъй като очакваше вероятна кента. Кристофър показа десетка купа. Вдигна вежди. Вероятен флош.

Обърнаха последните си карти едновременно. Тод оформи кента си с поп. Кристофър имаше четворка купа. Флош.

Тод пребледня и стисна устни.

— Губиш — заяви Кристофър.

Маги си отдъхна. Заобиколи масата, за да види картите на Тод.

— О, господи! Ти печелиш, Кристофър. — Засмя се. — Спечели!

— Разбира се, че спечелих — каза Кристофър сдържано.

— Не. Не спечели. — В ръката на Тод се появи пистолет. — Аз имам флош, Талбът. Ти изкара кента. Жалко. Ненадейно си обречен.

Маги не се поколеба. Грабна една табуретка и удари Тод отзад. Той се строполи на земята и изпусна пистолета. Кристофър се изправи, взе оръжието и го хвърли далеч.

— Махни се, Маги! — заповяда той.

Тя не се подчини веднага.

— Поне веднъж в живота си ще направиш ли това, което ти казвам?

Маги неохотно се оттегли до стената.

Кристофър стисна юмруци. Ако беше имал капка разум, щеше да задържи пистолета на Тод, но той изпитваше непреодолимото желание да го набие.

— Не би трябвало да е трудно за един англичанин да се бие — подхвърли иронично Харли. — Какво чакаш?

Кристофър вдигна юмруци. Тод нанесе удар с рамо. Талбът отстъпи встрани и го фрасна с юмрук в стомаха.

— О-о! — Харли се сгъна надве, но след секунди се обърна и нападна отново. Удари противника си в челюстта, но коляното на Кристофър улучи слабините му. Тод зави от болка. Графът не му даде време да се съвземе. Кръвта му кипеше. Сграбчи Тод за рамото и го изправи. После го удари с юмрук — веднъж, два пъти. От носа и

устата на Харли шуртеше кръв, Кристофър се приготви за още един удар.

— Кристофър! Не мислиш ли, че му стига? Тод, кажи му, че ти стига!

Тод се съгласи със страдалчески глас.

— Кажи му, че никога повече няма да ни безпокоиш!

Той поклати глава нетърпеливо. Навсякъде пръскаше кръв.

Кристофър го пусна.

— Ще бъда великодушен — каза той. — Давам ти една седмица да се разкараш от земята ми заедно с работниците си.

Тод се олюля. Заклатушка се към стената.

— Разбираш ли?

— Да-а...

— Добре, Само да се погрижа за още една работа. — Кристофър взе проклетия пакет доказателства от масата, хвърли го в огъня и го наблюдава, докато изгоря. После гневно изгледа Маги. — Не гледай така самодоволно! Ще си поговоря с теб.

Маги въздъхна и промърмори:

— Каква изненада!

Докато яздеха бавно към къщи, Маги се полюшваше на седлото пред Кристофър. Облегна се на стабилните му гърди, прекалено изтощена, за да говори. Но когато съпругът ѝ отпрати Мос и Клийв напред, за да не слушат, разбра, че е настъпило времето за обяснения.

— Не го убих... точно аз.

— Маги...

— Какво ти направи онзи човек, та беше принудена да го убиеш? — беше първият въпрос на Кристофър.

Тя му разказа, без да пропусне нищо. Кристофър беше единственият човек на света, на когото можеше да повери безопасността на Луиза, както и своята. Когато свърши, графът помълча няколко минути.

— Можеше да ми кажеш по-рано — каза той. — Навярно щяхме да си спестим някои неприятности.

— Нямах ти доверие — призна тя.

— Но сега ми се довери.

Маги се усмихна.

— Ти хвърли доказателствата в огъня още преди да чуеш обясненията ми.

— Така е.

— И заложи земята, за да ме спасиш. Възможно ли е, Ваше всемогъщо височество, да поставяте безопасността ми пред богатството?

— Знаех, че ще спечеля.

— Не. Не знаеше.

— Разбира се, че знаех. Талбътови не губят от боклуци като Харли. Поне когато сме трезви.

Маги се засмя.

— Ще си останеш надут английски сноб. Надявам се синът ти или дъщеря ти да не прилича на теб.

За момент Кристофър като че ли не разбра думите ѝ. После сграбчи рамото ѝ.

— Син или дъщеря?

— Едно от двете. Късно напролет.

Зъбите му блеснаха в тъмното.

— Забелязах, че си напълняла. Ако не се намирахме на това затънтено място, щях да те сваля от този кон и да посетя детенцето още сега.

— И какво щеше да му кажеш?

— Щях да му кажа, че обичам майка му, макар че е дебелоглава малка глупачка. Щях да му кажа също, че се надявам да е взело моя здрав разум, защото майка му изобщо няма такъв. Бъди благодарна, че си бременна, Маги. Иначе щях да се изкуша да те просна на коленете си за това, че се остави да паднеш в капана на Харли. — Наклони лицето ѝ към своето и я целуна силно, като обещание за предстояща страст. — Надявам се, това засега стига.

През юни 1884 година Маги роди син. За майката се грижеха Луиза Скарбъроу, Джени Слейтър, лейди Елизабет Холоуей и съпругът ѝ доктор Томас Холоуей. За разтревожения баща се грижеха Питър Скарбъроу, Мос Райли и няколко бутилки уиски. Два часа след лесното раждане Маги беше на крак и изглеждаше по-здрава и от мъжа си.

Кръстиха бебето Едуард Рамон — на бащата на Кристофър и дядото на Маги.

Тод Харли купи бар в Санта Фе с парите, които Кристофър по-късно му плати за двадесет и петте хиляди акра. Кристофър го накара да се поти няколко месеца, но реши да даде на изнудвача добра цена за земята. Каза на жена си, че човек с баща като Теодор Харли заслужава втори шанс. В края на краищата съдбата бе дала втори шанс на Кристофър. Беше на път да прекара живота си като надут английски досадник, докато Маги не го превърна в гуляйджия и хазартен играч — в стопанин в Ню Мексико със здрави юмруци и арогантна съпруга, която не знаеше мястото си.

Но Маги настояваше, че знае мястото си. То беше до него.

Издание:

Емили Брадшоу. Наследницата на Монтоя
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.